CAMELIA-RITA TULBAȘ

POVESTIRI

ȘI

POEZII

Coperta este creată de Iancu-Mihai Gîngioveanu.

CUPRINS

BUNICA, FRÂNTURI DE ISTORIE.....Pag. 3

IUBIRE PE-O GURĂ DE RAI.....Pag. 17

SUFLETUL PERECHE.....Pag.109

POEZII .....Pag. 123

Dedic această carte fiului meu Mihai, care a insistat să public tot ce am scris.

Mulțumesc din suflet editurii, prietenor mele care m-au încurajat: Maria Faur, Carmen Obrejan-Kiss, Valeria Magda și surorii mele Sonia-Daniela Muller.

BUNICA, FRÂNTURI DE ISTORIE

CAP. 1 BUNICA

Bunica a fost omul pe care l-am iubit cel mai mult din lume, copil fiind. Poate pentru că simţeam că sentimentul e reciproc. Nu ştiu de ce şi cum, dar m-a iubit mereu, cred că mai mult decât pe oricine şi am simţit asta de când mă ştiu.

Am stat la ea până am crescut mai mărişoară şi am plecat la Cluj, la şcoală. Ai mei nu prea aveau timp de mine şi nu-mi amintesc decât că mă simţeam ca o mică povară ori de câte ori mă luau acasă. Cred că erau prea ocupaţi.

În schimb, bunica, fără nici un fel de ostentaţie, firesc şi normal, mă făcea să mă simt acolo, în imensa ei casă ca şi cum totul ar fi fost al meu. Cântam, dansam, mă plimbam pe unde voiam. Din camera noastră până în podul imens şi de acolo peste curte, pe la toţi chiriaşii ei, prin grajdul pentru cai, transformat acum în coteţ uriaş de găini, unde scotoceam toate ouăle din cuibare şi până în celălalt pod, unde domnea faimoasa sanie pentru cai. Totul era al meu.

Mă suiam pe scările de lângă pivniţă şi ajungeam într-o cămăruţă căreia îi spuneau „găbănaş" nici acum nu ştiu de ce, unde tuciuria Anica, chiriaşă şi ea, prăjea în fiecare seară seminţele negre şi le stropea cu apă sărată pregătindu-le pentru a doua zi, când le vindea în piaţă cu „teocuşul", de un bănuţ fiecare.

Bunica avea o casă cu nouă camere, dintre care una din cele din faţă şi veranda, erau ale noastre. În camerele de alături, cu baie (culmea modernizării), stătea Carmen, o femeie deosebit de frumoasă şi soţul ei, care lucra undeva la stat. Bunica îi sortase pe categorii şi în apropierea noastră stăteau cei mai „spălaţi".

Mai demult acea parte a casei apaţinuse doar familiei şi restul, în josul curţii, dincolo de trepte, era pentru argaţi şi slujitori, cazaţi tot pe categorii.

Acum stăteam doar noi două într-o cameră frumoasă de la stradă, lângă noi Carmen şi abia mai jos veneau restul, înşiraţi în toate celelalte camere cu ieşire în pridvorul lung cât curtea: un şofer cu soţia şi copilul lui, o doamnă retrasă de care nu prea-mi aduc aminte şi o doctoriţă căruntă, care locuia împreună cu băiatul ei infirm, absolvent de drept, ajuns mai târziu notar în Cluj.

Şi în camera de lângă pivniţă, în „găbănaş"-tuciura Anica.

Puteam să merg oricând oriunde, la fiecare dintre ei, dar bunica nu mă lăsa să merg singură, deşi ei mă chemau cu toţii, să-mi dea oricear fi făcut în ziua aceea de mâncare.

Eram o fetiţă cu pielea albă şi părul negru „ca abanosul" cum se zicea prin basme, atât de negru, că mă miram şi eu uneori când mă uitam în oglindă, că de negru ce era bătea în albastru.

Eram o zvârlugă de fetiţă ce cotrobăia peste tot şi, până la urmă, puteam să umblu pe unde voiam, că doar toată "moşia" bunicii era a mea.

De fapt ce mai rămăsese din ea. Pe atunci nu ştiam eu prea multe, dar când am crescut mai mare am aflat că bunica fusese „chiaburoaică" şi avusese peste 20 de ha de pământ, cumpărate de la un doctor Groza şi de la moşierul Telechi. Veniseră, ea şi cu bunicul din satul Bogata de Mureş, şi cumpăraseră tot pământul ăsta.

O parte era pe malul Uiorii de Sus, unde Mureşul făcea un cot mare şi abrupt, teren botezat de localnici „la cotul lui Turbaşoaie", după numele bunicii. Contribuise şi ea cu ceva la geografia locului.

Multe ar mai fi de spus despre pământurile ei, mai ales că ne luptăm şi acum pentru mai mult de jumătate din ele, deşi toate sunt trecute pe extrasele noastre funciare. Dar mare e puterea stăpânirii!

Amintindu-mi, totuşi, cu haz de stăpânire, o mai văd şi acum pe bunica, mare stăpână şi ea, dar acum doar pe ea însăşi, când s-a dus o dată la Primărie să ceară ceva şi l-a văzut acolo pe Petrică, o fostă slugă, ajuns om de vază.

Şi văzându-l bunica pe Petrică, a bătut cu bâta în pământ şi l-a strigat. Petrică a uitat de toate funcţiile din Primărie şi a fugit repede la bunica s-o întrebe:

-Care-i baiu' nană Sânziană?

Bunica i-a spus clar ce vrea iar Petrică a fugit repede să rezolve ce i se ceruse. În capul lui, tot ea rămăsese stăpâna de drept. Lucra şi el acolo la Primărie, ca şi copiii care în pauzele de la şcoală se jucau „de-a altceva".

Eu le vedeam pe toate, pentru că bunica nu avea cu cine să mă lase şi mă ducea peste tot cu ea. Ai mei munceau mereu şi eu am stat mult cu bunica, aproape până la 10 ani.

Până la colectivizare şi până la reforma monetară bunica fusese cea mai bogată femeie din oraş, tata zicând c-ar fi avut bani să cumpere o stradă cu 40 de case.

Istoria ţării am învăţat-o în şcoală, dar altfel era când mi-o povestea tata. Ce ştiu de la el mi-a lăsat un gust amar şi ciudat, aşa cum erau şi vremurile pe atunci.

Mi-a povestit cum îl trezeau comuniştii noaptea din somn cu biciul, pe el şi pe unchiul, ducându-i cu forţa la Miliţie, să semneze că dau pământul în colectiv. Că bunica i-a ameninţat că îi blesteamă dacă fac asta, că i-au dus în închisoare şi i-au bătut cu biciul şi i-au ameninţat c-o vor aduce şi pe „bătrâna" s-o bată acolo, sub ochii lor, dacă nu semnează.

Şi-atunci ei au semnat. Dar abia apoi au aflat că într-o cameră alăturată, miliţienii o ameninţau în acelaşi timp şi pe bunica, spunându-i că-i omoară copii.

Au venit apoi comuniştii şi le-au luat tot ce aveau în curte, cai, căruţe, boi, trăsură, chiar şi motocicleta lui tata, „Harley Davidson", spunând că-i interzis să aibă cineva un vehicul cu viteză mai mare decât maşinile poliţiei. A scăpat doar sania pentru cai, uitată în pod.

Despre toate astea ştiam de la tata. Îmi amintesc cum ne-am plimbat o dată dincolo de grădină, aproape de Mureş şi uitându-se înapoi spre casa noastră care se vedea mică în zare, tata a a smuls un fir de iarbă, l-a ros între dinţi şi mi-a zis:

-Uită-te şi ţine minte: tot ce vezi cu ochii tăi, de jur împrejur şi până la noi acasă, tot pământul ăsta a fost al nostru. Să nu uiţi niciodată!

Şi nu mi-aş fi amintit probabil de plimbarea asta, dacă tatalui meu nu i-ar fi curs atunci lacrimile pe obraji. Privea lung şi-i curgeau lacrimi mari pe obraji. De atunci nu am mai putut sa uit.

Acum, o parte din pământ e iar al nostru, dar ciuntit de reziduurile pe care le-a pus fabrica pe el şi pustiit cumva de tot ce-avea. Pământ fără nici un har, îmbibat cu sodă şi distrus fără nici o socoteală.

Dar luându-mă cu vorba, am uitat că începusem să scriu doar ca să-mi amintesc de copilărie. Dar parcă tot ce-a fost atunci se leagă fără voie, de bunica.

Era pe vremuri o femeie vrednică şi avusese şase copii. Cel mai mare murise în război într-un incendiu de camion. Era, săracul, la aviaţie. Toată familia se mândrea cu asta şi de multe ori avem impresia că toţi ar fi preferat să moară acolo în avion şi nu într-un camion bombardat.

Poza lui ovală, „sepia", era înrămată şi ţinută pe peretele de lângă patul bunicii.

Bunicul murise şi el tânăr, de tuberculoză, tot în război. Tata avea pe atunci 13 ani. Era o poză în albumul familiei cu înmormântarea bunicului: el aşezat solemn într-un sicriu şi bunica stând în picioare alături de toţi copiii, printre care şi tata, în pantaloni scurţi. Mică fiind, m-am întrebat şi atunci ce artă macabră şi stranie putea fi în mintea celor ce făceau poze cu oameni în sicriu. Nici acum nu înţeleg.

Oricum, bunica a rămas singură cu copiii ei mai mari şi mai mici şi cu o grămadă de pământ. Dar se pare că nimic nu a clintit-o. Mână de fier. Toată lumea a uitat de bunicul, care fusese deputat la liberali, dar nimeni nu a uitat-o pe bunica. Era prima care ieşea pe ogor primăvara, dând tonul la lucrările câmpului şi toată lumea începea să lucreze, pentru că umbla vestea că Turbăşoaia ară, seamănă, prăşeşte, sau treieră şi atunci ştiau toţi ca asta trebuie facut.

Era cea mai pricepută în ale pământului. Bineînţeles că nu le făcea ea singură, avea oameni tocmiţi pentru asta! Dar ea ştia întotdeauna când şi ce trebuie făcut.

Venise cu zestrea asta în minte, de acolo, din Bogata de Mureş, de la toate neamurile, părinţii şi strămoşii ei şi nici un inginer de-acum nu ar mai putea să ştie atâtea, câte învăţase prin tradiţie de la ai ei, bunica.

CAP. 2 VREMURI NOI

Nimic nu era pe atunci ciudat sau de analizat. Era doar o lume în schimbare, o lume pe care nimeni nu ştia cum o vor schimba ei sau alţii. Bunica era o relicvă a orăşelului nostru, un fel de ciudăţenie de ţăran înstărit rămas fără pământ, dar care ştia exact pe ce lume trăieşte.

În rest, nimeni nu mai știa nimic. Slugile ei ajunseseră oameni importanţi și nimănui nu-i mai păsa de pământ. Era o epocă a industrializării. Toate ogoarele nu mai aveau nici un rost. Refăcuseră fabrica mare, SODA, care extrăgea sarea și o prelucrau toți după capul celor de-atunci. Nu mai conta nici invenția lui Solvey, chimistul care-o construise, nu mai conta nimic. Au început încet să apară gropi în masivele de sare. Muncitorii care lucrau acolo din timpuri străvechi au fost declarați eroi, dar din salariul ce-l aveau până atunci, plus rația săptămanală de carne, nu li s-a mai dat decât atât cât să nu moară de foame. Totul era pentru societate și trebuia repede construit socialismul. Clasa muncitoare era foarte entuziasmată, după cum scriau ziarele. Mai puțin fericiți erau ei, muncitorii înșiși, dar nu mai puteau spune nimic. Luptau cu toții pentru socialism și făceau cincinalul în patru ani și jumătate. Mâna s-a surpat mai târziu din cauza exploatării fără control și au rămas îngropate acolo utilaje extrem de scumpe. Noroc că s-a surpat noaptea, ca ziua ar fi murit și oamenii din ea. Au rămas în urma ei gropi pline cu apă sărată. Lacurile nedorite ale orașului.

Fabrica era păzită de ruși și de cadre. Toate mergeau din bine în mai bine. Muncitorii nu mai aveau pantofii de pânză curați și albi de pe vremuri și nici carnea cuvenită săptămanal. Nici ei și nici familiile lor nu mai erau protejate în caz de accident, dar se puteau mândri că fabrica e a lor. După experiența pe care o aveau de atâția ani, cu siguranță că ei ar fi condus-o mai bine. Dar erau alții care vorbeau în numele lor și care spuneau că așa e bine cum zic ei și că venise vremea lor!

Și dacă era cineva împotrivă, organele de partid îi convingeau că e așa cum li s-a spus.

Ocna Mureș nu mai era un oraș agrar, devenise industrial peste noapte și nimeni nu mai avea ce căuta pe ogoarele chiaburilor. Era un oraș liber, în care toți erau încurajați să lucreze în fabrica statului.

Ogoarele bunicii au fost spulberate. Parte de CAP, parte de IAS. Ei nu i s-a dat nici măcar o pensie.

Și atunci, bunica a început să-și închirieze casa. Era tot ce mai avea. Camera cea mai mare, din față, i-a fost naţionalizată şi acolo a fost, multă vreme, un „centru" de pâine.

Nu știu dacă bunica a înţeles ceva din toate astea, cert este c-a înţeles că i s-a luat tot, pământ, animale, utilaje şi că nu mai avea din ce trăi. Statul român nu-i lăsase nimic din toată averea și nici n-o ajuta cu ceva să-și trăiască anii bătrâneții, atâția câți îi mai avea. Chiaburoaica bătrână, plaga societăţii, să fie fericită că mai trăia!

Nici acum nu înţeleg liniștea bunicii. Parcă nimic n-o atingea. Îşi închiriase camerele din casă şi nu vorbea nimic cu nimeni despre asta. Nici mie nu mi-a zis niciodată nimic. Parcă totul ar fi fost firesc. Nu avea nici un pic de ură și nu judeca pe nimeni. Cerul se coborâse peste ea şi ea nu avea nici un resentiment.

Uitându-mă în urmă, nu pot să înţeleg. Să nu-mi spună ea mie nimic, să le ia, așa, pe toate ca şi cum Dumnezeu i le-ar fi dat, să nu simt niciodată din partea ei vreun sentiment de revoltă sau ură, nimic, nimic! Bunica parcă era din piatră.

Aveam 13 ani când a murit și nu știam decât că are o casă mare cu o grămadă de chiriași. Nu mi-a spus niciodată că a fost cea mai bogată femeie din oraș și nici ce avere a avut. Am aflat asta, mai târziu, de la alţii. Eu o ştiam de parcă atunci s-ar fi născut, stând la umbra caisului din curte, urmărind tot, dar parcă dormind, veselă şi fără multe gânduri, bunica mea ce-mi dădea miere de albine şi „coţcă" de zahăr. Nici nu mi-aş fi putut închipui vreodată ce om puternic era.

Doar tata, fire mai slabă, înjura uneori din toţi rărunchii „comuniştii" şi „regimul". Doar el îmi mai spunea câte ceva, mie, unui copil care nu prea ştia nimic, dar care înţelegea din ura lui că ce există pe pământul nostru, ce traiam noi acolo şi atunci nu e chiar ce-ar fi trebuit să fie. Că pe el îl dăduseră afară de la şcoală că era fiu de

chiabur, că bunica a semnat până la urmă tot ce i s-a spus, doar ca să nu-i omoare comuniştii copii prin închisori.

Că tot pământul din spatele casei noastre, până la Mureş, a fost al nostru şi că nu e nici un păcat dacă mai ia şi el nişte napi de la CAP ca să aibă ce să dea la porci.

Şi că vecinul nostru, Moldoveanu, paznic la comunişti, nu a avut dreptate atunci când l-a împuşcat pe tata cu o puşcă cu sare, în noaptea în care tata a luat nişte napi de pe fostul lui pamânt.

Încerca tata să-mi explice mie, pe care şcoala mă făcuse comandantă de detaşament de pionieri şi îmi dăduse o cravată roşie şi un şnur auriu pe piept, ca semn ca sunt un comunist de viitor. Şi chiar l-am văzut plângând pe ascuns pe tata, atunci când Moldoveanu i-a strigat, că s-a terminat cu el, că pământul din spatele casei noastre nu mai este al lui, „chiabur împuţit" şi că de acum totul e al lui, a lui Moldoveanu şi a altora ca el.

Ciudată îmi părea revolta tatei, la fel de ciudată ca liniştea bunicii.

De câte ori vorbea de pământ, tata vorbea şi de bunica, mama lui. Parcă între ea şi pământ era o legătură indestructibilă.

Au murit amândoi: el revoltat mereu, ea într-o stranie muţenie.

Ştiam ce crede tata despre toate astea, că mi-a spus.

Dar ce gândea bunica, oare, despre tot şi toate? Ce simţea ea, în sufletul ei? N-am reuşit să aflu niciodată.

CAP. 3 COPILĂRIE

Pe atunci eram încă foarte mică. Mă jucam neobosită din curte până în pod şi rareori, când mă lasa bunica, chiar şi-n pivniţa mare cu inelele de fier pe uşi.

Toţi mă chemau pe la ei, dar eu nu mergeam nicăieri, pentru că ştiam că nu am voie. Fără ea, bunica nu mă lăsa să merg la chiriaşi, doar la negricioasa Anica, unde puteam să mai stau seara, să mănânc seminţe şi să ascult poveştile ei uimitoare despre vârcolaci şi fiinţe nepământene. În rest ştiam că nu pot merge fiindcă deranjez.

Mergeam însă cu bunica uneori în vizită, aşa că ştiam şi de pe-acolo tot ce s-ar fi putut ştii.

Într-o zi, nevasta şoferului făcea chiftele şi eu cu bunica eram „în poveşti", adica in vizită. Copilul Paulică, mic fiind, mai mic chiar decât mine, începu să facă pipi. Luată prin surprindere, doamna şoferului îl trase repede la ea şi Paulică făcu pipi în pumnii ei, iertând covorul de pe jos. Imediat după ispravă, femeia se-ntinse spre tigaie şi-mi oferi şi mie o chiftea, cu aceeaşi mână în care făcuse Paulică pipi. Eu m-am tras după bunica şi-am refuzat, deşi chiftelele miroseau îmbătător.

-Cum nu vrei? Ia măcar una!

Eu m-am ascuns atunci şi mai tare, trăgând-o pe bunica de fustă. Bunica se întoarse spre mine, zâmbind complice:

-Ei, lasă dacă nu vrei acum, ramâne-atunci pe altă dată!

Fugăream mereu găinile prin curte şi le prindeam toţi puişorii. Nu voiam decât să-i miros. Miroseau aşa de bine, a pui pufos şi a căldură! Sătulă de furturile mele, o cloşcă mare şi pestriţă a sărit pe mine cu gând să mă mănânce nu alta, m-a zgâriat şi m-a ciupit până pe treptele de sus ale casei.

Bunica m-a luat repede în braţe, m-a dus în veranda cea mare, încolăcită în viţă de vie şi m-a aşezat pe „laviţă".

A pus nişte apă la fiert şi a aruncat o bucăţică de plumb în ea. Pe când eu încă mai plângeam în hohote, bunica a scos cu o lingură de lemn bucăţica de plumb şi mi-a arătat-o, întinsă în palmă:

-Uite de ce te-ai speriat, era doar o biată găină!"

Şi bucata de plumb, caldă încă, avea într-adevăr forma unei găini. Era mare vrăjitoare bunica!

Chiar şi când mă dureau urechile, ştia ea cum să-mi pună câte un căţel de usturoi în fiecare ureche, să mă culce pe pat şi să-mi cânte în şoaptă un cântecel uşor, aşa încât adormeam scâncind şi apoi mă trezeam fără nici un pic de durere, chiar dacă încă îmi mai simţeam, sărate, lacrimile în gură. Luam veselă premiul de la bunica, „coţca" de zahăr şi hălăduiam iar prin curte, fără nici o grijă!

Dar uneori era şi rea, bunica! Venea câteodată şi sora mea pe-acolo şi dormeam amândouă în unul din cele două paturi mari. Al doilea era al bunicii.

Şi ce circ mai făceam! Râdeam, săream prin pat, strigam şi goneam prin casă şi fugea biata bunica peste tot după noi cu bâta! Şi noi ocoleam tot ce era în jur şi nimeni nu ne mai putea prinde. Cand să dormim, începeam iar zarva. Şi bunica striga din patul lipit de al nostru: „vedeţi că dau!" şi lovea plapuma cu bâta, dar noi ne ridicam picioarele sub noi şi ea nici nu ştia că nu ne putea atinge. Nu ne nimerea niciodată! Dar râdea în hohote şi ridica din nou bâta şi mai aprigă: „Vedeţi că acum chiar dau!" şi iar lovea în gol, prin plapumă.

Un circ total prin perne! Râdeam apoi cu soră-mea, îndelung şi pe înfundate, când bunica, supărată că a pierdut, zicea că acum trebuie să dormim.

Dar după toată distracţia asta, cine era mai mort de frică decât noi, dimineaţa când trecea Şişa şi mătura trotuarul din faţa casei, cu maturoiul ăla mare şi se oprea deodată şi ciocănea în geam:

-Bune au fost fetele aseară, bunică sau le iau şi le bag în sac?

Bunica ne înghiontea, încet:

-No, ziceţi, aţi fost bune aseară?

Şi noi ne rugam râzând, dar şi cu lacrimi în ochi:

-Nu ne da bunică, nu ne da! La noapte suntem cuminţi!

Şi bunica îl trimitea pe Şişa de la geam:

-Du-te Şişă azi şi lasă, că fetele au fost cuminţi! Dar vezi să mai vii şi mâine!

CAP. 4 SFÂRŞITUL UNEI EPOCI

A trecut de atunci o veme şi toate s-au schimbat pe nesimţite. Eram de-acum o mică domnişoară într-o şcoală bună din Cluj. Nu avea tata prea mulţi bani, dar nici eu nu mai ieşeam din cărţi. Avea şi el un fix cu educaţia. Probabil că îi rămăsese undeva în suflet ideea

că bunicul a fost deputat la liberali şi el nu a fost lăsat nici măcar să-şi termine şcoala, pe motiv că era fiu de chiaburi.

Acum nu mai era decât un instalator de gaz şi de apă, care muncea din greu câte opt ore pe zi, uneori în subteranele fabricii, cu masca de gaze pe faţă. Dar se lăuda peste tot cu fetele lui. Aşa era tata.

În fiecare zi din vacanţă, mergeam pe la bunica. Mă suiam pe bicicletă şi îi strigam mamei că „mă duc la buna!" Şi o găseam ori în casă, ori sub acelaşi cais înflorit sau plin de fructe.

Îmbătrânise bunica, dar tot frumoasă era. Şi era a mea. Îi strălucea faţa când mă vedea intrând pe poartă şi nu mai ştia ce să-mi dea. Mergea cu paşi uşori la dulapul ei din cireş sculptat şi mai lua de-acolo câte o cutie de zahăr „coţcă", cu un aer şugubăţ. Crescusem deja mare şi mă distra copilăreasca plăcere a bunicii de-a ronţăi din cubuleţele de zahăr.

Îmi măsura întotdeauna fusta scurtă cu palma ei mică şi clătina din cap dezaprobator:

-Păi bine tu fată, ai tăi chiar nu au avut destui bani sa-ţi ia material pentru fustă?

Şi iar mergea încet la dulapul ei vechi şi masiv, sculptat în lemn de cireş. Se întorcea şi-mi dădea o mânuţă de bani, din năframuţă:

-Cumpără-ţi şi tu un material al tău, dar vezi să fie destul de mult pentru o fustă ca lumea!

Şi râdea.

O sărutam pe amândoi obrajii şi o prindeam pe după umeri, legănând-o:

-Bună, buna mea!

Şi obrăjorii ei ridaţi de vreme zâmbeau fericiţi.

Când a fost bolnavă nimeni nu mi-a spus nimic. Aveam examene şi toţi ştiau c-aş fi fugit acasă. Pe moarte fiind, bunica n-a putut nici măcar sa moară fără mine. Delira în boala ei şi mă striga mereu. Şi-atunci mama, i-a luat mâna în palma ei spunându-i că sunt eu şi că tocmai am ajuns acasă. Bunica a prins-o strâns de mână. Nu mai vedea nimic, a crezut ca sunt eu şi încet, încet s-a stins. Ea a crezut că sunt eu şi eu nu am ştiut nimic.

La înmormântare m-au chemat şi pe mine. Nu am putut să intru în camera cu sicriul, fosta camera a lui Carmen. Am privit totul din uşă. Nu-mi mai amintesc dacă am plâns, eram şi eu acum din piatră. Stăteam lângă un stâlp, acolo în verandă şi nu mai puteam nici macar simţi nimic. Aş fi vrut să fi fost lângă ea când a murit, dar poate că mama ştia mai bine. Poate că era prea mult pentru un copil ca mine.

Casa s-a vândut apoi şi totul a fost împărţit între copiii ei. N-am mai avut niciodată puterea să intru în acea curte, deşi proprietarii de acum m-ar fi lăsat cu drag.

Dar ori de câte ori trec pe-acolo şi mă uit la geamul camerei noastre, simt că bunica-i cu mine.

CAP. 5 PĂMÂNTUL

Şi după acea aşa-zisă revoluţie, a venit iar tata să ne sâcâie cu pământurile lor. Toţi aveam rostul nostru, soră-mea nici măcar nu mai era în ţară, aşa că m-a găsit pe mine să mă toace zilnic la cap cu:

-Vezi şi tu de pământurile noastre! Toată lumea-şi face cerere să-şi ia pământul înapoi şi vouă nu vă pasă de nimic!

-Ce tot vrei cu-aşa zisele pământuri, nici măcar nu aveţi acte pe el şi nici nu ştiu despre ce-i vorba!

-Tu, fată, a fost o grămadă de pământ! Nu am nici un act, dar pot să-ţi arăt exact unde a fost! A fost pământul nostru!

Nu aveam eu timp de asta, dar nici de tata nu te mai puteai scăpa. Aşa că l-am luat odată cu maşina şi mi-a arătat tot pământul care-a fost al lor. Adică şi al meu, prin moştenire. Ştia fiecare brazdă de pământ, din fir în păr. Am dat din cap că da, era într-adevăr mult, dar ce să fac eu acum?

-Fă o cere la Primărie, ca moştenitor şi să-l luăm înapoi! Pentru părinţii mei a fost tot ce-au avut ei mai scump!

Dacă tot nu am avut încotro, dar nevoind să umblu aşa, pe alături, am profitat şi eu de oamenii pe care-i cunoşteam şi am căutat în Cartea Funciară numele bunicilor mei. Poate, poate voi găsi ceva! Ce surpriză am avut când am văzut că tot ce-mi spusese tata era înscris

în Cartea Funciara, frumos şi clar, pe numele bunicii mele şi a copiilor ei! Bunica, nu numai că a avut o considerabilă avere, ci chiar a înregistrat-o în acte, negru pe alb! Am găsit-o eu, după vreo 30 de ani.

Ei, de-acum treabă uşoară, m-am bucurat. Am scos toate Extrasele CF, patru la număr: arător 20 ha, în plus ceva intravilan, vie, am luat la puricat şi toate actele din casă şi am făcut un mic dosărel cu care m-am dus la Primărie.

S-a înregistrat, am primit şi număr şi abia de acum încolo a început marea încâlceală! Ba că pământul nostru aparţine de Ocna Mureş, ba că aparţine de Noşlac! Fiecare primărie ne arunca pământul dintr-o parte într-alta şi, de unde credeam că e treabă uşoară, cu toate Extrasele CF în regulă, cu toate condiţiile îndeplinite de lege, pentru că bunica îşi împărţise averea copiiilor, aşa încât toţi se încadrau în acea faimoasă Lege 18, cu mine care eram, vorba aceea „mama actelor", m-am trezit total buimăcită de cele două primării. Şi în tot acest timp, vreo câţiva ani, pământul nostru a fost lucrat, folosit şi recoltat, nu se ştie de cine şi pe ce temei legal.

Am zis că las naibii tot, că nu mai am eu timp, nervi şi interes pentru asta, dar tata era tot mai trist, mai bătrân şi mai bolnav şi parcă singurul lucru care-l mai ţinea în viaţa era pământul acela al lor.

M-am luptat pentru tata, pentru că-l vedem atât de dărâmat, pentru că îmi spusese că asta a fost tinereţea lui, când a fost sculat cu biciul din pat şi dus în închisoare, ca bunica să semneze că-şi dă averea comuniştilor. M-am luptat fiincă îmi aminteam cum a plâns atunci pe ogor, cu un fir de iarbă în gură, când eram doar un biet copil. Şi pentru că a fost dat afară din şcoală fiind fiu de chiabur! Aş fi vrut să-l văd măcar acum liniştit.

Dar toate erau grozav de împrăştiate. Nimeni nu ţinea cont de actele mele. Procesul a durat mult.

Am fost să văd şi pământul: viile nu mai existau. Am fost pe acele dealuri şi erau pustii. Nu ştiu cine ar mai fi avut acum atâţia bani ca să planteze la loc viile pe care le aveau ei atunci.

Multe hectare din pământul din spatele casei era distruse de reziduurile de la SODA. "Pământurile lui Moldoveanu şi a altor CAP-işi ca el", mi-am amintit din copilărie. Distruse erau toate.

Pe arătoarele bogate de la Uioara, de când ne luptam în procese, nimeni nu mai făcuse nimic. Nu mai era pământul nostru decât cu numele păstrat de „cotul lui Turbăşoaie". Mai pescuiau, la mal, pescarii.

Pe vreo două hectare se întindeau pompele de apă ale oraşului iar casele pe care le avea acolo bunica şi care fuseseră transformate în birouri ale IAS aproape că nu mai existau. Le furaseră cu totul, cărămida cu căramidă. Foştii comunişti. În rest, 10 hectare de buruieni şi fănaţ. Ogoarele grase ale bunicii erau acum păşunea satului.

Nu ştiam ce să-i mai spun tatei. Stăteam cu actele de proprietate în mână şi mă gândeam. Ce să fac acum? Tata aproape plângea.

Şi apoi, cu inima în dinţi, singură şi fără să spun nimănui m-am dus la mormântul bunicii. Poate ar fi ştiut ea ce să-mi spună. Ce să mă fac acum cu tot pământul ăsta care a fost viaţa ei? Dar bunica stătea neclintită, acolo sub crucea ei de piatră şi nu-mi spunea nimic. Niciodată nu mi-a spus nimic despre averea ei şi nu-mi spunea nici acum.

Şi atunci, am dat statul în judecată.

CAP.6 HOŢI ĂIA, HOŢI ŞI ĂŞTIA

-Ei şi cu ce ne-am ales atunci, tată, că am dat statul în judecată? Cu bani plătiţi la avocaţi, cu umblături de la o primărie la alta, cu nervi şi timp pierdut fără rost. Înapoi n-am văzut decât vreo câteva hectare din cele 20 şi nici alea unde trebuiau să fie! Am aflat doar cine erau cei care le foloseau: cineva sus-pus, cel de la OCOTA şi un inginer agronom. Ce să mai eu fac acum, cum să mă bat cu ei?

-Toţi sunt hoţi, a zis tata şi ăştia şi cei de dinaintea lor! Nu se poate să nu mai fie dreptate pe pământul ăsta! Acum ai şi actele, fă şi tu ceva!

Am făcut. Am mai dat o dată statul în judecată! Alţi bani, altă distracţie! Dar, ce era sa fac dacă tata nu mai avea linişte?!

N-a mai apucat bietul tata să mai vadă dreptatea! A murit de comoţie cerebrală şi eu cred că toate i s-au cam tras de la pământ. Acum are parte de el, doar că nu e al lui. Îmi zicea mama că plătesc chiar şi locul de mormânt şi că acel contract cu cimitirul e valabil un număr limitat de ani. Apoi, dacă nimeni nu mai plăteşte îţi iau chiar şi locul ăla.

-Cum adică ţi-l iau, am întrebat eu, şi ce fac cu el după aceea?

-Îngroapă pe alţii acolo, mi-a spus mama.

„Şi cu noi ce fac?" m-am întrebat eu.

Când eram copil am văzut odată în cimitir un sicriu plin cu oase şi păr. M-am gândit acum, că asta fac şi cu noi.

„Ei, tati, dacă după 70 de ani după ce-am murit, nici oasele noastre nu mai valorează nimic, ce tot mai voiai tu cu pământul ăla de la bunica?"

EPILOG

Acum abia înţeleg liniştea bunicii. Pamântul nu-i al nostru, chiar dacă l-am lucrat şi l-am iubit o viaţă. Nici măcar acei doi metri ce ne vor acoperi nu ne aparţin şi amintirea fiinţelor noastre se va dilua încet.

Puternic şi nepăsător va rămâne doar pământul.

Noi nu avem decât speranţa nemuririi sufletului din noi.

IUBIRE PE-O GURĂ DE RAI

„18 Şi a zis Domnul Dumnezeu: „Nu este
bine sa fie omul singur; să-i facem ajutor
pe potriva lui”.
19 Şi din pamânt a mai zidit Domnul
Dumnezeu toate fiarele câmpului
si toate păsările cerului şi le-a adus
la Adam ca să vada cum le va numi; şi
oricum va numi Adam toată fiinţa vie,
ea aşa se va numi.
20 Şi a pus Adam nume tuturor dobitoacelor
şi tuturor păsărilor cerului şi
tuturor fiarelor câmpului; dar pentru
Adam nu s’a găsit ajutor pe potriva lui.
21 Atunci Domnul Dumnezeu a adus
asupra lui Adam un somn adânc, şi el
a adormit; şi a luat una din coastele lui
şi locul ei l-a plinit cu carne.
22 Iar coasta pe care Domnul Dumnezeu
o luase din Adam a prefăcut-o în
femeie şi a adus-o la Adam.

23 Şi a zis Adam: „De data aceasta iată

os din oasele mele si carne din carnea

mea!; ea se va numi femeie, pentru că

a fost luată din barbatul ei”.

(BIBLIA-FACEREA)

Jurnalul, sau ce o fi fost, că semăna cu un jurnal, îl găsise în pod într-o cutie veche de pantofi plină de praf, ascunsă în îmbinarea dintre două grinzi.

Cumpăraseră casa de vreo câțiva ani buni, dar Daniela nu avusese niciodată timp să facă o curățenie temeinică în pod, prinsă între familie, cu soțul și cei doi copii și lucrările de renovare. Acum, în sfârșit, ajunsese și în pod. Se apucase dimineața devreme, ca să nu o prindă în pod zăpușeala verii, rugându-l pe Ștefan să lase copiii la școală în drum spre serviciu. Adună la un loc toate lucrurile împrăștiate peste tot și le puse într-un colț lângă scară. Luă apoi mătura și șterse grinzile și podeaua. Dădu întâi ușor peste grinzi ca să nu stârnească tot praful și dintr-un colț căzu o cutie, pe care nici nu o văzuse înainte. O ridică, o scutură și o deschise. Înăuntru era un caiet mare, destul de gros, cu coperțile tari. Pe etichetă scria cu carioca neagră: „MIRELA”.

Își șterse mâinile de praf pe pantalonii de trening și deschise cu două degete caietul. Era ceva ca o poveste sau ca un jurnal. Totul era scris de mână, cu litere cursive și citețe. Caietul părea nou-nouț, păstrat în cutia de pantofi în colțul dintre cele două grinzi. Parcă nici nu trecuse timpul peste el.

Îl puse grijulie înapoi în cutie, închise cutia și o mai șterse o dată de praf, apoi o așeză separat, lângă scara ce cobora în cămară. Luă mătura și curăță cu sârg toate grinzile și podeaua, lăsând vălătucii de praf să iasă prin fereastra de aerisire. Strânse gunoaiele de lângă scară în doi saci mari din plastic și îi târâ pe rând jos. În curte îi legă la gură cu o sfoară și-i așeză lângă tomberonul de gunoi, apoi se întoarse în pod. Verifică peste tot cu mătura în mână, mai atingând câte o grindă și mai strângând un fir de praf. Acum era lună! Adună

ce rămăsese într-o pungă și coborâ iar, cu punga și mătura în mâna stângă, sprijinindu-se cu dreapta de balustradă. Puse mătura la locul ei, aruncă punga afară în tomberon și se spălă bine pe mâini. Acum era gata!

Urcă din nou în pod și luă cutia de lângă scară. O mai șterse încă o dată, coborâ în casă și o puse pe masă din sufragerie. Dădu drumul la duș, se dezbrăcă și-și aruncă toate hainele în mașina de spălat, apoi făcu un duș fierbinte și lung, care o scăpă de tot praful din pod. Avea fobie la praf, dar se băga în el până în gât făcând curățenie, tocmai ca să scape de el. Acum podul sclipea și era mulțumită. În sfârșit terminase și cu el!

Ieși de sub duș, se frecă bine cu prosopul, se îmbracă în haine curate și se dădu cu cremă pe mâini, pe față și pe gât. Apoi își făcu o cafea și se așeză în fotoliu. Bău cu sete un pahar cu apă minerală și întinse mâna după cutie. Scoase jurnalul. Mai avea vreo patru ore până să vină Ștefan cu copiii de la școală. Studie îndelung scrisul de pe copertă și îl deschise.

„Venisem din Anglia de aproape patru luni şi nu mai aveam nimic de făcut. Aș fi putut să mă întorc în septembrie la lucru, dar mă apucasem să renovez prin casă și a trebuit să termin ce începusem.

Acum lucrările erau terminate, era începutul lui noiembrie şi voiam să stau puțin liniștită. Ca inginer în construcții civile, nu aveam iarna aproape nimic de făcut. Aș fi putut să proiectez piețe de Crăciun, dar ar fi însemnat să nu mai fiu acasă de sărbători. Să proiectez piețe de Crăciun nu aveam chef, așa că am vorbit cu firma să mă programeze la lucru în ianuarie, când începeau alte proiecte. Am rămas in România, fără să am nimic special de făcut, fără mulţi prieteni şi fără alte treburi. N-am avut niciodată ocazia să-mi fac o familie, un motiv fiind acela că nu pot să am copii.

Venisem totuşi cu planuri mari. Pe lângă problemele de rezolvat cu casa, voiam să citesc istoria religiilor. De peste trei ani mă apucasem să studiez religiile lumii, convinsă că viaţa nu poate fi o întâmplare şi că omul e mai mult decât un fir de praf măturat de vânt.

Mă gândisem să citesc în ţară tot ce-am descărcat de pe internet, dar ca atunci când ai prea mult timp liber, m-am trezit că n-am făcut nimic. Pur şi simplu n-aveam chef. Am început să mă uit la un serial

pe laptop, episod cu episod ca retardaţii, să mă plimb cu bicicleta, să mă duc pe la prietene şi să pierd timpul prin magazine.

Într-o zi, ca să nu stau în casă, m-am dus cu Sanda în piaţă. Scopul ascuns al plimbării era să aflu noutăţi despre un bărbat care îmi plăcuse în urmă cu opt ani, într-o vreme când făceam asigurări. Şi drumul nostru prin piaţă trecea pe la Cristina, verișoara lui.

Răzvan fusese unul dintre clienţii cărora le facusem asigurari de pensie. Prima dată când l-am văzut avea 26 de ani. Era un tânăr înalt și puternic, cu părul ondulat și blond și faţa serioasă şi concentrată. Părea mult mai bătrân decât în acte. M-am uitat încă o dată în buletin, apoi la el. Părea cu 10 ani mai bătrân. Avea o fermă într-un sat apropiat, unde cultiva cereale și creștea animale.

Am vorbit multă vreme despre asigurare și la un moment dat s-a uitatat la mine zâmbind. N-am mai văzut niciodată o asemenea transformare. Chipul acela încruntat s-a luminat dintr-o dată şi toate ridurile i-au dispărut. În faţa mea a apărut un tânăr frumos, aproape un copilandru, cu ochii sclipitori și zâmbet fermecător.

Am rămas şocată uitând de asigurare și m-am pierdut fără să vreau în ochii lui calzi şi-n zâmbetul lui. S-a creat o punte fulgerătoare între noi, ca o descărcare electrică și am plecat amândoi privirea. A semnat hârtiile și l-am condus la poartă. Ne-am luat rămas bun și au trecut de atunci opt ani. Fiecare cu lumea lui.

O singură dată am mai auzit de el, după doi ani, când am întâlnit-o pe Cristina și mi-a spus că Răzvan se însoară. Cristina îmi explica disperată că logodnica lui Răzvan nu-l iubește și că vrea să profite de el. I-am spus că are voie și el să se însoare, să aibă familie și copii.

-Răzvan nu vrea copii, niciodată nu a vrut! a sărit Cristina revoltată. Oricum, ea are doi! E divorțată și are doua fete.

Nu am mai zis nimic. După doi ani am aflat că divorțase.

De atunci au mai trecut încă patru ani şi eram curioasă ce s-o mai fi ales de tânărul acela cu zâmbet frumos, așa că am profitat de invitația lui Sanda și am intrat pe la Cristina. Nu știu de ce mă interesa Răzvan. Poate că mă plictisisem în vacanță sau poate chiar voiam să văd ce face. Nu mă gândeam la aventuri sau la relații serioase. Mă fascinase zâmbetul lui în urmă cu opt ani.

Cristina s-a bucurat că întreb de Răzvan și mi-a zis că ar fi frumos să-l vizităm odată, acolo sus la fermă. A promis să vorbească cu el, apoi ne-am băut cafeaua şi ne-am dus în piață.

Seara târziu, m-a sunat Răzvan. Era volubil și vesel:

- Am auzit că vrei să mă vezi! Nu mă aşteptam.

Am râs:

- Mi-a spus Cristina că ești singur și m-am gândit să văd ce mai faci.

- Sunt singur demult. Au trecut deja patru ani de la divorţ.

-Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat!

- Bun venit în viaţa reală! N-a fost plăcut, dar a trecut. Tu ce mai faci?

Am mai vorbit de una şi de alta şi l-am invitat la o cafea.

- O să vin mâine dacă vrei, dar nu pot să stau mult. Oricum, trebuie să cobor în oraș.

-La ce oră?

-Pe la unsprezece.

Am mai vorbit o vreme, apoi am încheiat:

-Atunci ne vedem mâine!

A râs:

- Mai poţi dormi în noaptea asta?

L-am întrebat zâmbind:

-De ce n-aş mai putea dormi?

A răspuns vesel:

-Din curiozitate, că vin mâine la cafea!

-Da, am râs şi eu, e un adevărat eveniment!

Răspunse încet:

-Pentru mine este.

Am adormit zâmbind amuzată.

A doua zi, puțin după unsprezece, m-a sunat să-mi spună că a ajuns la poartă. Am ieşit afară:

- Mă bucur să te văd!

Zâmbea la fel de frumos:

- Şi eu mă bucur!

Am intrat şi i-am făcut o cafea. Era aproape neschimbat: liniştit şi hotărât, ca un om împăcat cu viaţa lui. Purta nişte blugi şi o haină îmblănită de iarnă. Venise în fugă de la lucru. Părul îi cădea ondulat pe frunte, aproape în ochi, aceeaşi ochi pe care îi ştiam şi faţa îi era uşor nebărbierită.

Ne-am uitat unul la altul şi am zâmbit. Ne bucuram să ne vedem. Ne-am povestit ce-am mai făcut şi l-am întrebat curioasă ce mai lucrează sus la fermă, la începutul lui noiembrie.

- Mai multe. În primul rând am animalele: vacile, porcii, găinile şi oile. Oile le-am dat deja la cioban. Strâng tuleii de pe câmp, ar şi seamăn pentru primăvară. Acolo nu ai timp să stai, că pământul şi animalele nu aşteaptă. Dacă nu faci lucrurile la timp, te ajung toate din urmă.

- Lucrezi singur?

- Da, am avut angajaţi vara, dar acum nu mai am pe nimeni. Le fac pe toate singur şi e ceva de lucru! Pur şi simplu aproape că nu am timp să stau, de dimineaţa până seara. Uneori ziua mi-e calculată la milimetru, chiar şi zece minute pot să însemne mult.

-Ți-ai calculat și cafeaua asta?

A râs:

-Poate că nu mă crezi, dar da.

Şuviţa aceea rebelă aproape că-i intra în ochi şi-a început să mă obsedeze să i-o dau la o parte.

- Aş vrea să vin şi eu odată la fermă, să văd cum e acolo!

- Nu prea cred că-i pentru tine. Pe vremea asta e noroi şi pe urmă vine zăpada. Nu e uşor pe dealuri!

I-am arătat ghetele din picioare:

- Cred că sunt destul de bune. Au talpa groasă şi sunt îmblănite.

S-a uitat cu milă la ghetele mele şi a zâmbit:

- Da, o să ai nevoie de ele. Dar tot mai bune sunt nişte cizme de cauciuc.

Vorbind de una şi de alta, timpul a zburat pe nesimţite. Parcă ne cunoşteam de-o veşnicie. După o vreme mi-a spus că trebuie să plece.

Ne-am ridicat amândoi. L-am întrebat:

-Mai treci pe-aici la o cafea?

Mi-a zâmbit iar, frumos:

- Acum e sâmbătă. Daca vrei, mă întorc marţi, că am iar treabă în oraş.

- Pe la ce oră?

- Dimineaţa, dar nu ştiu exact la ce oră. Nu vreau să îţi promit şi să nu pot veni. Cândva in jurul prânzului.

În timp ce-l conduceam spre poartă, l-am întrebat:

-Ce zici, ne-am schimbat mult în anii ăştia?

S-a uitat la mine zâmbind:

-Tu nu. Și-acolo sus, timpul stă pe loc.

S-a suit într-o maşină de teren şi a plecat în trombă, făcându-mi semn cu mâna.

M-am gândit la el în zilele următoare şi la ce prietenie s-ar putea lega între noi, dar n-am ajuns la nici o concluzie. Mă atrăgea şi mi se părea interesant, dar nu voiam să îmi pierd timpul. Agricultura nu era de mine. Nu mă vedeam lucrând pământul pe dealuri, îmbrăcată într-o salopetă murdară, cu cizme de cauciuc și curățând la animale.

Legatura noastra nu avea viitor și nu voiam să intru în aventuri fără rost. În plus, devenise cu adevărat periculos felul în care îmi plăcea zâmbetul lui.

Ca sa pun capăt oricărei speranțe, luni seara i-am trimis un mesaj:

„-Mi se pare interesant ce faci tu acolo, dar nu mă văd pe mine, în cizme de cauciuc, mergând pe câmpuri prin noroi."

Spre surprinderea mea, mi-a răspuns imediat:

„-Jos e noroi, dar deasupra cizmelor e cerul. Mare și albastru."

"-Și jos e pământul negru și mocirlos."

„-N-avem ce face, de-acolo ne câștigăm existența."

„-Mai sunt și alte variante."

„-Desigur că sunt, depinde ce vrei!"

„-Și tu ce vrei?!"

"-Pentru mine e bine așa, dar lucrurile se schimbă mereu. Nu știi niciodată ce va fi mâine."

"-Și dacă mâine îți cere schimbări radicale, ai putea s-o iei de la început?"

"-Nu poți să iei totul de la început, că nu ai cum. Trecutul nu îl poți schimba. Poți doar să continui, dar altfel."

"Exact așa! Nu poți să iei totul de la început!"

"-Văd că azi ești pesimistă. Mai bine vorbim mâine, când vin."

"-Da, ar fi mai bine. Noapte bună!"

"-Pe mâine!"

M-am trezit dimineața cu aceeași senzație de nemulțumire și de neliniște. Omul ăsta se vâra în sufletul meu. Voiam să văd cum e la fermă, dar fără să mă implic sufletește și tocmai asta am făcusem: mă implicasem. Ca să-mi demonstrez că pot să fac ce vreau, nu l-am mai așteptat și am plecat la cumpărături. Când m-am întors am găsit un bilet în cutia poștală. Răzvan venise și plecase.

Până atunci am crezut c-ar fi mai bine să nu-l mai văd. Dar citind biletul, m-a apucat dintr-o dată o disperare subită şi-un sentiment frustrant de panică la gândul că poate nu îl mai văd niciodată. Am zis că îl aştept şi n-o făcusem. Am vrut să scap de el și nu scăpasem, ba chiar era mai rău.

L-am sunat, dar n-a răspuns. I-am trimis un mesaj, că s-a întâmplat să fiu la magazin tocmai când a venit. I-am scris:

„-Te rog să nu te superi! N-am lipsit decât 15 minute şi ai venit tocmai atunci!”

Mi-a scris cândva după-masă:

„-Nu te îngrijora, mă voi întoarce cel târziu vineri.”

M-am simţit eliberată şi fericită când am citit că vine.

Joi seara i-am scris:

“-La ce oră vii mâine, ca să fiu acasă?”

Mi-a răspuns din nou, imediat:

„-Știi ce face peștișorul mic când e urmărit de peștișorul mare?”

„-Nu.”

„-Învaţă să zboare.”

„- Și dacă nu are aripi?”

„-Le cere de la îngerul păzitor.”

„- Și dacă nu ştie unde e îngerul păzitor?”

„-Nu trebuie decât să ceară. Îngerul păzitor e tot timpul acolo.”

„-O să-l caut. Vii mâine?”

„-Da.”

„-La ce oră?”

„-Cât de repede pot. Dar cred că abia la amiază!”

„-Bine, te aștept. Somn ușor!”

“-Și ție!”

A doua zi l-am așteptat cu o nerăbdare ciudată. Mă plimbam fără nici un rost prin camere și la un moment dat m-am dus speriată la poartă, să văd dacă e deschisă, deși îmi aminteam foarte clar că o descuiasem dimineața. Îmi era teamă că nu o să mai vină sau c-o să vină și-o să plece din nou, dintr-un motiv sau altul, fără să îl mai văd vreodată. S-a făcut aproape amiază când a venit. Era foarte grăbit, îmbrăcat de lucru, într-un trening gros și cizme de cauciuc. Se vedea că vine direct de la fermă.

L-am invitat să se așeze la masă, dar a rămas lângă ușă și mi-a spus destul de apăsat:

-Să știi că nu am timp de plimbări. Vin direct de la lucru și nu prea am timp să stau.

I-am întins o cafea și a rămas cu ea în mână. Părea stânjenit. Nu m-ar fi mirat deloc dacă ar fi pus cafeaua pe masă, ar fi deschis ușa și ar fi plecat. Parcă venise împotriva voinței lui. I se vedea în privire. S-a gândit puțin, apoi s-a așezat la masă.

Am început să vorbim despre nimicuri, ca și când ar fi fost lucruri foarte importante: dacă dă sau nu căldură șemineul, ce e cu anotimpurile de s-au schimbat așa de mult și cum aș putea să cultiv un hectar de teren pe care îl primisem moștenire. Ne simțeam iar în largul nostru, de parcă am fi stat împreună de povești de când era lumea. M-a întrebat când plec în Anglia și ce fac cât stau acasă. I-am răspuns că mă plictisesc și l-am întrebat, jumătate în glumă, jumătate serios, dacă nu are ceva de lucru pentru mine la fermă. Între timp i-a sunat telefonul de trei ori, dar l-a închis.

După un timp, m-a întrebat dintr-o dată:

- Și ce aștepți tu de la un bărbat?

L-am privit surprinsă, dar i-am răspuns repede:

-Să nu mă mintă, să nu mă înșele, să mă protejeze și să fie mai puternic decât mine. Majoritatea bărbaților din ziua de astăzi sunt un amestec de copii, femei și bărbați. Nici nu mai știi care-i femeia și care-i bărbatul într-un cuplu. Eu așa cred: că un bărbat trebuie să fie bărbat, nu numai cu numele.

Am tăcut amândoi și a zâmbit amuzat:

- Văd că ştii să vorbeşti.

L-am privit intrigată:

- De ce nu aş ştii?

S-a uitat lung la mine:

- Nu-i vorba de ce-ai spus, ci de faptul că ai știut ce să spui. De multe ori cuvintele ascund adevărul și umplu spaţiile goale. În occident oamenii se întâlnesc și pălăvrăgesc întruna fără să spună nimic, doar ca să treacă timpul și timpul trece fără rost. Dar tu ai vorbit cu rost.

S-a întors şi mai mult către mine, privindu-mă cald, direct în ochi:

-Ți-a fost dor de mine?

Fără să vreau, m-am tras instinctiv înapoi și-am început să mă joc cu un inel pe care îl aveam pe deget. Îl răsuceam și mă uitam la el cum îi sclipesc pietricelele. Nu eram pregătită să-i răspund. Între noi s-a aşezat tăcerea, o tăcere cam lungă.

M-am uitat pe furiş la Răzvan. Aştepta zâmbind răbdător, de parcă studia un copil mic care se joacă. Mi-a prins privirea:

-Vezi, un gest valoreaza mai mult decât o mie de cuvinte.

S-a ridicat in picioare:

- Acum trebuie să plec. Ai văzut şi tu că îmi sună telefonul. Trebuie să mă întorc la lucru.

M-am ridicat și eu repede, uşurată. Parcă mă bucuram că se terminase întâlnirea, deși mi se părea că fusese o întâlnire fără sens. L-am condus la uşă:

- Poţi să mai vii la o cafea, când ai timp.

- Bine, mulţumesc!

L-am văzut că deschide hotărât uşa și mi-am dat seama în fracţiuni de secundă că dacă-l las să plece nu se mai întoarce. Și fără să mă gândesc prea mult l-am ajuns din doi paşi şi i-am pus mâna pe umăr.

S-a întors, l-am cuprins pe după gât și l-am îmbrățișat. M-a îmbrățișat și el strângându-mă tare. Am ameţit. Pur şi simplu m-am

pierdut. Stăteam cu capul lipit de pieptul lui şi mă cuibăream în el, inconştient, de parcă aşa ar fi trebuit să fie. Nu mai era nimic în jur, doar noi doi lipiţi unul de altul.

Nu ştiu cât timp să fi trecut, dar la un moment dat am vrut să mă desprind și l-am auzit şoptit încet:

- Te rog mai stai puţin!

Și a preluat controlul. S-a întors lin, lipindu-se și mai tare de mine, faţă în faţă, trup lângă trup şi abia atunci mi-am dat seama că ţin în braţe un bărbat. Fără să facă vreun alt gest, i-am simţit forţa şi dorinţa, trecând din corpul lui în mine, puternic, dulce şi intens, înfiorându-ne pe amândoi, de parcă am fi făcut dragoste, fără să facem. Îl simţeam foarte clar întreg, cu braţele puternice și palma grea care se sprijinea pe capul meu. Instinctiv m-am încordat și m-am tras, ca să nu se apropie atât de mult de mine și el a slăbit strânsoarea, mângâindu-mă pe păr:

- De ce ți-e frică? Nu-ți fac nimic.

M-am îndepărtat şi i-am spus:

- Nu vreau să dau mai mult decât aș vrea.

El m-a lăsat din brațe și m-a privit în ochi:

- Ţi-am cerut eu ceva?

Am lăsat privirea în jos. M-a mai mângâiat încă o dată blând și a deschis larg ușa:

- Bine, acum plec.

L-am condus la poartă și i-am făcut cu mâna, fără să ştiu dacă o să ne mai vedem.

M-am gândit câteva zile la el, ba cu bucurie, ba într-o stare de confuzie derutantă. Nu ştiam dacă ne mai întâlnim şi nu ştiam dacă mai vreau să-l văd. Într-o seară l-am sunat, dar n-a răspuns. I-am trimis un mesaj:

„-Aş fi vrut doar să vin o dată acolo sus la tine, să văd ce lucrezi. Bunicii mei au fost agricultori şi eram curioasă să văd ce faci.”

Dar n-a răspuns. Am încercat să-l uit, dar gândul la el nu îmi dădea pace. Îi simțeam în mine îmbrăţişarea, constant şi insistent, când dulce, când amară, când estompată, când fierbinte, când dureroasă și acută. Mă urmăreau momentele acelea când mă pierdusem cu totul în braţele lui, fără să mai gândesc, fără să ştiu ce fac, când lumea nu mai exista şi nu eram decât noi doi, îmbrăţişaţi. Nu îmi închipuisem niciodată că pot să simt așa ceva. Inevitabil, nu mai puteam să-l uit și mi s-a făcut foarte dor de el.

Peste vreo săptămână m-am dus la Cristina și i-am spus că Răzvan a trecut pe la mine.

- Și? a întrebat bucuroasă.

- Și atât.

- Nu aţi vorbit nimic?

- Păi am vorbit de una și de alta. Cred că e foarte ocupat.

- I-ai zis că vrei să mergi la fermă?

- Da, dar n-am stabilit nimic.

- Păi sună-l și stabilește!

- L-am sunat, dar n-a răspuns.

- Așa răspunde el. Nu-și ia telefonul la câmp, că nu are semnal. Și-acasă e numai dimineața devreme sau seara târziu. E greu să îl găsești. Dar poți să-i trimiți un mesaj și îți răspunde.

Când am ajuns acasă, i-am scris:

„-Mi-e dor de tine! Dar poate că mi-e dor numai mie.”

Mi-a răspuns seara târziu:

„-Te rog să mai ai puţină răbdare! Am mult de lucru la câmp”

Nu doar răspunsul a fost neaşteptat ci şi fericirea intensă pe care am simţit-o când am văzut că mi-a răspuns. Parcă îl pierdusem în altă lume și-l regăseam din nou. Am început să dansez prin cameră cu telefonul în mână. Citeam mesajul şi mă gândeam ce poate să însemne „puţină răbdare”? În lumea noastră “puţin” era puţin, dar sus pe dealuri, timpul și spaţiul şi se distorsionau. În Transilvania la

țară, dacă întrebi pe cineva unde stă badea cutare, îţi arătă cu mâna în zare şi-ţi zice:

“-Nu-i deloc departe! Treci alea două dealuri şi-o pădure și casa-i jos în vale.”

Am început să aştept cu nerăbdare. Îmi luăm telefonul cu mine peste tot. Îmi trecuse și confuzia și nehotărârea. Acum voiam neapărat să-l văd. Nu mă mai interesau religiile lumii, că mă gândeam numai la Răzvan. Era cu mine peste tot, ca un fundal dulce-amar peste care se aşternea viața mea.

Şi-au mai trecut vreo două săptămâni, în care fără să-mi dau seama, intensitatea dorului creştea cu fiecare zi, încât nu mai ştiam ce vreau: trupul sau sufletul lui şi, derutată de tot ce simțeam, m-am trezit într-o noapte plângând. Nu mi s-a mai întâmplat vreodată să plâng de dorul unui bărbat. Era ciudat. Plângeam şi simțeam că vreau să-l strâng în braţe și totodată, că vreau să scap de el și mă întrebam mirată cum de-am ajuns să simt așa? Nu am ştiut că iubirea e o floare care se naşte din durere, că trebuie să suferi pentru cineva ca să iubești cu adevărat. Poate că există și iubiri liniștite și limpezi, dar iubirea mea s-a născut din durere și dor. Cred că iubirile adevărate se nasc din dor și din durere și când dispar, lasă în urma lor aceeași durere și dor.

I-am scris într-o seară și i-am spus tot ce-am simţit când ne-am îmbrăţișat și că „niciodată în viața mea nu m-am gândit atât de mult la o îmbrăţișare”. L-am întrebat dacă mai vrea să ne vedem sau nu, dar n-am primit nici un răspuns.

Am mai așteptat câteva zile, apoi supărată, i-am trimis un ultim mesaj:

„-Singurul lucru de care îmi pare rău e că nu te-am sărutat atunci când am fost în braţele tale.”

Și i-am șters numărul din telefon, ca să nu mai pot să-i scriu și nici să-l sun, orice s-ar întampla. Nu din mândrie şi răzbunare, ci cu tristeţe şi ca să scap de toate. M-am gândit că nu are nici un rost să fug după căruţă care nu mă aştepta.

Au trecut încă vreo două săptămâni şi-am reușit să mă mai liniștesc și să îmi văd de viața mea. Venise iarna. Zăpada cădea de câteva zile neîntrerupt și totul scânteia în lumină. Pomii din fața

ferestrei se îmbrăcaseră în alb și străluceau dimineața în soare, plini de argint și diamante.

M-am apucat iar de religiile lumii, migălos și cu atenție, până când într-o dimineață, a sunat telefonul. Era numărul lui. Îi reţinusem ultimele cifre. Nu am răspuns. A mai sunat o dată, apoi încă o dată şi, după câteva minute încă de două ori, dar n-am răspuns. Nu eram supărată şi nu voiam să mă răzbun. Începusem să-mi regăsesc liniştea şi nu voiam s-o pierd din nou. M-am uitat zâmbind la cele cinci apeluri şi-am pus telefonul la locul lui.

După vreo zece minute am auzit că intră un mesaj şi curioasă, l-am citit:

„-Nu poți să îți dai seama de sentimentele unui om, decât după ce îl supui la un test de răbdare.”

L-am mai citit o dată, intrigată. Am stat pe gânduri câteva momente, apoi l-am sunat:

- Scuză-mă, eram în baie şi n-am putut să-ţi răspund.

- Să zicem că nu cred.

- Oricum, când am văzut cele cinci apeluri am început să râd. Ai fost cam insistent, aşa deodată.

-Şi totuşi n-ai răspuns, decât după ce ai citit mesajul. Te-am provocat.

- Eram sub duş, ţi-am spus.

- Hai s-o lăsăm aşa de data asta.

Nu am mai zis nimic.

- Te-ai supărat că nu te-am mai sunat?

- Nu, dar n-am ştiut ce se întâmplă. A trecut mai mult de-o lună şi n-ai răspuns la telefon.

- Te-am lăsat să te gândeşti bine. Să ţi se decanteze sentimentele. Să fii sigură de ce simţi.

Nu am zis nimic.

- Îți știu toate mesajele aproape pe de rost. Ţii minte că m-ai întrebat dacă mai vreau să ne vedem sau nu și nu ți-am răspuns. Întrebarea nu era dacă mai vreau eu, ci cât de mult vrei tu. Asta voiam să ştiu.

- Dacă te-am căutat după opt ani, cred că nu mai aveam nevoie de teste de răbdare.

- Am vrut doar să fiu sigur. Mi s-a părut că nu prea știi ce vrei.

Am râs:

- Să zicem că acum știu, dar ăsta e un joc care se joacă în doi.

- Pentru mine nu-i deloc un joc. Și "să zicem" nu îmi dă nici o siguranță.

- A fost un fel de-a spune. E un lucru în care e nevoie de două persoane. Şi până acum am fost cam singură.

- Așa simți tu, dar poate că și eu am simțit la fel. Tu ai fost cea care ai fugit tot timpul. Într-adevăr nu e simplu să te îndrăgostești, dar te-ai gândit că și pentru mine e exact la fel?

Am rămas fără cuvinte, cu telefonul la ureche. A vorbit mai departe:

- De ce ți-e frică? De ce începi cu asta? Mă chemi și mă respingi. Iubirea ar trebui să fie o bucurie. Dacă mă lași, o să-ți demonstrez că iubirea poate fi și așa.

- Într-adevăr mi-e frică. N-am mai iubit pe nimeni niciodată.

- Asta-i interesant, într-adevăr.

- Am încercat să gândesc rațional.

- Adică să fugi de iubire.

-Se poate spune și așa.

- Gândeşti prea mult. De ce nu laşi lucrurile să curgă de la sine? Inteligenţa e o însuşire, dar nu neapărat o calitate. Inteligenţa crează antagonisme si contradicţii şi duci o luptă continua între raţiune şi sentimente. Aşa nu ai cum să-ţi găseşti liniştea sau fericirea.

- Nu am zis nici o clipă că sunt nefericită.

-Esti fericită?

Nu am știut ce să-i răspund. A continuat cu voce joasă:

- Dacă tu continui să fugi de mine, degeaba sunt acolo fizic, că o să fugi în gândurile tale. Mi-ai plăcut de prima dată când te-am văzut, dar nu mi-ai dat nici o șansă atunci și nu-mi dai nici acum. Te-am lăsat să analizezi și tot ce mă interesează este dacă ți-a fost dor de mine. Te-am mai întrebat o dată și n-ai răspuns.

Am spus încet, abia auzit:

-Mi-a fost dor.

S-a lăsat tăcerea, apoi a vorbit încet, liniștitor și cald:

- Nu-ți fie frică de mine! Dacă mă vrei şi tu, putem fi doi oameni fericiți. Aşa ar trebui să fie un bărbat şi o femeie.

M-au şocat cuvintele lui şi am tăcut, privind pe fereastră la pomii încărcați cu zăpadă. Apoi l-am întrebat:

- Ai citit ce ţi-am scris despre îmbrăţişarea aceea?

A zâmbit:

-Da, am citit. Și eu am simțit la fel. Conform unei legi a fizicii, acțiunea ta a provocat o reacţiune în lanț.

Apoi a continuat vesel:

- Am vrut să-ţi fac o invitaţie la mine. A nins şi cred că ţi-ar place să vezi câtă frumuseţe este în lume. Ai vrea să vii?

Am râs:

- Ar fi chiar culmea să nu mai vreau!

- Ziua e un soare puternic şi atâta lumină, că aproape te orbeşte. Să vezi cum sclipeşte zăpada pe dealuri și pe pomi! Și peste tot e liniște și pace, de parcă ești într-un vis. Mâine mai am ceva de lucru și trebuie să-mi pun lanțurile pe mașină, așa că nu știu dacă pot să vin, dar poimâine vin sigur și te iau aici sus! Poți să vii?

-Sigur că pot, abia aștept!

-Mă bucur că nu te-ai supărat pe mine!

- Nu m-am supărat, doar că ţi-am şters numărul de telefon, ca să nu mă mai tenteze să te sun.

A râs:

-Acum îl ai din nou.

- Și totuși, de ce nu mi-ai răspuns?

-Ți-am zis: te-am lăsat să te îndrăgostești de mine, cu riscul că n-o s-o faci. Și mi-am dat timp și mie. Acum trebuie să plec la lucru. Ne vedem mâine sau poimâine!

Am închis telefonul într-o stare amestecată de uimire, zăpăceală şi fericire. Eram încă în pat, dar patul devenise dintr-o dată neîncăpător. Am sărit jos ca împinsă de un arc şi-am început să mă îmbrac.

Am luat-o la întâmplare pe şoseaua pustie care ieșea din oraș, mergând în pas alert, cu mâinile în buzunare. Nu mai conta încotro. Era îngrozitor de frig, de parcă m-aş fi plimbat prin nordul Siberiei. Cerul încărcat de nori se aplecase boltit către pământ şi soarele parcă nici nu ar fi existat vreodată. Totul era atât de îngheţat încât simţeam cum mă transform mergând, într-un om de zăpadă, cu mâinile amorţite în buzunare, obrajii în flăcări şi sufletul plutind între pământ şi cer.

În ziua aceea n-am mai putut să stau în casă. Totul părea mic şi meschin pe lângă ce simţeam. Nimic nu mă mai încăpea. Am ieşit în oraş, am vizitat două prietene, am hotărât că trebuie să mă tund şi să mă duc la bibliotecă. Oamenii pe lângă care treceam mă priveau contrariaţi, neştiind cum să interpreteze fericirea care mi se citea pe faţă în ziua aceea geroasă, cu troiene de zăpadă care se adunau grămadă pe străzile României, în toiul crizei economice.

Una dintre prietene a îndrăznit să mă întrebe:

- Ce-i cu tine? Pari atât de fericită de parcă n-ai trăi pe lumea asta. Se vede că îţi priește în Anglia!

I-am răspuns fără să mă gândesc:

- Cred că m-am îndrăgostit.

M-a privit lung şi-a început să râdă:

- Tu? Nu pot să cred!

Am râs şi eu. Mi-a zis cu simpatie, amuzată:

- Se pare că în viaţă orice e posibil. Și de cine, dacă nu-i secret?

Nu aveam de ce să ascund şi i-am spus.

A zâmbit:

-A, de Robinson Crusoe! Să dea Dumnezeu! Mă bucur că mai văd în ţara asta şi oameni fericiţi. Sunt cazuri din ce în ce mai rare.

E cumva o ciudată predestinare în viaţa fiecăruia. Primul băiat de care m-am îndrăgostit, la doisprezece ani, a fost un ciobănaş. Eram într-o vacanţă de vară şi mă plimbam cu bicicleta pe şosea, printre plopii foşnitori. La un moment dat, ceva s-a întâmplat şi bicicleta mi s-a răsturnat. Am sărit de pe ea şi am lăsat-o să cadă, dar când să urc iar am văzut că roata din faţă se ondulase în formă de opt. M-am uitat la ea descumpănită şi am rămas neputincioasă lângă bicicletă, neștiind ce să fac. Și deodată, de undeva de la poalele dealului, dintre niște oi, s-a ivit un băiat de vârsta mea. N-a zis nimic, doar m-a privit. Era blond şi zburlit şi îi sclipea soarele în păr. S-a uitat la oile lui şi a făcut un semn cu mâna, fluierând. Câinii s-au alertat şi s-au împrăştiat pe flancuri, ca să păzească turma.

Eu stăteam pe şosea lângă bicicletă şi priveam. Oile s-au adunat cumințl la un loc şi el a coborât lângă mine. Fără să zică vreun cuvânt a ridicat bicicleta şi a reparat-o, cu gesturi sigure și simple. Apoi m-a privit şi i-am văzut ochii. Erau albaştri, de un albastru pur, adânc şi mai senin ca cerul verii. N-am mai putut spune nimic şi am rămas aşa, privindu-ne în ochi: ochii mei negri ca mura şi ochii lui albaştri ca cerul. Ne priveam și zâmbeam. După un timp s-a uitat spre oile lui, apoi la mine şi-a început să urce dealul. I-am strigat că îi mulțumesc. De lângă turmă s-a întors şi mi-a făcut semn cu mâna, apoi au dispărut încet după creastă şi el şi oile şi câinii. Mi-am ridicat bicicleta şi-am pedalat iar în şerpuirea şoselei, printre plopii tremurători.

L-am visat destule nopţi pe băiatul acela blond cu ochii de un albastru infinit, care s-a apropiat cu atâta gingăşie de mine venind dintr-o lume de legendă, oile lui şi dealul plin de flori, apoi l-am uitat. Răzvan îmi amintea de el. Aceeaşi libertate în mișcări, aceeaşi siguranţă, aceeaşi tăcere plină de înţelesuri şi aceeaşi privire adâncă.

Mi-am pregătit câteva lucruri pentru drum. Că am dormit sau nu, nici nu mai ştiu. Cred că am plutit între vis şi realitate. Nu ştiu cum a făcut, nu ştiu ce s-a întâmplat, dar îmi furase inima.

Nici n-am ştiut că sunt îndrăgostită până când m-a întrebat acea prietenă de ce sunt fericită şi m-am trezit că îi răspund fără să vreau. Abia atunci am înţeles. Că a vrut sau nu, că a făcut-o intenţionat sau că a fost doar o întâmplare, bărbatul ăsta, cu tăcerile şi cu asalturile lui neaşteptate, a trezit în mine sentimente de care nu știam. Când se întâmpla să-l uit câteva clipe, îmi aminteam de el şi mai intens şi mai profund.

Răzvan îmi părea complet. Văzusem destui oameni din toate mediile sociale și toți păreau neterminați. Se învârteau că titirezii în cercuri limitate, ca într-o mașină de spălat închisă ermetic, fără vadă nimic din restul lumii în afară de preocupările lor mărunte și viaţa li se împrăştia inevitabil pe la margini ca într-o centrifugă, lăsând interiorul pustiit şi gol. Nu erau decât șuruburi dintr-o maşinărie uriașă, înstrăinați de propria ființă. Răzvan, stând singur în natură, își regăsise sufletul. Majoritatea țăranilor din satele românești sunt la fel ca el: își știu locul și rostul în lume. Doar orășenii se simt dezrădăcinați.

M-am trezit mai devreme ca de obicei, m-am pregătit şi-am început să îl aştept. Cu nerăbdare, cu bucurie, aproape cu febrilitate, ca frunzele ce se agită fără astâmpăr. Priveam pe geam, ieşeam afară, mă plimbam prin casă şi nu mai aveam răbdare. Îl aşteptam de parcă aș fi fost sigură că vine în acea zi.

Încet, încet s-a făcut ora unsprezece, apoi doisprezece, apoi unu şi eu continuam să aştept, din ce în ce mai dezamagită. Nici nu venea nici nu suna. Mi-am spus că mai aştept până la trei, apoi nu-l mai aştept.

La trei fix, mi-a trimis un mesaj:

"-Nu pot să vin astăzi, dar mâine vin sigur. Te sun diseară."

Deşi îmi spusese că s-ar putea să nu vină astăzi, toată fericirea mi-a dispărut ca prin farmec. Mă săturasem de mesaje și telefoane! Tensiunea fusese prea mare și m-am descărcat ca un fulger. Nimic nu putea să fie astăzi, totul trebuia să fie altă dată!

Am ieşit afară şi m-am plimbat vreo două ore. Era o zi tristă de iarnă, ca dezamăgirea din sufletul meu. Lumea era din plumb topit.

Peste dealuri se lăsase o ceață gri și groasă și prin aerul greu și încărcat cu zăpadă nu se mai deosebea pământul de cer. Nu era nici ţipenie pe drum, doar eu, plimbându-mă prin ceață.

M-am gândit că așa o fi pe dealuri, că se trăiește în extreme. Natura nu e doar blândă ci și neiertătoare. Trăind în ea, ajungi să fii la fel. Știam că și mâine e o zi, dar nu mai voiam să aștept.

M-am întors acasă și într-un impuls de moment am sunat în Anglia la firmă și am anunțat că mă voi întoarce în șase ianuarie. Mă săturasem de sentimente și de nemișcare. Voiam să plec din ţară, să schimb tot și să uit. Mă gândeam că timpul şi distanţa vor estompa durerea și-l voi uita cu vremea pe bărbatul de dorul căruia ajunsesem într-o noapte să mă trezesc din somn plângând.

Pe la șase era deja întuneric, când a sunat telefonul:

-Mirela, sper că nu te-ai supărat! Am fost de dimineață în pădure după lemne și mi s-a răsturnat tractorul în zăpadă pe deal. Abia am reușit să aduc remorca jos și n-am mai apucat să pun lanțurile pe mașină. Toată ziua am lucrat la lemnele alea. Nu m-am gândit că e așa de mare zăpada. Tu ce faci?

-Ce să fac? Te-am așteptat.

-Îmi pare așa de rău!

-Și mie.

S-a lăsat tăcerea, apoi i-am spus:

-Am sunat la firmă și luna viitoare în șase plec înapoi în Anglia la lucru.

Tăcere. Apoi Răzvan mi-a zis încet:

-Ți-am spus că nu sunt sigur că vin astăzi. De ce te-ai supărat?

-Nu m-am supărat, dar trebuia oricum să plec în ianuarie.

-Dar chiar în șase?

-Inițial am vrut să fiu în țară doar de Crăciun și de Revelion. Până în șase ianuarie mai este o lună și ceva. Mai este timp destul.

M-a întrebat trist:

-E prea târziu dacă vin maine?

Sătulă de așteptări și de dorul unei povești care nu se mai sfârșea, deși nu începuse, l-am întrebat dintr-odată, fără să mă gândesc:

-Și dacă vin eu acolo, acum?

M-a întrebat mirat:

-Cu ce?

-Cu un taxi.

-Nici un taxi nu poate urca până aici.

S-a gândit câteva momente, apoi mi-a explicat însuflețit:

-Aș veni eu la tine, dar e prea întuneric ca să-mi pun lanțurile pe mașină și m-ar întoarce poliția din drum. Aici e zăpadă mare. Dar poți să vii tu cu un taxi și eu vin cu mașina peste deal până aproape de șosea, dar să știi că avem toate riscurile să nu ne întâlnim, așa cum sunt eu fără lanțuri. Dar dacă vrei, încercăm. Am de mers cam trei kilometri prin zăpadă. Dacă nu îmi vezi lanterna de pe șosea să știi că nu am putut să ajung și atunci trebuie să te întorci acasă. Aici e periculos iarna.

-Pentru cine?

-Pentru toți, dar eu mă descurc. Dacă mă înzăpezesc vin înapoi la cabană pe jos. Poate avem noroc. Voiam să vin maine, dar dacă tu vrei să vii acum, atunci vino!

- Vin acum. Spune-mi unde să vin!

Mi-a explicat pe unde să merg şi mi-a zis să mă opresc pe şosea, la o intersecţie de drumuri dintre două sate, cam la douăzeci de kilometri de oraş. Taximetristul trebuia să ştie sigur de intersecţie. De acolo mai erau încă vreo trei kilometri până la fermă, dar pe dealuri. Mi-a zis că n-o să aibă semnal și nu vom mai putea vorbi. Dacă nu văd nici o lanternă pe deal, să mă întorc înapoi cu taxiul și să îl sun după o oră după ce am ajuns acasă.

Nu mai voiam să aud de dealuri și de telefoane și voiam să-l văd, chiar dacă ar fi trebuit să merg pe jos prin zăpada aia trei kilometri până la cabană, dacă aș fi știut unde e. Mă gândeam că pentru el nu e

periculos, că știe drumul. Putea fi doar neplăcut, dar neplăcut a fost și pentru mine să aștept atâta vreme la telefon.

Așa că am chemat un taxi şi am plecat. Mi se făcuse un dor nebun de el.

Aveam o stare de febrilitate şi de excitare psihică pe care o ai doar în cazuri extreme. Am ieşit din oraş şi am luat-o pe şoseaua înzăpezită şi plină de curbe. Afară era noapte. Taximetristul vorbea tot timpul liniştit şi amabil şi eu mă uitam pe geam fără să văd nimic, răspunzându-i mecanic. Mi se părea că merge prea încet, supărător de încet şi că vorbeşte prea mult şi fără rost. Într-o străfulgerare de neîncredere în viitor, l-am întrebat dacă ar putea veni după mine în seara aceea sau noaptea, în cazul în care aş fi avut nevoie. M-a asigurat liniştit că vine oricând până la inersecția de drumuri şi a continuat să povestească numai el ştie ce şi eu să privesc înfrigurată pe geam. Ceața se risipea ușor și începeau să se vadă stelele.

La un moment dat, tot șerpuind pe șoseaua înzăpezită, la o intersecţie de drumuri am văzut legănându-se lumina unei lanterne, undeva mai sus de poalele dealului ce se vedea în stânga şoselei. Şoferul a oprit, am coborât și taxiul s-a întors în oraș.

M-am uitat în jur să văd pe unde calc. Imediat din șosea se ridica ușor dealul, sclipind cu mii de scânteieri micuțe sub lumina stelelor și a lunii. Am început să urc pe un drum improvizat, prin zăpada pufoasă și strălucitoare care îmi ajungea până la genunchi. Mă afundam în ea că în vată și nu era nici un pic de noroi, doar o zăpadă scânteietor de albă. Lanterna cobora încet spre mine şi la un moment dat am ajuns faţă în faţă. Ne-am oprit o clipă şi ne-am privit, apoi ne-am trezit fără să ştim cum, unul în braţele celuilalt, îmbrăţişându-ne strâns, cu disperare. Nu ştiu cât am rămas aşa, strângându-ne cu putere, lipiţi unul de altul, căutându-ne febril. Timpul a încetat iar să existe în toată lumea asta în care nu mai eram decât noi doi şi m-am trezit o clipă din visare când am început să ne sărutăm cu pasiune, încleştaţi și cu sete, când blând şi când sălbatic. Nu mai era un sărut, ci o răbufnire de bucurie, disperare, durere și fericire.

Nu-mi amintesc cât a durat, ştiu doar că la un moment dat m-a luat în brațe și m-a învârtit de câteva ori, apoi m-a lăsat jos și mi-a spus încântat, ținându-mă de mâini:

-Nebuni amândoi!

A fost prima dată când l-am văzut atât de fericit. A început să râdă și mi-a spus că mașina e undeva mai sus, blocată în zăpadă. Ne-am luat de mână și am urcat încet, oprindu-ne din când în când să ne sărutăm. Nasurile ne erau înghețate și frigul ne înflorise alb în păr. După o vreme am găsit mașina încremenită într-o margine de drum.

Răzvan o mătură cu lanterna, mă sărută și-mi zise:

-O scot de aici şi plecăm.

A început să sape sub roți cu o lopățică, mutându-se de la una la alta, când aplecat, când în picioare, când culcat în zăpadă pe burtă. De câte ori trecea pe lângă mine ne sărutam din nou. După destul de mult timp a reuşit să facă loc sub roți, a pus niște scânduri pe zăpadă şi a pornit mașina. Am luat-o încet la deal, alunecând ușor. Nu se vedea nici o cărare, dar se simțea că sub zăpadă mai exista un drum. Mașina se înclina când într-o parte când într-alta, dar Răzvan învârtea rapid volanul şi urca mai departe.

La un moment dat s-a întors spre mine râzând:

-Fără lanțuri e foarte alunecos! Nu avem voie să oprim. Bine c-am făcut deja cărare când am coborât!

Drumul a tot urcat până când am ajuns pe o creastă de deal, apoi am mai mers vreo doi kilometri şi am văzut în lumina farurilor o porţiune plană, destul de întinsă cât să încapă pe ea vreo câteva construcţii care abia se desluşeau în noapte. A oprit maşina şi ne-am dat jos. Era un ger cumplit. Și-a frecat mâinile cu zăpadă și s-a scuturat pe haine. A aprins lanterna și mi-a luminat drumul. Am intrat într-o încăpere micuță din bârne, în care sclipea difuz o lampă cu leduri lipită de perete. Lumina era slabă, dar căldura aproape că te năucea după frigul de afară. A stins lanterna și a pus-o pe masă.

-Aici nu am curent. Am doar un radio cu baterii, dar nu cred că e cazul.

S-a întors spre mine zâmbind:

-Patul e bun. Se poate dormi foarte bine în el.

În stânga ușii am văzut un pat mare acoperit cu o plapumă groasă și la picioare o sobiță din fontă în care duduia puternic un foc de lemne. În față era o masă și-un scaun și pe peretele din dreapta o

ramă înaltă plină cu etajere. Într-un colț îndepărtat se mai vedea o ușă. Mi-am lăsat haina pe scaun și m-am așezat pe pat.

A venit lângă mine şi-a început să mă sărute. Mirosea a ger și a fân. Nu ştiu când ne-am întins îmbrăcați pe pat. Totul era confuz și nu-l simţeam decât pe el. Gesturile îi erau blânde și armonioase. Ne mișcam ca într-un vis ameţitor, mângâindu-ne, sărutându-ne şi privindu-ne zâmbind. Ne era sete unul de altul și ne împleteam unul în jurul celuilalt, dar nu reușeam să ne săturăm. L-am auzit şoptind:

- Te aştept cât vrei, dacă mă vrei.

Atunci ca prin vis, am înţeles că mai era ceva. Uitasem. Mi-am dat jos hainele şi el la fel. Tot ce-a urmat a fost blândeţe, uimire, tandreţe, încleștare, pasiune, nesaţ nesfârșit, un sentiment de iubire care nu știam că există, unire, extaz şi uimire din nou. M-am trezit că îi spun fără să vreau, ca prin vis:

- Te iubesc!

L-am auzit şoptind calm, sincer și convins:

- Şi eu te iubesc.

Am rămas îmbrăţişaţi.

În noaptea aceea n-am dormit niciunul. Mă ameţea forţa pe care o simţeam în el, în contrast cu gingășia dulce cu care mă îmbrăţişa. Răzvan nu avea nici un fel de inhibiţii sau reţineri. Se purta firesc şi natural, cu o sinceritate cuceritoare. Nu ascundea nimic, nici sufleteşte, nici trupeşte. Se dezlănţuia la fel ca natura, năvalnic şi impetuos şi-apoi la fel ca ea, devenea calm şi liniştit, ca o noapte senină şi blândă de vară. Nu era nimic nearmonios, nimic strident sau artificial care să strice echilibrul. Era doar fibră şi putere, chiar atunci când rămânea liniștit și relaxat. Era un bărbat care lucra pe câmp zi de zi în aer curat în mijlocul naturii, călit de vreme, vânt și ger. Chiar şi mirosul îi simplu, de parcă atunci ieșise dintr-o fâneață proaspăt cosită lăsată în bătaia soarelui.

M-am gândit la bărbaţii din lumea civilizată care își ascund trupurile, neterminate și ele, în costume sofisticate şi scumpe. Îi vedeam ţanţoşi în birourile lor luxoase etalându-şi banii și diplomele şi vorbind cu dispreţ sau amabilitate prefacută cu oameniii care-și câștigă pâinea cu brațele lor. Și m-am gândit ce sentimente pot să aibă când își dau jos seara hainele luxoase și se privesc în oglindă așa

cum sunt, buhăiți și fără vlagă și la meșteșugul pervers cu care își ascund iar dimineața trupurile în hainele lor scumpe. Știam ce gânduri pustii stau în spatele cuvintelor sofisticate și uscăciunea sufletului lor.

În cămăruţa lui Răzvan era fericit. Bărbatul ăsta natural şi simplu nici măcar nu își dădea seama cât era de perfect.

M-a strâns în braţe şi mi-a şoptit:

- Dacă adorm, trezește-mă.

M-am răsfăţat:

- Cât mă iubeşti?

- Cât te iubesc? Mai mult ca infinitul.

- După infinit nu mai există nimic.

- Să zicem că există un infinit cu minus şi-un infinit cu plus. Pune-le pe amândouă la un loc și dacă mai există ceva te iubesc și dincolo de ele.

M-am gândit:

- Şi de când mă iubeşti?

- Demult.

- Demult de când?

-De când te-am văzut prima dată. Sau poate atunci doar mi-ai plăcut. Acum te iubesc.

-Mă iubeai şi în timpul în care te sunam şi îţi scriam mesaje şi tu nu răspundeai?

- Da.

- Cum ai ştiut că mă iubeşti? Ce ai simţit?

- Mă gândeam tot timpul la tine. Când mă întindeam aici ca să mă odihnesc şi mă gândeam la tine, îmi era așa un dor că îl simțeam până în rărunchi.

- Şi-atunci de ce nu m-ai sunat?

- Am avut foarte mult de lucru. A fost campania de toamnă.

- Şi de ce nu mi-ai spus la telefon?

- Pentru că nu m-ai fi crezut. Am vrut să-ţi spun personal. Voiam să vin mâine şi să nu te mai las să fugi.

- Şi dacă nu ţi-aş fi răspuns sau nu aş mai fi vrut să ne întâlnim?

- Te-aş fi căutat oricum. N-aş fi putut să nu te caut.

Era întuneric și focul duduia în sobă.

- Parcă am fi beţi amândoi. Tu simţi la fel?

- Da.

Era pentru prima dată când iubeam un bărbat şi mă iubea şi el şi făceam dragoste și povesteam îmbrăţişaţi. Bărbatul ăsta înţelegea tot ce-i spuneam. Era pentru prima dată când nu vorbeam singură.

Am șoptit:

- Semănăm foarte mult, gândim la fel. Cine ştie, poate că Dumnezeu ne-a făcut unul pentru altul.

M-a strâns din nou în braţe:

- Sper!

Târziu spre dimineaţă, Răzvan a aţipit lipit de mine. Eu n-am putut. Eram prea exaltată. Căldura și întunericul mă învăluiau liniștitor ca o plapumă moale.

Când s-a crăpat de ziuă am adormit și eu și după o vreme l-am simțit prin somn cum mă îmbrățișează ușor și-mi spune încet:

-Mai dormi puțin. Eu pun apă pentru cafea, mă duc să termin treburile pe afară și plecam în oraș!

S-a ridicat, s-a îmbrăcat, și-a făcut de lucru pe la sobă și a ieșit. În cămăruţă au început iar să troznească lemnele în foc și o căldură toropitoare m-a cuprins. Am adormit ca un copil.

După o vreme m-a trezit un miros puternic de cafea. Am deschis ochii. Răzvan amesteca conștiincios într-un ibric de pe sobă și pe

masă erau aşezate două farfurii: una cu jumări și caltaboși și alta cu pâine. Cănițele de cafea așteptau pe farfurioare.

În zorii care răsăreau, cămăruţa ieşea încet, încet din întuneric. Era o încăpere mică în care abia te învârteai. În stânga patul cioplit din lemn gros, la picioarele lui soba cilindrică din fontă pe care aburea o oală cu apă, în față masa și scaunul și în dreapta etajera lungă și înaltă, cu tot felul de lucruri. Pe peretele din spate era o ușă care ducea la toaletă.

Răzvan a terminat cafeaua, a acoperit ibricul și a ieșit afară. M-am ridicat să mă îmbrac şi am văzut că pe jos sunt podele de lemn rîndeluit și deasupra un preș colorat țărănesc, așa cum avea bunica. Deasupra mesei, pe perete, era o cruce mare din lemn și dedesubt o iconiță. Cămăruța nu mai avea alte podoabe, decât o perdea albă la geam și-o draperie la ușă.

M-am spălat cu apă fierbinte de pe sobă, m-am îmbrăcat și am ieșit. Răzvan aproape că terminase de pus lanțurile pe roți. Era aplecat în zăpadă și lucra concentrat. Remorca mașinii era plină cu lemne. Afară sclipea un soare orbitor.

M-am uitat în jur. Peste tot strălucea un strat gros de zăpadă. În spate era cămăruța, lângă ea tot felul de acareturi și în dreapta curții o hală betonată acoperită în care se înșirau rafturi cu motoare, piese de mașini, lanțuri, cauciucuri și mărunțișuri.

În față era altă hală, mai joasă dar mai lungă, cu acoperiș din tablă ondulată. Pe ciment stăteau aliniate ca la armată o grămadă de utilaje agricole, pe o suprafață de vreo treizeci de metri. În spatele halei se vedea imensă, o combină acoperită cu prelată.

În stânga acareturilor era un staul de vaci, lângă ele un țarc mare și gol, probabil al oilor și mai departe o cocină de porci. În față erau găinile, într-o curte împrejmuită cu gard de plasă, un coteț mare în colț și pe afară, liberi, patru câini mari de stână. Dincolo de cocina porcilor era un hambar uriaș, înalt de vreo cinci metri și lung de vreo zece, plin cu baloturi de paie şi lemne de foc.

Mai departe de curte, după o colină împrejmuită cu copaci se vedea un acoperiș roșu scânteind în soare. Și sus de tot, lângă o pădurice, era tractorul răsturnat pe deal.

Răzvan încă nu mă văzuse, concentrat cum era acolo, aplecat peste roți. M-am dus să văd ce se ascunde sub acoperișul roșu, călcând cu

grijă prin zăpada înaltă. După copaci, bine sprijinită de colină, era o cabană cochetă din bârne groase și lucioase de lemn, acoperită cu țiglă roșie. În față erau două rânduri de trepte ondulate din piatră și mai sus, pe o terasă rotunjită, statea un leagăn mare de lemn cu o masă lungă alături. Ușa cabanei era închisă și în jur nu se vedea nici o mișcare.

M-am întors în curte și m-am dus la Răzvan, care s-a ridicat din zăpadă, m-a luat în brațe și mi-a arătat bucuros mașina împănată cu lanțuri:

-Acum nu mai alunecăm! Hai să ne bem cafeaua, să mâncăm și să mergem! Azi am treabă în oraș și mâine venim înapoi.

L-am prins de mână și l-am oprit:

-A cui e cabana de-acolo?

M-a privit amuzat și-a început să râdă:

-Cum a cui? A mea! Păi, aia-i cabana!

L-am privit cu ochii mari:

-Și noi de ce-am dormit aici?

M-a prins în brațe, m-a învârtit și mi-a șoptit la ureche:

-N-am dormit noi bine acolo?

-Ba da, dar de ce?

M-a lăsat jos și m-a sărutat:

-În cabană nu era foc. N-am mai avut timp să-l fac. Când am mult de lucru dorm aici că-i mai simplu. Se încălzește repede și le am pe toate la îndemână. Ieri seara când am vorbit cu tine eram deja aici. N-am mai avut timp de nimic. În cabană nu poți dormi pe frigul ăsta dacă nu faci foc din timp. Mâine când venim înapoi, ne ducem direct la cabană.

M-a privit îngrijorat:

-Sau vrei s-o vezi acum? Că nu prea avem timp.

-Nu, nu. Lasă c-o văd mâine!

-Astăzi am mult de umblat prin oraș și o să dorm acasă la mama, că n-am văzut-o demult. Dar mâine vin să te iau și ne întoarcem aici.

Ne-am băut cafeaua și am mâncat în fugă, am urcat în mașină și am plecat.

A luat-o peste dealuri prin zăpadă, prin nişte pustietăţi în care nu era nici un drum. Coboram cu viteză de parcă alunecam, apoi urcam pieptiș și coboram din nou, trecând razant pe lângă râpi și văi pe o cărare nevăzută și neumblată de nimeni, pe care numai el o știa. Urcam și coboram dealurile pur și simplu prin zăpada înaltă, printre copaci și tufișuri. Maşina glisa, se smucea, voia să se răstoarne, dar el învârtea volanul și o strunea fără efort, ca pe un cal nărăvaș. Ne legănam că într-o barcă și copacii zburau pe lângă noi, atingându-ne cu crengile pline de zăpadă. Mă simţeam că într-o cursă de montaigne ruse şi fără să vreau, mi-am amintit zâmbind că nu mi-am plătit asigurarea de viaţă. La un moment dat, din cauza oboselii am simţit că senzaţiile încep să fie mult prea tari şi am închis ochii. A observat și m-a liniștit, zâmbind:

- Nu-ți fie frică! Știu dealurile astea ca-n palmă. Le-am bătut și cu mașina și cu piciorul.

Am râs:

- Acum înţeleg de ce te-a botezat o prietenă Robinson Crusoe. Eu ţi-aş fi spus Omul Pădurii.

A chicotit ușor:

- Spune-mi cum vrei. Îmi plac amândouă.

Se vedea clar că se amuză:

- Puţină adrenalină nu strică nimănui. Simţi că trăieşti!

- Cât mai trăieşti. Dar simţi!

Într-un final am intrat pe șosea, printr-un loc neașteptat dintre doi pomi înalți. Mi-a zis:

- Am scurtat drumul cu o jumătate de oră.

Conducea acum prin sate și saluta din când în când câte-o mașină care-i semnaliza cu farurile. Îl cunoștea destul de multă lume, așa de izolat cum era el pe dealuri. M-am gândit că numai eu cred că-i izolat

și că de fapt are relații tot timpul cu oamenii aceia care-l salutau și îi făceau semn cu farurile. Din când în când se întorcea să mă privească sau se apleca să mă sărute repede, cu ochii pe șosea.

În maşină era cald şi mi-am dat jos căciula.

- Dacă mă vede cineva se miră de părul meu!

- De ce ţi-ar păsa? Nu sunt decât nişte oameni care trec pe lângă noi şi pe mulți n-o să-i cunoaştem niciodată sau n-o să ne intereseze. Nici lor nu le pasă de noi.

Mă gândeam că într-adevăr așa e lumea: un decor forfotitor, dar numai un decor. Viaţa adevărată era aici, între noi doi.

Am zâmbit:

- Mă simt ciudat de confortabil cu tine. Parcă am fi împreună de cine știe când!

- Şi eu mă simt la fel.

În căldura mașinii aproape că mă luă somnul. Eram obosită.

- Azi o să dorm mai mult.

- Te las să dormi.

- Nu ştiu dacă te mai sun, dar ai zis că vii mâine.

- Sigur că vin! În jur de ora cinci când termin cu toate și oricum, la cinci se lasă seara.

M-am lipit de el:

- N-o să mă uiţi până mâine?

M-a privit dintr-o dată, foarte serios:

- Cum să te uit? Așa ceva nu se poate uita. Sentimente nu dispar așa, într-o zi. Ce s-a întâmplat între noi e foarte rar. Amândoi am trecut prin multe şi suntem suficient de maturi ca să ne dăm seama că e ceva deosebit. Nu contează ce-a fost până acum. Așa a fost să fie și nu putem schimba nimic. Trecutul e trecut și azi nu mai contează.

Am spuns gânditoare:

- Cred că mulţi oameni n-au iubit niciodată.

- Sigur că da. Majoritatea.

L-am întrebat mirată:

-Cum majoritatea?

- Majoritatea nu pot să iubească. Pur şi simplu nu sunt în stare, au sufletul prea mic. Ca să iubeşti cu adevărat îţi trebuie adâncime şi forţă și cei mai mulți nu au atâta putere. Iubirea e cel mai important sentiment, dar e și cel mai greu. Nu contează ce faci în viaţă şi cum îţi câştigi existenţa. Eu mi-o câştig aşa cum vezi. Oamenii s-au închis în reguli, eu am ales să fiu liber, deşi muncesc tot timpul. Libertatea e puterea de a-ţi suporta lanţurile. Am citit undeva că viaţa e o închisoare a sufletului, fiecare cu sentinţa lui.

-Și eu cred asta. Nu doar pământul e o închisoare, ci şi corpul. Suntem închiși de două ori. Deşi în ce priveşte corpul tău, azi noapte nu am avut nimic împotrivă.

M-a privit amuzat de la volan și a zâmbit:

- Te-ai încălzit.

- Da, pe dinăuntru.

Am ajuns la poartă. S-a aplecat spre mine, m-a sărutat şi mi-a şoptit:

- Te iubesc! Te rog să ai grijă de tine!

- Și tu!

Nici nu ştiu dacă mi-a zis vreodată un bărbat să am grijă de mine. Mi-a făcut semn cu mâna și a plecat.

În ziua aceea am dormit, dar foarte puţin. Voiam să dorm doar atât cât să mă pot gândi. Trebuia să mă adun și să analizez. Întotdeauna am avut nevoie de timp de gândire ca să merg mai departe. În mine trăiesc două persoane: una sălbatică și liberă, alta rațională și analitică. De data asta am simțit că nu mai are rost să analizez. Era bine așa cum era.

Nu l-am sunat, dar i-am trimis seara un mesaj:

„-Nu m-am gândit niciodată că voi fi atât de fericită într-o cămăruță micuță de pe dealuri.”

Răspunsul a venit imediat:

„-Fericirea vine de unde nu te aştepţi.”

A doua zi m-am trezit odihnită și mi-am pus niște mărunțișuri într-o sacoșă. La cinci eram îmbrăcată şi îl aşteptam. Ascultam muzică în surdină și trăgeam cu urechea la poartă. Nu a durat mult și i-am auzit mașina. A intrat grăbit şi m-a întrebat dacă sunt gata.

- Da, ţi-am recunoscut motorul.

- Cum aşa?

- Pur şi simplu. Am ştiut că eşti tu.

- Asta-i ciudat. Ai auzit foarte puțin maşina.

Motorul nu era greu de recunoscut. Avea un sunet răguşit. I-am spus. M-a strâns în braţe, m-a sărutat și mi-a zis că trebuie să ne grăbim.

Pe drum ne-am oprit la o moară din sat, ca să macine porumb şi ovăz pentru animale.

- Stai în maşină că acolo-i mai cald!

Nu am vrut să stau în mașină. Am coborât şi m-am dus după el. Vremea se înmuiase bine și nu era frig. A coborât niște saci din spate și i-a dus cu un cărucior în curtea morii. A venit morarul și-au început să macine. Moara uruia, morarul turna pe rând sacii într-o cuvă și Răzvan îi fixa goi într-un tub gros din capăt. Se auzea scrâșnitul boabelor de porumb şi de ovăz în pântecele morii. Când se umplea sacul cu făină, Răzvan îl lega la gură cu sfoară și punea alt sac la umplut.

Parcă mă întorsesem în anii copilăriei, când mergeam cu tata la moară. Aveam în sânge pământul și în Anglia mă plimbam cel puțin o dată pe săptămână pe la marginea orașului, să văd cum își cultivă englezii ogoarele. Știam ce semănaseră pe fiecare bucată de pământ și verificăm săptămânal cum le-au crescut culturile. Îmi plăcea la nebunie o porțiune de teren pe care puseseră mărar și nu era tratament mai bun ca să uiți de stresul zilelor, decât să stai acolo și să respiri mirosul aromat al mărarului.

Răzvan se mişca rapid şi cu îndemânare. Făcea totul precis, fără mişcări în plus. Se vedea că făcuse de nenumărate ori asta. M-am sprijinit de o măsuţă aflată într-un colţ şi l-am privit aşa cum îl priveam pe tata şi am simţit aceeaşi curiozitate naivă pe care o au copiii când se uită cum lucrează oamenii mari. Răzvan îmi trăgea din când în când cu ochiul şi îşi vedea mai departe de treabă, fluierând. Huruitul morii şi praful care se ridica, mirosul boabelor măcinate, toate îmi aminteau de copilărie.

Când a terminat de măcinat, a plătit morarului, a încărcat sacii în maşină şi am plecat mai departe. Ne-am dus pe drumul care trecea prin sat. Până la un punct era asfaltat, apoi urca spre fermă, plin de zăpadă.

Am ajuns sus, a lăsat sacii în maşină şi am intrat în cabană. Era frig şi întuneric. A apăsat pe întrerupător şi a aprins lumina. Avea curent electric! S-a dus la un şemineu mare din piatră, a luat aşchii şi lemne dintr-un coş de nuiele şi a făcut focul. Mi-a spus să stau lângă şemineu până când se încalzeşte peste tot.

M-am ghemuit îmbrăcată pe un fotoliu, în faţa şemineului. Focul a început să ardă puternic şi să răspândească în jur o căldură înmiresmată. M-am ridicat şi m-am uitat după Răzvan. Îndesa lemne într-o sobă de teracotă cu plită de pe peretele lateral. Apoi a intrat într-o cameră, ca să facă şi acolo focul .

Încăperea largă în care stăteam era atât cameră de zi cât şi bucătărie. Jumătate era poditǎ cu scânduri lăcuite. Pe un perete era şemineul, o canapea mare, două fotolii şi o măsuţă lungă şi joasă. În spate se vedea o masă de sufragerie cu şase scaune şi într-un colţ lângă fereastră, un birou şi un scaun. Pe jos erau întinse covoare groase ţesute din lână şi din loc în loc blănuri miţoase de oaie. În mijoc era uşa de la intrare.

Partea bucătăriei începea din faţa uşii cu o gresie înflorită şi era utilată ca orice bucătărie, atât că avea în plus pe lângă aragaz şi o sobă de teracotă cu plită, în care ardeau lemnele. În colţul din stânga se mai vedea o uşă.

Răzvan a apărut din camera în care intrase şi m-a luat de mână:

-În dormitor am dat drumul şi la radiator. Se încălzeşte imediat. Hai să-ţi arăt cabana! Nu e mare, dar deocamdată e suficient.

Camera de zi o văzusem deja. Tavanul era din bârne și pereții nu aveau prea multe podoabe. Ici și colo câte un ornament din lemn și câteva coșulețe din nuiele împletite împodobeau pereții. În fața canapelei, a fotoliilor și sub birou, erau blănurile albe de oaie. Lângă canapea lumina o lampă cu picior înalt.

Pe peretele cu șemineul erau trei uși. Cea din mijloc era ușa băii și celelalte două duceau în dormitoare. Răzvan mi-a explicat:

-Apa vine de la un izvor de sus prin cădere. Am tras o conductă prin pământ ca să nu înghețe și am un rezervor mare în spatele cabanei. Afară este un bazin de decantare, dar nu se vede că e betonat și acoperit cu pământ.

A deschis ușa din stânga:

-Aici e dormitorul meu.

Era un dormitor normal cu un pat mare, două noptiere pe care erau așezate două lămpi și în fața patului un televizor, încadrat de o bibliotecă ce mergea de la un perete la altul și urca până în tavan, ticsită cu cărți. Pe peretele din stânga era o sobă de teracotă și un geam acoperit până în podea cu draperii groase. Pe peretele opus scânteia roșu un radiator și lângă el se ridica până în tavan un dulap cu multe uși. Pe jos erau blănuri de oaie.

-Partea asta a casei e mai călduroasă, că am lipit cabana de deal, ca să nu bată vântul și să fie protejată. De aceea am pus geamul lateral, că în față e dealul. În afară de curent, care a ajuns până aici, restul utilităților mi le-am făcut singur. Încălzesc cu lemne și în bucătărie am și aragazul cu butelie pe lângă soba cu plită. La bucătărie și la baie sunt boilere pe curent. Aici și în baie am pus și radiatoare, ca să rămână cald peste noapte. Nu este cablu TV, dar am antenă de satelit. Este și internet, dar numai pe abonamentul de mobil. La laptop am un stick. Oricum, nu prea am timp de joacă.

-Văd că ai o bibliotecă mare.

-Da, îmi place să citesc. Mănânc cărțile, nu alta!

M-am bucurat. Și mie îmi place să citesc. Mi-am închipuit ce frumos ar fi să citim amândoi seara, în patul mare din dormitor.

În dreapta băii era alt dormitor, pentru musafiri. Era aproape la fel ca primul, doar că nu avea bibliotecă, ci doar câteva cărți pe o noptieră.

Lângă bucătărie, ușa din stânga dădea într-o cămară cu rafturi înșirate de-o parte și de alta a pereților, pline cu borcane, damigene, sticle, și tot felul de oale și de cratițe. Într-un colț îndepărtat era un butoi cu varză murată și lângă el o scară ce ducea în pod.

Răzvan a luat din cămară cârnați, caltaboși, zăcuscă și un borcan cu murături din ardei iuți și ceapă, așa cum se face în Ardeal.

-Până se încălzește ca lumea, hai să mâncăm ceva!

Am mâncat și ne-am refugiat în dormitor, unde se încălzise deja bine.

Dimineața Răzvan s-a trezit odată cu soarele și până am ajuns în sufragerie masa era deja pusă, cafeaua făcută și pe plită într-o oală aburindă era o găină proaspăt tăiată, pusă în apă fierbinte ca să fie jumulită de pene. Am mâncat amâdoi și am jumulit găina, apoi Răzvan a dat la o parte inelele de pe plită și a pârlit-o atent la foc. Mirosea ca în copilărie, a pene fierbinți și a piele friptă de găină.

A așezat-o apoi pe un fund mare de lemn de pe blatul bucătăriei și mi-a arătat spre cămară, zâmbind:

-Acolo ai tot ce vrei ca să faci de mâncare. Eu trebuie să plec și să rezolv cu tractorul, că altfel mă prinde primăvara cu el acolo răsturnat pe deal. Astăzi sau mâine te învăț să faci foc cu lemne.

M-a sărutat, a mai pus niște lemne pe foc, s-a îmbrăcat cu o șubă și a plecat. Am tăiat găina și mi-am ales tot ce trebuia din cămară. Am făcut o supă de găină cu tăiței, tocană de carne cu măruntaie și din piept, legume și castraveți murați am făcut o salată de beuf. Îmi plăcea să lucrez acolo. În cămară găseai tot ce voiai și bucătăria era comodă.

La un moment dat s-a auzit de afară huruit de motor. M-am uitat pe geam. Undeva sus pe deal, Răzvan legase un otgon gros de tractorul lui și alt tractor se apropia de el. A coborât un bărbat și au prins amândoi otgonul în spatele celuilalt tractor, apoi s-au opintit și-au ridicat tractorul răsturnat înapoi pe roți. A urcat fiecare în tractorul lui și bărbatul l-a tras pe Răzvan. Nu după mult timp motorul a început să duruie. S-au dat jos, au dezlegat odgonul, au vorbit ceva și

celălalt tractor a plecat grăbit spre sat. Răzvan s-a învârtit o vreme în jurul tractorului, s-a uitat la roți, apoi a urcat în el și l-a dus în șura betonată, lângă utilajele agricole.

Mi-am văzut mai departe de mâncare, în timp ce Răzvan și-a făcut de lucru cu tractorul și a dat de mâncare la animale. Îl vedeam pe geam cum cară tulei la vaci și porumb cu ovăz la porci și la găini.

M-am luat mai departe cu treburile mele. Trecuse binișor de amiază când a intrat Răzvan în casă. În cabană mirosea a mâncare și tacâmurile erau așezate pe masă.

A zâmbit:

-Văd că te-ai orientat repede. Mmm… ce frumos miroase!

M-a îmbrățișat bucuros, s-a spălat pe mâini și ne-am așezat la masă. Cand am terminat, m-a ajutat să strâng și a adus o sticlă cu vin și două pahare. A verificat focurile și ne-am ghemuit unul lângă altul pe canapeaua din fața șemineului fierbinte.

-Vezi, așa-i la țară! Mâncare avem destulă, că e plin de animale afară și legumele le cultiv lângă cabană. Nu e nevoie să cumpăr aproape nimic. În față am pomi fructiferi și pe o coastă de deal am pus vie. Vinul l-am făcut eu. E destul de pustiu, dar m-am obișnuit. Iarna nu-i mult de lucru, mai mult cu animalele. Și mai verific utilajele și le pregătesc pentru primăvară. În restul anului nu-mi văd capul de treburi. Trebuie să ar, să seamăn, le fac pe toate la câmp și mai văd și de animale.

- Ai mult pământ?

- Cu fâneţe şi păşuni, peste treizeci de hectare. Grâul l-am semănat în toamnă. A răsărit deja.

- Destul de mult pentru un singur om.

- Oile le dau iarna la cioban. Dar nu am treabă numai cu pământul și cu animalele. Tot timpul se întâmplă ceva neprevăzut. Aici excepția devine regulă. Uite, tractorul mi s-a răsturnat pe deal când voiam să mai aduc nişte lemne. Am pe o coastă un colț de pădure.

- Lucrezi tot timpul singur?

- Eu ştiu cel mai bine ce am făcut. Am avut un băiat din sat care mă ajuta, dar de-o lună n-a mai trecut pe-aici. Iarna nici nu am nevoie de

el. S-o fi supărat că i-am spus să vină numai când îl chem. Era obişnuit să vină când voia, la orice oră din zi şi din noapte. Mă trezeam cu el aici în miezul nopţii, fără să-l chem. Dormea în cămăruța de jos. Nu că m-ar fi deranjat, dar venea când nu aveam nevoie de el și când îl căutam nu-l mai găseam. Am auzit că are o fată în sat și vrea să se însoare. Atunci trebuie să găsesc în primăvară pe altcineva, dar să fie om serios. Oricum nu mă bazam pe el la lucru. Când am mai multă treabă plătesc oameni din sat și vin să mă ajute. Mai vin și fără bani, că așa-i la țară: ei mă ajută pe mine și eu îi ajut pe ei. De băiatul ăla aveam nevoie ca să mă duc liniștit în oraș, că nu pot să las aici pustiu. Nu vine nimeni să fure nimic, dar e nevoie de cineva ca să vadă de animale.

-E mult de lucru, într-adevăr. Mâine, de exemplu, ce ai de făcut?

-Mare lucru nu am. O să-ți arăt. Dar la sfârșitul săptămânii trebuie să tai porcul, că vine Crăciunul. Mă ajuți?

-Numai noi doi?

S-a amuzat:

-Nu, o să vină două familii din sat, că îi ajut și eu când au nevoie. Amândoi nu-l terminăm nici în două zile, mai ales că tu nu cred că te pricepi.

-Mă pricep puțin, că l-am văzut pe tata când eram mică.

-Una e să vezi, alta e să știi. Nu-i chiar așa de ușor! Rămâi doar dacă vrei, altfel o să te duc poimâine în oraș, că mai trebuie să cumpăr câte ceva și vin după tine peste o zi, când e gata cu porcul. Oricum am ajutoare.

-Nu, nu, vreau să văd și eu! N-am mai fost demult la tăierea porcului.

M-a îmbrățișat bucuros:

-Îmi pare bine că stai! Poți să te uiți și să înveți. Și dacă vrei, poți să pregătești pomana porcului, așa ca o gazdă. Dacă nu știi cum, te ajută femeile.

Am rămas îmbrățișați.

Focul troznea în șemineu și încăperea era luminată doar de veioza cu picior lung. Pe jos sclipea albă, blănița de oaie.

L-am auzit șoptind:

- Cum stăm așa, îmbrăţişaţi!

Ne-am strâns şi mai mult unul în altul. I-am spus:

- Niciodată n-am mai iubit pe cineva, să mă iubească şi el şi să fim împreună. E un sentiment foarte ciudat.

-Și eu mă simt ciudat. Cu tine pot să vorbesc, pot să-ţi spun tot ce-mi trece prin cap, că înţelegi. În general vorbesc puțin, pentru că oamenii aici nu vorbesc mult și uneori înțeleg altfel decât aș vrea. Aici e o lume simplă cu oameni simpli. La oraș e altfel.

-Și tu ești altfel decât oamenii de la țară. De ce?

-Eu am crescut în oraș. Am învățat și am citit foarte mult.

S-a uitat la mine zâmbind:

-Nu cred că știi, dar am făcut și doi ani de facultate.

Am întrebat surprinsă:

-Ce facultate? Unde?

-Filozofie, la Cluj.

Am făcut ochii mari. Era într-adevăr omul surprizelor!

-Și de ce-ai renunțat?

-Pentru că murise tata și mama n-a mai avut bani să mă țină. Și nici nu eram convins că îmi place, că altfel făceam ce făceam și o terminam. Nu îmi plăcea nici Clujul, mă obosea. Mi se părea că totul e artificial și de fațadă. Și nu mi-ar fi plăcut nici să fiu profesor de filozofie. Mi-am dat seama abia în facultate. Cred că nu sunt o fire prea sociabilă.

După o vreme a continuat:

-Și așa, într-o bună zi m-am gândit să plec din țară, să văd cum e în alte părți. M-am înțeles cu un prieten să mergem împreună. Mi-a împrumutat niște bani și am trecut amândoi fraudulos granița la unguri. Era în 1989, la începutul iernii, chiar înainte de revoluție.

Mama nici n-a știut. Am sunat-o mai târziu. Ea credea că sunt în Cluj la facultate. Am trecut granița noaptea, cu o călăuză.

Am rămas uimită:

-Și nu ți-a fost frică că te împușcă la graniță?

-Mi-a fost, dar călăuza știa pe unde să meargă. Am trecut granița noaptea pe ceață și n-am văzut nici un grănicer. Până la primul oraș ne-am dus pe jos, apoi am luat un tren până aproape de Austria. Acolo ne aștepta altă călăuză, un ungur care se născuse în România. Aranjase totul dinainte cu prima călăuză, că toți se cunoșteau între ei. Bineînțeles că i-am plătit. Era o întreagă filieră, dar puteai să pleci dacă voiai. Acolo chiar că mi-a fost frică și a durat o noapte întreagă până a găsit călăuza momentul. Aveam niște rucsace mari în spate și am bătut granița kilometri întregi pe jos. Și când am trecut în Austria a trebuit să mergem tot pe jos până în primul oraș.

Acolo ne-am dus la un hotel, ne-am spălat și am dormit. Între Austria și Germania nu erau granițe, așa că am trecut liniștiți. Știam câteva fraze în germană și controlorul doar ne-a salutat. Ne-am oprit la Frankfurt unde ne aștepta un prieten. Era plin de români pe acolo. După vreo două zile am sunat-o pe mama.

-Și ce-a zis?

-A plâns, dar i-am zis că sunt bine, că oricum nu-mi plăcuse la facultate și nu voiam să mă fac profesor de folozofie. N-a mai zis nimic, ce putea să mai zică? Oricum nu mai avea bani să mă țină în Cluj. Așa că asta a fost!

A sorbit încet din vin, apoi și-a mai turnat un pahar.

-Și ai rămas în Germania?

-Aproape un an. Nu mi-au plăcut nemții de-acolo. Erau cumva așa, bătuți în cap. Am lucrat amândoi în construcții și la drumuri, ca muncitori necalificați. Prietenul meu era inginer și comenta când ceva nu-i plăcea. După o vreme a intrat în conflict cu șeful de echipă. Într-o zi ăla s-a enervat și-a început să strige la el că să facă ce i se spune și să nu mai comenteze, că e doar un amărât de român emigrant, muncitor necalificat. Și prietenul meu, s-a dus la neamț și i-a zis:

“-Eu în țara mea sunt inginer, dar tu în țara ta ești un amărât de șef de echipă pe un nenorocit de șantier!”

A urlat neamțul la el:

“-Și de ce n-ai rămas în țara ta?”

“-Ca să aibă cine să vă facă vouă drumurile, de aia!”

-Dar cum s-au înțeles dacă nu știa germană?

-Era un român care traducea. El se ocupa de noi.

- Și a tradus tot?

-Da.

Răzvan a râs, apoi și-a amintit iar:

-De atunci n-am mai avut zile bune cu neamțul. Ne-a dat să îndreptăm cuiele strâmbe ca să le folosească și pe alea. Am îndreptat noi vreo săptămână la cuie, apoi am numărat câte îndreptam într-o zi și am cumpărat câteva kilograme de cuie. Le mai băteam câte un pic cu ciocanul și i le dădeam la neamț la sfârșitul zilei. S-a prins neamțul până la urmă că sunt cuie noi și s-a enervat iar.

“-De ce nu îndreptați cuiele?”

I-am explicat că-i mai ieftin să cumperi cuie noi, comparativ cu salariul pe care ni-l plătea ca să îndreptăm cuiele strâmbe. L-a apucat pe neamț damblaua și ne-a dat afară pe amândoi. Aveam deja bani puși deoparte și am plecat împreună în Belgia în zona franceză, că știam amândoi franceză din școală.

Am început să râd. Totul părea foarte simplu când povestea. A continuat:

Am trecut pe la Aachen, fără pașaport, fără nimic. În România fusese deja revoluție, dar românii aveau nevoie de invitații și de viză. Noi nu aveam nimic. Stăteam în vagon ca boierii și ne făceam că citim în germană. La graniță am salutat la nemți în germană și la belgieni în franceză. Controlorii ne-au zâmbit și ne-au găurit biletele. Am schimbat trenul la Liege și ne-am dus în Bruxelles, unde am cerut azil politic.

-Cum azil politic dacă nu mai era comunism în România?

-Pe atunci încă puteai.

-Și? am întrebat curioasă.

-Când am ajuns la Bruxelles era noapte și trebuia să așteptăm până a doua zi, să mergem la Crucea Roșie. Ne interesaserăm din timp. Era primăvară. Nu era frig dar era noapte, așa că ne-am dus într-un bar și am stat acolo până dimineața. Am comandat două cafele și două beri. Băieții de acolo jucau billiard și tot felul de prostii de jocuri de noroc și noi muream de somn. Ne-am dus pe rând câte un sfert de oră la toaletă și moțăiam acolo pe capacul veceului, atât eram de rupți.

-O, Doamne!

-Dimineața când au început să circule mașinile ne-am dus și noi la Crucea Roșie și ne-au primit imediat. Ne-au luat un interviu și ne-au cazat întrun dormitor uriaș cu tot felul de refugiați din toate țările posibile.

A început să râdă:

-Era unul din Serbia care zicea că e parapsiholog și ne făcea pase magnetice ca să ne vindece și să ne spună viitorul.

A sorbit din vin și a continuat:

-După trei zile ne-au dus cu un autocar la o bază NATO de lângă un oraș și ne-au cazat acolo, câte doi în dormitoare. Aveam căldură, mâncare, ne-au dat și haine și niște bani.

A râs din nou.

-Toți se plimbau prin oraș. Eu și inginerul nu aveam stare, voiam să lucrăm. Ne-am dus la biserică și l-am rugat pe preot să ne caute ceva de lucru la negru. Preotul ne-a făcut cu ochiul și-n două zile lucram la el acasă zugrăvindu-i subsolul. Apoi ne-a găsit de lucru la o fermă. Era o familie tare de treabă. La început am strâns pietroaiele de pe un câmp, ca să poată el ara.

-Ce pietroaie? am întrebat mirată.

-Erau pietroaie peste tot pe câmp. Așa e acolo natura. În România e lux. Acolo au pietre în pământ și ies la suprafață mereu, din cauza mișcării pământului de dedesubt. Într-adevăr e foarte ciudat, parcă cresc pietrele din pământ. Le cureți în fiecare an și până în anul următor ies altele. Din ele își fac garduri și fundații la case.

M-am minunat:

-Ce ciudat!

-Vezi, românii nici nu știu ce pământ bun le-a dat Dumnezeu! Așa că am curățat pietroaie și apoi am avut grijă de capre.

A început să râdă iar, în hohote:

-Seara, înainte de a băga caprele în hala unde dormeau, trebuia să le spălăm pe picioare.

-De ce?

Râdea cu lacrimi:

-Nu știu! Ca să fie curate.

Râdeam amândoi. Răzvan continuă printre sughițuri:

-Asta l-a pus în cap pe inginer.

-Ce inginer era?

-De drumuri și poduri.

Și-am început să râdem amândoi ca niște apucați, ținându-ne de burtă. Apoi Răzvan:

-Seara la NATO, se plimba inginerul prin cameră ca un apucat și boscorodea:

"-De-aia m-am chinuit să fac o facultate, ca să îndrept cuie la nemți și să spăl la belgieni caprele pe picioare!"

Nu mai puteam amândoi de râs. Când ne-am liniștit l-am întrebat:

-De ce nu a rămas în țară ca inginer?

-Că nu și-a găsit de lucru. La câte drumuri se fac în România…

Și iar am râs.

-Oricum, banii erau mulți, așa că lucram ziua la fermă și inginerul se învârtea seara prin baruri și discoteci. În două luni și-a găsit o belgiancă și nu mult după aceea s-a însurat. Și-a dat toate diferențele

și după doi ani lucra ca inginer. Norocul lui a fost că știa foarte bine franceză.

-Și a rămas acolo?

-Da. Acum face drumuri și poduri în Belgia.

-Și tu?

-Eu am rămas la fermă. Mi-a plăcut acolo. M-am mutat într-o cabănuță de-a lor și am învățat tot ce făcea belgianul. Avea o fermă mare și frumoasă și am vrut să am și eu una. Am strâns ban lângă ban și după patru ani am venit înapoi în țară. Mi-a dat belgianul și bani în plus și o grămadă de cadouri. I-a părut rău când am plecat, dar oricând pot să mă duc în vizită la ei. A fost și el aici de două ori și a zis că avem un pământ cum n-a mai văzut.

-Și?

-Și e cam gata. Eu am venit acasă, am cumpărat pământul ăsta, am construit tot ce aveam nevoie și am făcut ce ai văzut. Învățasem de la belgian și am văzut că asta îmi place să fac. Aici e mai ușor, că nu trebuie să car și pietroaie.

A râs și m-a luat în brațe. M-a strâns lângă el. Am stat amândoi îmbrățișați lângă foc până când s-au risipit amintirile, apoi ne-am dus la culcare.

A doua ne-am trezit, am mâncat și ne-am băut cafeaua.

-Eu ce trebuie să fac azi? am întrebat.

-Nimic, mâncare este destulă. Uită-te la televizor dacă vrei sau citește o carte.

-Vin un pic afară să văd ce faci tu.

Am ieșit amâdoi în curte. Era frig și încă ningea. Răzvan a dus câteva brațe de tulei în grajdul vacilor, apoi a dat de mâncare la porci și la găini. Mergea dintr-un loc într-altul, fluierând vesel. Eu mă plimbam prin zăpada înaltă cu bocancii mei groși și mă bucuram că englezii fac bocanci atât de trainici. Nu intra zăpada în ei și nu-mi era frig deloc.

M-am dus în hala cu utilaje înşirate ordonat pe ciment. Răzvan terminase cu animalele și a venit lângă mine.

-Hai să văd dacă știi ce utilaje sunt astea!

M-am uitat atentă:

-Ăla de-acolo e un plug.

- Nu aia e o discuitoare.

- A, da, plugul e dincolo. Asta ştiam, dar n-am fost atentă. Aia e o semănătoare.

- Nu aia e o prăşitoare.

A râs și m-a învârtit în brațe. I-am arătat cu mâna în spatele halei:

-Aia e o combină!

-Da, aia e o combină.

L-am luat de mână și ne-am dus la combină. Răzvan i-a dat jos prelata. Era uriașă.

- Mi se pare înfricoşătoare. Mereu mi-a fost frică de maşinile mari. Când le aud din casă cum trec pe stradă, am un sentiment de groază. Mi se par ameninţătoare.

- Şi chiar sunt periculoase. Dar să ştii că-i o senzaţie rară când mergi cu combina. Vezi totul de sus şi îi simţi forţa, de parcă ar fi a ta. Te face să te simţi puternic.

- Mie mi-ar fi frică şi să mă urc în ea. E ca un monstru cu toate cablurile alea şi lucrurile alea ciudate de pe ea. Parcă ar fi gata să se repeadă la tine.

- Hai să vedem cât eşti de curajoasă! Dacă ţi-e atât de frică, du-te şi urcă-te în ea. Fricile trebuiesc învinse.

Am rămas pe gânduri, apoi m-am dus aproape de combină, dându-i târcoale şi studiind-o. Păşeam tiptil de parcă mi-ar fi fost frică să n-o trezesc şi să mă vadă. Era de-a dreptul monstruoasă. L-am văzut că merge spre acareturi şi mi-am făcut curaj. Am luat un buştean de lângă combină şi m-am suit pe el ca să ajung la scări, apoi am urcat încet şi cu grijă treptele pline de gheaţă, am intrat în cabină şi m-am aşezat pe scaun, cu mâinile pe volan. Scaunul era mai mic decât credeam şi în faţă erau tot felul de butoane şi manete. Aş fi vrut să claxonez, dar m-am gândit că dacă ating ceva s-ar putea să pornească

şi să o ia la drum, cu mine acolo sus. Pământul se vedea departe jos şi senzaţia era într-adevăr măreaţă. Satisfăcută că mi-am învins o parte din frică m-am dat jos şi mai atentă decât la urcare. Să cobori e de cele mai multe ori mai greu decât să urci. Am ajuns iar pe buştean şi am sărit pe pământ, apoi am privit triumfătoare în sus spre combină. Fusesem în măruntaiele ei! Şi dacă chiar voiam aş putea s-o şi conduc odată, mă gândeam.

Răzvan se întorsese cu o trusă de scule și mă privea zâmbind:

-Bravo, ești curajoasă! Și acum, dacă te plictisești și dacă vrei, poți să mă ajuți.

-Cu ce?

-Să sfârnești niște porumb, până repar eu tractorul. Mi-ar trebui mâine pentru porci.

-Sigur că da! am sărit bucuroasă.

M-a luat de mână și m-a dus în cămăruța unde fusesem în prima noapte. Focul era făcut și lângă scaun era o găleată goală și una plină cu știuleți de porumb. Mi-a arătat:

-Uite porumbul. Știi să sfârnești?

-Sigur că știu! m-am lăudat. L-am văzut pe tata când eram mică. Trebuie să ai, aşa, o chestie de metal cu dinţi.

A râs:

- Îţi aduc chestia de metal şi te las să te descurci. Eu mă duc să repar tractorul.

Mi-a adus sfârnitoarea și a plecat. Mi-am vârât mâna în ea și am încercat să-mi amintesc cum făcea tata. Nu era greu deloc, dar îți trebuia experiență. Am luat un cocean și l-am sfârnit. Apoi încă unul și încă unul. Mergea din ce în ce mai ușor. După o vreme am terminat găleata cu știuleți și am ieșit afară:

-Am terminat!

-Bravo, a râs Răzvan și venit cu altă găleată plină. M-a sărutat lung și mi-a urat spor la treabă, apoi s-a dus la tractor.

Am terminat și găleata aceea, mult mai repede decât pe prima și am ieșit afară. Răzvan lucra tot la tractor.

- Te-ai plictisit?

- Nu. Am terminat deja! m-am mândrit eu.

A râs mirat:

- Ia uite, mai repede decât am crezut! Și mai vrei?

-Da, dar acum adu două găleți!

A zâmbit amuzat și a adus două găleți pline ochi cu știuleți.

Le-a pus în cămăruță și mi-a spus, jumătate în serios, jumătate în glumă:

-Dacă te saturi de asta du-te în cabană și uită-te la televizor, citește sau odihnește-te! Imediat termin cu tractotul, mai am ceva de făcut și vin și eu.

I-am răspuns hotărâtă:

-Mai stau.

A ieșit zâmbind și s-a dus la tractor. Când am terminat prima găleată, am auzit motorul tractorului și m-am uitat pe geam. Se pare că îl reparase. M-am întors la porumbul meu și am sfârnit mai departe. După o vreme am auzit afară ceva huruind. Curioasă, m-am uitat iar pe geam. Răzvan era lângă cabană și lucra ceva. Am terminat și cealaltă găleată și m-am dus mândră la el.

Lângă peretele cabanei, Răzvan băga știuleți de porumb într-o cuvă și pe cealaltă parte țâșneau boabele de porumb într-o ladă mare. Jos era un motoraș racordat la o priză montată pe peretele cabanei. M-am oprit interzisă, privind la el.

M-a văzut, a oprit micuța moară și a venit la mine cu gura până la urechi. M-a luat în brațe și m-a învârtit râzând, rotindu-se prin zăpadă:

-Ai terminat?

I-am tras adânc căciula pe ochi și l-am strâns de gât cu fularul.

-Ești un măgar! Profiți de bunăvoința oamenilor!

M-a lăsat jos și și-a ridicat căciula de pe ochi.

-Mi s-a părut că te plictisești!

Am făcut un bulgăre și l-am aruncat în el. A făcut și el un bulgăre și ne-am bătut cu zăpadă până am obosit. Apoi am făcut amândoi un bulgăre mare și l-am rostogolit lângă terasă, urmând ca restul omului de zăpadă să-l facem altădată.

Ne-am scuturat pe haine și am intrat în cabană. Înăuntru era cald și plăcut. Răzvan a mai pus lemne pe foc și am încălzit mâncarea. După-masă am aranjat amândoi porumbul afară și am dat de mâncare la animale. El la vaci și la porci, eu la găini.

Seara ne-am așezat iar în fața șemineului pe canapea, cu o sticlă de vin.

Răzvan a spus gânditor:

-Cred că doi oameni, ca să se înţeleagă, trebuie să aibă acelaşi nivel de inteligenţă sau foarte apropiat. Mi-am închipuit întotdeauna că un bărbat şi o femeie ar trebui să fie ca două cercuri concentrice care se suprapun perfect sau cât mai perfect. Dacă un cerc e mai mic, intervin diferenţele. Cercul mare îl înţelege pe cel mic pentru că e o parte din el, dar cel mic nu-l poate înţelege pe cel mare, pentru că tot ce e în afara lui îl depăşeşte. Şi de aici vin contradicţiile: cercul mare se simte frustrat că nu e înţeles şi se retrage în el. Cercul mic simte asta şi începe să aibă complexe de inferioritate. Şi întotdeauna oamenii care au complexe de inferioritate lovesc în cei care le sunt superiori. Pentru că nu sunt în stare să urce, încearcă să-i coboare pe ceilalţi. Și sufletele mici lovesc întotdeauna tare, pervers şi calculat, cu intenţie şi răutate. Şi fac asta gratuit, doar din plăcerea de a se răzbuna pentru că se simt inferiori.

- Da, am văzut şi eu. Oamenii puternici nu sunt răi, numai cei slabi.

-Da, a spus Răzvan, oamenii puternici fac rău fără să vrea, dar cei slabi lovesc mișelește, pentru că se simt slabi și vor să se simtă puternici, chiar dacă mișelește. Și aici e valabilă povestea cu cercul mare și cercul mic.

Am spuns gânditoare:

- Cred că de aceea nu am iubit pe nimeni până acum, pentru că nu mi-am găsit cercul potrivit.

În seara aceea ne-am culcat destul de devreme, că a doua zi trebuia să mergem în oraș. Răzvan mai avea câte ceva de cumpărat pentru tăierea porcului.

Am plecat pe la amiază, pe drumul noroios care trecea prin sat. Orașul mi s-a părut deprimant de murdar, cu grămezile lui de zăpadă stropite cu noroi, ce se îngrămădeau la marginea șoselei. Abia de se vedea prin ceață. Sus pe deal era aproape tot timpul soare. Peste oraș se așternuse o pâclă gri și deasă.

Răzvan m-a lăsat acasă și s-a dus să-și vadă de treburile lui. Am făcut puțină ordine, mi-am pus hainele la spălat și mi-am pregătit altele pentru drum.

După-masă a venit Răzvan și am plecat la cabană. Am făcut focurile și am pregătit tot ce trebuia pentru a doua zi. Oale mari și cratițe, cuțite, funduri de lemn, toporiști și mașini de tocat carne. Eu am făcut o ciorbă de perișoare cu smântână și am lăsat-o în cămară la rece.

În România e o tradiție veche de când lumea ca fiecare familie să taie porcul de Crăciun. Aproape toți au în coteț un porc pe care îl cumpără în primăvară când e doar un purceluș, îl hrănesc și-l îngrijesc tot anul și-l taie de Crăciun cu mare fast, ajutându-se între ei. Tăierea porcului e un eveniment. Chiar și cei care nu au nevoie de un porc întreg, se asociază cu un vecin și cumpără împreună un porc, îl pregătesc și-l împart pe din două.

Ne-am trezit dimineața la cinci, am mâncat, am dat de mâncare la animale și am pus pe masă o sticlă de țuică, pahare, farfurii pentru ciorbă, ardei iuți și o cantă cu vin fiert, scorțișoară și piper. Pe plita sobei și pe aragaz Răzvan pusese la fiert trei oale mari cu apă și lângă cotețul porcilor a cărat câțiva baloți de paie și trei furci pentru pârlitul porcului.

Abia s-a luminat de ziuă că cele două familii erau deja la noi. Zgribuliți de frig, am băut câte un pahar cu țuică, apoi bărbații s-au grăbit în curte.

Femeile au rămas în casă. M-am uitat pe geam. Cei trei au intrat în cotețul porcilor, au prins un porc mare, l-au imobilizat și l-au înjunghiat. Aveau mișcări precise, de oameni cu experiență. Au pus

un lighean sub jugulara porcului și au strâns sângele în el. L-au amestecat bine, l-au strecurat într-o cratiță curată și l-au adus în casă. Aici se făceau preparatele.

O parte din paie fuseseră puse lângă coteț și bărbații au luat porcul și l-au așezat pe spate în mijoclul paielor, sprijinindu-l cu cărămizi. Au presărat paiele peste el și le-au dat foc. Răzvan a intrat în casă, a luat sticla cu țuica și ne-a chemat afară. Am dus o tavă cu pahare ca să cinstim tăierea porcului și ne-am adunat la căldura sfârâietoare a focului. Mirosea delicios a paie și a șoric pârlit. Am ciocnit veseli. Bărbații luau din când în când paie cu furcile și le împrăștiau peste porc. În aerul rece săreau scântei aurii.

Când porcul s-a pârlit bine, bărbații l-au curățat de paie și-au început să-l frece cu niște conuri din metal ca să-i scoată toți perii. În urmă rămânea șoricul fraged. L-au curățat pe toate părțile, aruncând peste el apă fierbinte. Apoi au tăiat vârfurile urechilor și bucățele din codiță și ni le-au dat nouă. Cele două femei au intrat în casă să-și facă o cafea și eu am rămas afară să mă uit.

Bărbații au mai băut câte un păhărel, apoi au luat porcul și l-au așezat pe o scândură mare. L-au spălat cu apă fierbinte și l-au șters. Răzvan a tăiat capul de jur împrejur și l-a pus într-un ciubăr cu apă. Unul dintre bărbați l-a spălat, l-a pus pe o masă și a tăiat urechile. A separat slănina de pe ceafă și gușa și le-a pus într-un vas cu apă. A scos creierul și măduva într-o farfurie și limba și laringele le-a pus în apă rece, lângă gușă. Am dus cratițele în casă. Femeile au pus la fiert slănina subțire și gușa, cu sare și usturoi. Creierul și măduva le-am aranjat într-o pungă în congelator. Din ele se putea face mai târziu o tocană de creier cu ceapă sau creier pane.

Am ieșit iar afară. Capul fusese tăiat în două, sărat și atârnat în cârlige în afumătoarea de lângă acareturi. Din el se făceau răci, adică piftie cu usturoi.

Răzvan despicase pocul de la gât până la coadă și scosese afară măruntaiele și mațele într-o troacă de lemn. Femeile au venit și ele, au golit murdăria într-o găleată și au dus restul în casă. Unul dintre bărbați a scos copitele porcului, a tăiat partea de jos a picioarelor, le-a agățat în cârlige și le-a dus în afumătoare lângă capul de porc.

Răzvan a spălat porcul pe dinăuntru, apoi l-au atârnat cu gâtul în jos într-un cadru lângă coteț. Au aruncat peste el apă fierbinte și l-au șters cu cârpe curate. Au tăiat fâșii lungi de șoric de pe spate și le-am

dus în cabană. Femeile spălaseră măruntaiele și le puseseră la fiert pe sobă.

Bărbații au tăiat pulpele porcului și le-au agățat în afumătoare. Au porționat slănina în dreptunghiuri mari, au sărat-o și au pus-o în două troci de lemn. Urma să fie afumată. Slănina se vedea albă, spumoasă, cu dungi roșii de carne.

Mi-a fost frig și am intrat în cabană. Femeile curățaseră mațele și le aranjaseră pe categorii: subțiri, groase și crețe.

S-a făcut ora prânzului și au intrat și bărbații în casă. Și-au turnat câte o țuică și eu am încălzit ciorba de perișoare. Am mâncat, am băut câte-o cafea și ne-am pus iar pe treabă.

Bărbații s-au dus în curte și noi am strâns masa. Am spălat vasele și am pregătit mașina de tocat carne și de umplut cârnați, mirodeniile și cratițele.

M-am dus să văd ce fac bărbații. Răzvan tranșase carnea în bucăți. A porționat-o, am băgat-o în pungi și am dus-o în congelator. Ceilalți au tăiat ce mai rămăsese din porc: coastele le-au agățat în cârlige la afumat și slănina au tăiat-o în bucățele mici. O parte au pus-o într-un ceaun uriaș. Restul de carne și slănină le-am dus în casă pentru mezeluri și tocană. Au făcut un foc în curte și-au agățat ceaunul deasupra, pe un trepied. Acolo se frigeau jumările.

Afară nu mai era aproape nimic de făcut. Am intrat în casă cu Răzvan și ceilalți doi au rămas în curte, cu jumările și curățenia.

Femeile scoseseră între timp măruntaiele și carnea pentru caltaboși și le tăiau pe toate într-o cratiță. Pe plită mai fierbeau două oale, una cu răci și alta pentru sângerete. Răzvan a fixat pe masă o mașină de tocat și-a început să macine fin măruntaiele fierte. Le-a condimentat cu sare, piper, enibahar și cimbru și le-a amestecat bine. A fixat apoi mașina de umplut cârnați și caltaboși, a luat un maț gros și l-a suflecat pe mușțiucul mașinii, umplându-l ușor. Când a fost gata caltabosul, l-a legat frumos la capete și l-a așezat pe masă. A făcut pe rând toți caltabosii, i-a opărit în apă fierbinte și i-a dus la afumat.

Noi am tăiat inima, rinichii, carnea macră, slănină și șorici. Orezul era deja fiert. Răzvan le-a măcinat pe toate le-a amestecat cu sânge, ceapă tăiată fin, untură, sare, cimbru, piper, cuișoare și enibahar, și a făcut sângeretele. Eu l-am dus la afumătoare.

În curte bărbații prăjiseră jumările și le scoteau într-o cratiță. Lângă ei era o oală înaltă pentru untură. Se lăsa seara. Curtea era curată de parcă nu fusese nici urmă de porc. Câteva lopeți groase de zăpadă fuseseră aruncate peste pământul ars de paie.

Au dus în casă jumările și Răzvan a măcinat o grămăjoară pe care a amestecat-o cu untură și sare și a turnat-o în două borcane mari, pe care le-a umplut până la buză cu untură:

-Asta-i untură cu jumări, bună de pus pe pâine.

Am tăiat cu femeile ceapa, usturoiul și carnea pentru cina porcului și-am scos pe farfurie murături din cămară. Am pus totul la prăjit și am pregătit masa, cu farfurii și pahare pentru țuică și vin.

Răzvan a dat la animale și ceilalți doi au măcinat carnea pentru cârnați și-au pregătit ce-a mai rămas. Stomacul sau chișca au umplut-o cu carne și mirodenii, băsica porcului cu tobă și prapurele cu drob din tocătură și ouă fierte.

Pomana porcului sfârâia pe plită.

Răcile erau gata și ele. Le-am turnat în farfurii adânci, le-am acoperit și le-am dus în cămară. Slăninuța din gușă era moale și fiartă. Au pus-o pe tavă și-au presărat-o cu boia. Răzvan potrivi amestecul de cârnați cu sare, piper, usturoi și cimbru, apoi îi lăsă pe ceilalți doi să umple mațele subțiri și luă chișca, toba și prapurele să le ducă la afumat.

Noi am spălat oalele și cratițele și am terminat mâncarea. Cârnații au fost duși și ei în afumătoare. Bărbații s-au pus la masă și Răzvan a turnat țuică în pahare. Am adus pâinea și murăturile și am umplut farfuriile cu friptură de porc, înmiresmată cu ceapă și usturoi.

Am cinstit și ne-am ospătat vreo oră, râzând și vorbind despre porc, caltaboși, cârnați și jamboane afumate. După o vreme ajutoarele s-au pregătit să plece și Răzvan le-a pus pachete cu carne și ce mai trebuia. Le-a pus și sticle de vin și de țuică și cele două familii s-au ridicat. Ne-am mulțumit unii altora și ne-am îmbrățișat. Bărbații mi-au sărutat mâna.

Răzvan i-a dus cu mașina până la capătul drumului dinspre sat și eu am spălat farfuriile și am făcut ordine pe masă. În rest era curat peste tot.

A venit Răzvan, a aprins o lanternă și m-a chemat în curte:

-Hai să ne uităm!

Afară erau nori joși și începuse să ningă. Lângă cotețul porcului nu se mai vedea nici o urmă. Locul era acoperit cu zăpadă. Doar în curte mișunau urme de pași în toate direcțiile. Într-o cămăruță de lângă afumătoare erau preparate puse la rece și în afumătoare pulpele mari și groase începeau să miroasă frumos. Animalele dormeau liniștite și copacii din jurul cabanei se înclinau sub zăpadă.

În casă aerisisem și lemnelele sfârâiau pe foc.

În cămară se închegau farfuriile cu răci și mirosea tocana ce rămăsese în cratiță. O oală înaltă și verde cu untură aștepta să se întărească lângă două borcane mari cu jumări în untură, bună de pus pe pâine. Morcovii stăteau ascunși în lădițe cu nisip și cartofii într-o ladă mare de lemn. Pe rafturi erau borcane cu murături, zacuscă, vinete și dulceață și în alte lădițe erau mere roșii și pere de toamnă. Săculeții cu făină albă și mălai erau așezați ordonat pe rafturi, lângă fasole și orez. Aici putea să vină iarna și să stea liniștită o vreme.

Răzvan mă luă în brațe:

-Vezi, așa-i la țară! Ne ajutăm unii pe alții, că altfel nu putem trăi. Aici totul e simplu. Oamenii trăiesc așa de sute de ani și trăiesc bine. Dacă ar dispare toate orașele și magazinele din lume, lor nici nu le-ar păsa. Au aici tot ce le trebuie. Cumpără foarte puține, poate doar haine și zahăr. Dar mulți au stupi de albine și hainele se pot face și din lână și piei de animale. Se uită rar la televizor, că seara vorbesc între ei. Înainte se adunau iarna în câte o casă, femeile torceau, țeseau și coseau și bărbații făceau opinci. Așa e satul românesc! Poate că România mai trăiește tocmai pentru că țăranii ăștia nu vor să lase din ce știu de la părinții lor.

Am spuns:

-Mi s-a părut foarte interesant cum a mers totul ca pe roate, fără să dea nimeni comenzi.

-Da, pentru că fiecare știa tot ce trebuie făcut și cum terminau o treabă cum se apucau de alta acolo unde era nevoie, fără să le spună nimeni. Ai văzut că s-au organizat foarte bine și nici o clipă nu și-au spus unul altuia unde să meargă și ce să facă. Fiecare își termina lucrul și umplea golul din altă parte. Așa sunt țăranii români când

știu ce au de făcut și aici e lumea lor. Lucrează fără multe vorbe și foarte eficient. Se înțeleg din priviri.

Am făcut un duș fierbinte ca să scăpăm de frig și de grăsime. Răzvan a adormit repede. Eu m-am mai gândit o vreme la lumea aceea în care toți lucrau ca într-un furnicar fără nici o comandă, mergând instinctiv acolo unde era nevoie, nu în silă ci cu bucurie, nu din datorie ci cu plăcere și unde, la sfârșit lucrului totul era curat și oamenii bucuroși și mulțumiți.

A doua zi ne-am trezit destul de târziu și după ce am hrănit animalele, ne-am pus la povești. Mâncare era încă destulă.

Am făcut focul în șemineu și ne-am întins pe canapea.

-Ce ai citit în ultima vreme? m-a întrebat Răzvan.

-A, e o poveste întreagă! am început să râd. M-am apucat de citit religiile lumii.

-Interesant. Și eu le-am citit în mare parte, că religia e în fond tot o filozofie.

-O, la mine a fost o adevărată tragedie! De când mă știu nu am făcut altceva decât să învăț și să lucrez: numai cifre și formule complicate. Am terminat facultatea, am lucrat câțiva ani în țară pe șantiere și acolo majoritatea erau bărbați. Am tras din greu ca să le fac față. Învățam și lucram. Nu erau împotriva femeilor, dar erau profesioniști și a trebuit să știu mai multe decât ei ca să mă respecte. Multe lucruri am învățat de la ei.

Apoi am plecat în Anglia, cu contract. Acolo a fost exact la fel. În plus, a trebuit să-mi perfecționez limba și să mă adaptez. Degeaba câștigam bani mai mulți, că dădeam mare parte pe chirie și utilități. Acolo totul e scump. Aici foarte puțini români stau în chirie, că au casele lor. În Anglia dacă ai casă ești bogat. Dar a fost interesant să văd și altceva. Și câțiva ani m-am învârtit ca într-un carusel: casă, șantier, șantier și casa. Apoi, într-un concediu, mi-am închis telefonul și am rămas vreo săptămână singură, fără să văd pe nimeni. Voiam să mă liniștesc.

-Erai în Anglia?

-Da. Și într-o dimineață m-am trezit cu un sentiment ciudat: că eu nu sunt omul ăla de pe șantiere și nici cel care învață pe rupte prin școli, ci sunt pur și simplu un om liniștit, împăcat cu el și foarte frumos.

Răzvan mă strânse de mână, se ridică și aduse din cămară o sticlă cu vin și două pahare. Turnă vinul și mă întrebă:

-Cum adică frumos? În ce fel?

-Nu la suprafață, nu fizic, ci pur și simplu în interior, am simțit dintr-o dată că sunt un om foarte frumos.

-Interesant. Și?

-Și nu am știut de unde să iau senzația aceea și unde s-o pun. Parcă nu mai eram eu, ci altcineva, un altfel de om, căruia nu-i mai păsa de calcule și de termene, care nu era deloc stresat și se vedea pe el ca pe o lumină. Parcă mi se deschiseseră ochii. Nu știu cum să-ți explic. Eram altfel.

-Și?

-Și, primul lucru care mi-a venit în minte simțindu-mă așa, a fost: cine sunt eu de fapt? De unde vin, cine sunt eu și ce caut pe pământul ăsta?

Am tăcut o vreme amândoi. Răzvan își luă paharul și mi-l întinse pe al meu:

-Și la ce concluzie ai ajuns?

Am sorbit din pahar:

-Tocmai aici e tragedia. Mă simțeam așa, dar nu știam de ce. Ca să ajung la o concluzie m-am apucat să mă uit iar prin cărțile de filozofie din școală, dar acolo n-am găsit nimic.

Răzvan a râs:

-Vezi?

-Apoi am început să citesc religiile lumii.

Răzvan a râs din nou:

-Păi de ce pe toate? Nu ești ortodoxă?

Am râs și eu:

-Ba da. Dar am o minte îngrozitor de analitică și voiam să văd dacă nu-i scapă ceva religiei ortodoxe.

Răzvan zâmbi:

-Și i-a scăpat?

-Ți-am zis: a fost o aventură. Am citit doi ani, și încă nu-i gata!

M-a privit mirat:

-Doi ani și încă nu-i gata? Dar ce ai citit?

-O, Doamne! Te sperii dacă-ți spun ce am citit! Îți dai seama, în doi ani n-am mai citit nimic altceva. Am început cu religia egipteană, cu tăbliţele lui Thoth, misterele lui Osiris şi cărţile de Tarot, ajungând la Hermes Trismegistos, „Corpus Hermeticum” și „Trinosophia” Contelui de Saint Germain.

Răzvan a făcut ochii mari. Am continuat:

-Apoi am citit religia idiană, inclusive “Vedele”, “Cartea tibetană a morților”, “Talmudul” evreilor și “Cabala”, “Biblia” de la cap la coadă, chiar și “Coranul”, până am ajuns la Franz Bardon. Am luat cu asalt prima lui carte, „Iniţiere în hermetism”.

-Ce carte-i asta? N-am auzit de ea.

-E un ceh care pretinde că e mare maestru în Frăția Luminii. De fapt era, că a murit.

-Am mai auzit de Frăția Luminii. Și ce a scris?

-Are o grămadă de exerciții practice, prin care poţi evolua. El zice că alchimia nu e transformarea metalelor în aur, ci transformarea noastră în oameni mai buni. Am făcut o parte din exercițiile alea. Sunt chiar interesante, dar la un moment dat mi s-a părut că Bardon o ia pe arătură.

-De ce?

-Zicea tot felul de tâmpenii. Ca și când noi am putea crea orice doar cu forța psihică.

-Poate că putem.

-Da, poate. Dar n-a fost numai asta. Exercițiile de autocontrol m-au ajutat. Dar în capitolele următoare dădea lecții de ieșire a sufletului în astral și de cunoaștere a spiritelor.

Răzvan a râs amuzat:

-Și ce-ai avut cu spiritele?

Am râs și eu, dar nu prea convinsă:

-Poate că nu am chef să le cunosc. Ce treabă am eu cu spiritele? Eu sunt aici, ele în lumea lor!

Am râs amândoi. Apoi am continuat:

-Serios că mi s-a făcut frică! Am citit ce scrie religia ortodoxă despre spirite și spune că oamenii nu trebuie să le contacteze pentru că majoritatea sunt malefice.

-Crezi în religia ortodoxă?

-Acum da, dar pe atunci nu era decât un punct de reper. Am simțit instinctiv că nu e bine. Am ascultat de ortodocși și-am terminat-o cu Franz Bardon. Dar am citit mai departe.

-Ce-ai mai citit?

-"Istoria religiilor" a lui Eliade, tot ce mai rămăsese din religiile lumii și apoi religia ortodoxă: viețile sfinților ortodocși și învățăturile lor, cărțile lui Arsenie Boca și primele opt volume din "Filocalia".

Răzvan a râs:

-Ai citit, nu glumă!

-Nu-i nimic de râs, m-am revoltat. Cele mai importante întrebări ale oamenilor sunt: de unde vin, de ce trăiesc, dacă viața are vreun rost sau e numai o întâmplare și unde merg, dacă mai merg undeva, după ce mor?

-N-am râs de ce-ai citit, a spus Răzvan, am râs doar de perseverența ta. "Filocalia" are douăsprezece volume, fiecare în jur de opt sute de pagini.

M-am uitat la el mirată:

-De unde știi?

-Crezi că numai tu ai citit? Mă gândeam că ai fost foarte hotărâtă!

-Da, am fost foarte hotărâtă, nici eu nu știu de ce. Dar mă chinuiau întrebările astea! Nu poți întreba pe nimeni. Nimeni nu citește nimic, dar toți au părerile lor. Am întrebat odată un călugăr de la o mănăstire ce să citesc ca să mă ajute, dar mi-a zis că el nu a citit "Filocalia", că e prea grea.

Răzvan s-a amuzat.

-Dacă și pentru el a fost prea grea…

-Dacă oamenii ar citi sistematic, așa cum am făcut eu, ar înțelege. Așa cum se spune: "caută și vei găsi". După doi ani de citit religii, am găsit în "Filocalia" volumele doi și trei, scrierile călugărului Maxim Mărturisitorul, care explică rostul nostru pe pământ și legătura noastră cu Dumnezeu. Dar oamenii nu au timp și interes să citească și toate vor rămâne secrete, deși lucrurile sunt explicate foarte clar și pe înțelesul tuturor.

-Ai văzut ce simplu ar fi fost dacă ai fi crezut și nu ai fi cercetat?

-Da, am ajuns la aceeași concluzie ca bătrânele care merg la biserică și cred în Dumnezeu. Dar eu nu am putut să cred până când nu am înțeles. Ortodocșii spun că sunt mai multe căi de a-l cunoaște pe Dumnezeu, dintre care una e cunoașterea prin înțelegere, cu ajutorul minții. Eu am ales calea asta. N-aș fi putut altfel.

Răzvan a căzut pe gânduri:

-E o mare diferență între instituția bisericii și credință. Instituția e aici pe pământ, guvernată de interese materiale și credința e în suflet. Biserica materială distruge credința, de cele mai multe ori. Isus le-a spus apostolilor în Noul Testament: "Pe mulți îți veți pierde voi."

Am tăcut amândoi. Apoi Răzvan m-a întrebat:

-Și analitică așa cum ești, cum vezi tu oamenii, sufletul lor și pe Dumnezeu?

-A, ca să ajung și la asta am citit și fizică cuantică, atâta cât pot eu să înțeleg. Am citit apoi cărți de medicină cuantică și m-am uitat la documentare pe internet.

Răzvan s-a mirat:

-O, Doamne, alte analize!

-Da. Asta a fost foarte interesant! Când ai timp, uită-te la documentarele doamnei Mihaela Gheorghiu. Eu nu m-am uitat numai la ele, ci am citit și cărți despre medicină cuantică. E absolut de necrezut! Închipuie-ți de exemplu că apa, care e o moleculă mare, trebuie să intre într-o celulă impermeabilă din corp. Cum intră atunci apa? Aici e marea minune: nu intră apa, ci informația. Pur și simplu prin peretele celulei se transmite informația care definește apa și cantitatea care vrea să intre. Și instantaneu în celulă apare apa, exact așa cum a fost transmisă. Înțelegi, se transmite de fapt doar informația și ea se materializează în interiorul celulei sub formă de apă!

Răzvan rămase pe gânduri:

-Trebuie neapărat să citesc!

-Sau: să presupunem că un corp are nevoie de calciu, dar nu are la îndemână decât potasiu. Asta e doar un exemplu, elementele pot fi oricare. Atunci corpul ia potasiul și îl centrifughează la viteze și vibrații tot mai ridicate, până când îl transformă în calciu. Corpul uman e o minicentrală atomică incredibil de perfectă. Își transformă elementele dintr-unul într-altul, după cum are nevoie.

-Hmm…foarte interesant!

-Și ce e mai interesant este că toți oamenii de știință care studiază medicina cuantică spun că totul a fost făcut cu atâta precizie, că numai o inteligență infinită a putut să creeze așa ceva.

-Asta cu siguranță.

-Crezi și tu în Dumnezeu? l-am întrebat.

Mi-a răspuns foarte serios:

-Aici Dumnezeu e o necesitate.

Am tăcut. Focul sălta vesel în șemineu și afară ningea.

-Oare cum o fi lumea în realitate? se întrebă Răzvan.

M-m gândit:

-Mulți spun că lumea asta e o hologramă și că realitatea e altundeva. Nimeni nu va ști vreodată, pentru că totul e mult prea complicat pentru noi. Și nici Dumnezeu nu ne-a făcut cu scopul de a înțelege cum trece apa prin celule. Asta e numai curiozitate omenească.

-Și de ce ne-a făcut Dumnezeu?

-Ca să îl iubim. Ne-a făcut din dragoste, ca să îl iubim.

-Deci așa ne-a programat.

-Nu, că ne-a lăsat libertatea de a alege. Îl iubim numai dacă vrem.

-Și de ce ne-a trimis aici pe pământ, dacă ne iubește?

-Biblia spune multe, unele lucruri le spune foarte clar. Pentru că am mâncat din pomul cunoașterii binelui și răului. Adică am ales să cunoaștem și răul. Și ne-a trimis pe pământ pentru că aici este răul, așa că ne vom sătura să îl cunoaștem. Și dacă vrem, că totul e după voința noastră, vom alege binele și ne vom întoarce la el.

-Cum vezi tu asta?

M-am gândit cum să explic:

-Să presupunem că la început nu exista absolut nimic, decât un punct, care era Dumnezeu.

-Un punct? întrebă Răzvan mirat.

-Da, un punct. De ce crezi că Dumnezeu e imens? Eu cred că la început era doar un punct și nimic altceva în afara lui. Punctul ăsta e de fapt o energie inteligentă superconcentrată, care are sentimente, altfel spus, o persoană total diferită de ce știm noi. La un moment dat s-a gândit să creeze o lume în jurul lui, dar cum punctul nu era o ființă materială, a creat lumea prin gândire. La început punctul era în întuneric. În religia ortodoxă chiar scrie că Dumnezeu stă într-un întuneric dulce. Ca să creeze lumea, punctul acela viu a împrăștiat în jur energiea gândurilor lui sub forma luminii, pentru că fotonii sunt purtători de informație. Prin lumină și-a transmis gândurile.

-Să fie lumină!

-Da. În fond totul e energie purtătoare de informație, cu diferite nivele de vibrație. Timpul este strâns legat de mișcare. Dacă nu s-ar mișca nimic, timpul n-ar exista. A început să existe în momentul în care Dumnezeu și-a transmis gândurile sub forma luminii. Asta a fost prima mișcare. Să presupunem acum că timpul e o linie continuă. În stânga, de la minus infinit e trecutul, la mijloc e un punct care e prezentul și în dreapta e viitorul, până la plus infinit. Dumnezeu are o vibrație atât de amplă și de rapidă, încât cuprinde timpul întreg, percepând instantaneu trecutul, prezentul și viitorul. Așa îmi explic eu eternitatea lui Dumnezeu.

-Foarte interesant! a murmurat Răzvan.

-Eu cred că Dumnezeu, care e punctul de pornire și-a propagat gândurile de jur împrejului lui, ca o piatră care face cercuri când o arunci în apă. Dar în situația noastră trebuie să privim în spațiu, deci cercurile vor fi sfere sau alte forme concentrice. Fiecare sferă e o lume, adică un univers, toate legate între ele în punctul de pornire, adică legate de Dumnezeu de la care a plecat totul. Fiecare univers este un nivel care are vibrația sa proprie și ființele lui vii, mult diferite de noi. Cu cât te îndepărtezi de punctual central cu atât amplitudinea și viteza vibrațiilor scade, așa încât nu mai percepi timpul decât limitat, din ce în ce mai limitat, până când ajungi în lumea noastră materială, care are o vibrație atât de mică încât nu mai percepe din axa timpului decât un punct, adică prezentul.

Am tăcut. Răzvan mă îndemnă:

-Zi mai departe!

-Legat de energie, cu cât vibrația ei e mai lentă, cu atât ajunge să se materializeze. Lumea în care trăim e energie materializată și regulile fizicii noastre sunt valabile doar în lumea noastră materială. Tot ce există nu trebuie privit limitat, adică pe orizontală unde e sfera noastră materială, ci în profunzime. Există o infinitate de universuri și toate ocupă același spațiu, dar au vibrații diferite, de aceea nu le putem percepe. Nu suntem pe aceeași frecvență, adică pe aceeași lungime de undă. Tesla a spus că totul e energie, vibrație și frecvență. În lumile mai înalte, cu frecvență mai mare, trăiesc ființele din Biblie: îngerii, pe diferite nivele de vibrație și sufletele oamenilor buni, așezate în funcție de înălțimea la care a ajuns să vibreze sufletul lor.

-Interesantă teorie.

-Cine știe, poate că cei din lumile superioare ne văd pe noi, dar noi pe ei, nu. E exact ca în situația în care linia vede punctul, dar punctul nu percepe linia, pentru că el are doar o dimensiune și linia are două. Sau ca in povestea cercurilor tale concentrice, in care cercul mic nu-l percepe pe cel mare.

-Tu zici că universurile sunt infinite și se propagă la fel ca undele pe care le face o piatră aruncată în apă. Da?

-Exact așa, privind simplist. In felul ăsta se explică și expansiunea universului. Gândurile pornite de la Dumnezeu, transformate în universuri, se îndepărtează mereu de punctul de pornire. Implicit, în lumea materială, stelele se îndepărtează unele de altele.

-Până când? întrebă Răzvan.

-Na, până când! am râs eu. Până când vrea el.

-Și cum vezi tu raiul și iadul și eternitatea lor?

-Raiul e în sferele cele mai apropiate de Dumnezeu, adică de punctul de pornire și iadul în sferele cele mai îndepărtate. Eternitatea e de două feluri. În punctul central ți-am zis că vibrațiile sunt atât de ample și de rapide încât cuprind întregul timp, deci ființa de acolo trăiește în eternitate. În sferele cele mai îndepărtate unde e iadul, vibrațiile devin atât de lente încât se opresc. Acolo nu mai este nici o mișcare și timpul nu mai există. Asta e cealaltă eternitate.

Răzvan rămase o vreme pe gânduri, apoi se ridică și mă luă de mână:

-Hai să mâncăm și să ieșim un pic afară!

Am mâncat ciorbă de perișoare și tocană de porc cu murături, apoi am ieșit în curte. Afară ningea întruna. Nu se mai vedea nici urmă din ziua de ieri.

Ne-am ocupat de animale și de afumătoare și Răzvan a crăpat cu toporul niște lemne groase. Le-am dus amândoi în cabană în coșul de nuiele și ne-am întors în curte.

Aproape de trepte era bulgărele mare de zăpadă pe care îl făcuserăm împreună. Răzvan mi l-a arătat:

-Mâine facem omul de zăpadă!

S-a întors, m-a luat în brațe, m-a învârtit de câteva ori și m-a lăsat jos, spunând:

-Dacă vrei.

-Îl facem astăzi! am râs veselă.

Ne-am apucat să strângem zăpadă și am mai făcut un bulgăre mare pe care l-am așezat peste primul, apoi luați de val, ne-am bulgărit și ne-am trântit în zapadă până am obosit. Era frig și ni se înroșiseră obrajii.

-Restul îl facem mâine, a decretat Răzvan. Acum mâncăm răci!

M-am bucurat. Nu mai mâncasem răci de câțiva ani. În Anglia nu aveai din ce să faci. Te mulțumeai doar cu bucățele de carne în aspic, cu gust de oțet.

După ce ne-am scuturat de zăpadă am intrat în casă. Încă ningea, dar se lăsase seara. Norii începeau să se risipească și apăruseră câteva stele.

Mai târziu în fața șemineului, am continuat poveștile. Răzvan m-a întrebat curios, după ce a turnat vin în pahare:

-Și cum există răul, dacă Dumnezeu e numai iubire?

-Dacă există binele există și răul, altfel binele nu ar putea fi definit.

-Cum adică? ridică Răzvan din sprâncene.

-Nu poți să spui că e bine dacă nu știi ce e răul. Nu poți să spui că e cald dacă nu știi ce e frigul. Sentimentele opuse sunt de fapt unul singur, doar că la polul pozitiv sau negativ. De exemplu dragostea și ura. Sunt același sentiment, de aceeași intensitate, doar că la poli opuși și de vibrații diferite. Iubirea e la polul pozitiv și are o vibrație foarte înaltă și ura e la polul negativ și are o vibrație foarte joasă. La mijloc e indiferența. Așa e cu toate: speranța și disperarea, bucuria și tristețea, optimismul și pesimismul, frigul și căldura.

-Și binele și răul?

-Exact la fel. Să ne închipuim că din punctual inițial care e Dumnezeu, pornește o linie, ce merge drept, până la cele mai îndepărtate sfere concentrice. Acolo unde e punctul inițial punem un plus și-n locul cel mai îndepărtat un minus. Binele absolut e la plus și

răul absolut e la minus. Pe linie, pornind de la plus, binele începe să se amestece din ce în ce mai mult cu răul, până când ajunge sa fie rău absolut. Poate că pământul e undeva pe la mijloc și mai departe, sau mai jos e chiar iadul, așa cum zice Biblia, adică răul absolut. Acolo unde vibrația e atât de lentă încât practic se oprește.

Răzvan căzu pe gânduri:

-Logic explicațiile tale stau în picioare. Dar mi-e milă de cât a trebuit să-ți sfarmi capul ca să le găsești.

-Nu am avut încotro, că a trebuit să îmi răspund la întrebări.

-Pentru mine lucrurile au fost mult mai simple.

-Cum? am sărit bucuroasă că ascult și eu o poveste.

Răzvan mi-a întins paharul și a zâmbit:

-Mai bea puțin, ca să nu râzi de mine!

Am băut amândoi câte o gură de vin, apoi mi-a povestit:

-Când eram copil am avut o experiență tare ciudată. Eram în baie și ai mei erau alături în bucătărie. Pe atunci trăia și tata. Eram în vană. M-am spălat și am vrut să ies afară, dar am alunecat și am căzut înapoi. M-am lovit cu capul de vană, am leșinat și m-am scufundat în apă. M-am trezit în aceeași clipă, dar eram undeva sus într-un colț, mult mai sus de tavan și vedeam tot ce se întâmplă jos. Tata a auzit bolborosituri în baie și a venit în fugă, m-a ridicat din vană și m-a ținut de picioare cu capul în jos, deasupra pragului. M-a dus apoi în patul din bucătărie și amândoi, el și cu mama, s-au aplecat deasupra mea. Nu știu ce-au făcut acolo, că eu îi vedeam de sus și corpul meu era undeva sub ei. Am auzit vocea mamei:

“-Doamne, s-a dus!”

Apoi tata a mai făcut ceva și m-am trezit dintr-o dată cu el deasupra și eu tușind înecat, cu o senzație groaznică de greutate și de durere în tot corpul. Mă trezisem. Ai mei m-au luat pe sus și m-au așezat în fund, ca să nu mă mai sufoc. Îmi ieșea apa și pe gură și pe nas. Tușeam și strănutam. A fost groaznic! Mai târziu, când mi-am revenit de tot, le-am povestit ce-am văzut. Au spus că exact așa se întâmplase și s-au mirat. Tata a venit cu explicații cum că eu nu murisem și creierul îmi funcționa încă. Nu am mai zis nimic, dar nu

avea cum să fi fie creierul, că eu îi văzusem pe amândoi de sus, de la o distanță destul de mare și nu de jos unde îmi erau ochii, care oricum erau închiși și eu aproape că murisem. Mama m-a crezut dar tata nu. Atunci m-am gândit mult și am știut sigur că sufletul nu moare. Nu mai respiram, dar eram undeva sus și vedeam tot ce se întâmplă jos. Ciudat a fost că nu înțelegeam și nu gândeam nimic. Doar priveam. Și nu știam cine sunt oamenii pe care îi vedeam acolo jos și nici nu știam de fapt ce sunt, doar îi vedeam Și cel mai ciudat a fost că nu aveam nici un fel de sentimente, nici față de ei nici față de altceva. Eram impasibil, doar constatam ce se întâmplă. Nu mi-am recunoscut nici corpul, nici nimic. Când m-am trezit, tata era deasupra mea.

Răzvan a tăcut. Am spus:

-Foarte ciudat!

Apoi am tăcut și eu.

După o vreme Răzvan a continuat:

-De atunci știu sigur că sufletul nu moare niciodată.

A mai pus niște lemne pe foc.

-În legătură cu Dumnezeu am altă experiență. Niciodată nu m-am agitat prea mult cu asta. Fusesem crescut așa, ca la noi. Mergeam în fiecare dumunică cu mama la biserică și nu mă întrebam dacă Dumnezeu există sau nu. Pentru mine era o tradiție și totul se pierdea în abstract. În cei doi ani de facultate nu m-am gândit la asta și nici după aceea. Apoi am venit din Belgia și mi-am făcut cabana asta sus. Mi-a fost foarte greu și de multe ori am simțit că nu mai pot. Odată, într-o seară, am venit aici foarte necăjit că-mi muriseră niște oi, nu mă mai ajuta nimeni, era foarte mult de lucru, toate erau vraiște și m-a apucat disperarea. M-am pus în pat și am plâns. Am adormit plângând. M-am trezit cumva pe la trei noaptea. Eram complet treaz, dar aveam ochii închiși. Nu m-am uitat la ceas că în dormitor era beznă, dar am știut cumva că e trei noaptea.

Deasupra mea am simțit o ființă care mă învăluia într-o milă cum nu am mai simțit niciodată. Nu vedeam nimic, doar simțeam. Nu era mila mea, că eu niciodată nu simțisem așa o milă și nici nu aș fi putut să simt, atât era de puternică. Apoi am simțit dragostea ei copleșitoare. Simțeam și mila și dragostea și erau atât de mari încât mă umpluseră cu totul și știam că nu sunt ale mele ci ale acelei

ființe. Apoi s-a îndepărtat, s-a ridicat sus și am văzut-o ca pe un glob uriaș de foc roșu. Nu o vedeam cu ochii, ci cumva altfel, cu sufletul. Pe de o parte o vedeam și pe de altă parte simțeam ce simte ea. S-a îndepărtat de mine și am văzut că ține pământul în brațe. Îl cuprinsese de jur împrejur în focul acela roșu și am simțit din nou mila și dragostea imensă cu care îmbrățișa pământul. Parcă voia să îmi arate. Eu nu aș fi avut niciodată puterea să am atâta milă și dragoste. Apoi am simțit o liniște și o pace adâncă, cum n-am mai simțit niciodată și am adormit așa de împăcat, cum cred că adorm numai copiii în brațele mamelor lor.

Dimineața m-am trezit vesel și mi-am amintit tot. Și am știut că ființa aceea a fost Dumnezeu. Nu m-am gândit, nu am crezut, ci pur și simplu am știut. Și mi-am amintit mila aceea imensă și dragostea cu care înconjurase pământul și primul meu gând a fost că ne iubește pe toți atât de mult încât o să ierte pe toată lumea, indiferent de ce ar fi făcut fiecare. Asta a fost primul meu gând. Și de atunci nu mai cred în Dumnezeu, ci că sunt sigur că există. Pur și simplu, când știi că există e cu totul altceva decât atunci când numai crezi. Eu știu.

M-a luat în brațe și am rămas așa multă vreme, privind focul din șemineu.

A doua zi n-am mai pomenit niciunul despre ce vorbiserăm seara. Erau lucruri care trebuiau să se așeze. Ne-am văzut de treabă cu mâncarea, cafeaua și animalele, apoi ne-am suit în mașină și ne-am dus în pădurea lui Răzvan ca să tăiem un brad. Mai era o săptămână până la Crăciun. A doua zi trebuia să mergem în oraș, ca să-i ducă mamei lui carne de porc, cârnați, caltaboși și ce-i mai trebuia pentru Crăciun. M-a invitat să mă duc cu el, dar nu eram încă pregătită să o cunosc. Trebuia să plecăm în oraș a doua zi după-masă și să ne întoarcem în ziua următoare, pe la amiază. Crăciunul și Revelionul voiam să-l facem la cabană.

Ne-am plimbat prin pădurea plină de zăpadă și am ales un brad frumos, nu prea înalt, cu cregi echilibrate și bogate. Răzvan l-a tăiat cu drujba și l-a urcat sus pe mașină, legându-l de portbagaj.

Acasă l-a dat jos, l-am dus amândoi în camera de zi și l-am pus lângă geam. Ne-am dus apoi afară și am terminat treburile prin curte. Am făcut capul omului de zăpadă și acum era un om de zăpadă întreg. I-am pus o crenguță stufoasă în loc de mână, o oală roșie pe cap și un morcov în mijlocul feței. Am căutat pietre negre și i-am pus

ochii, nasturii și gura. Omul de zăpadă era hazliu, așa cum zâmbea cu toată gura spre cabană.

Seara am împodobit bradul cu beculețe colorate, beteală aurie și globuri roșii și galbene. Mirosea în toată cabana a cetină de brad. Am aprins două lumânări roșii în cinstea bradului și am rămas lângă șemineu. Era o atmosferă de povești. Din dormitor se auzea încet televizorul, focul scotea scântei și bradul mirosea a pădure.

Dimineața Răzvan a dat de mâncare la animale și eu am lenevit la televizor. A pregătit pachetele pentru mama lui și a venit în dormitor. S-a întins pe pat și ne-am uitat amândoi la un film pentru Crăciun, cu o familie plină de copii. Răzvan era vesel. La un moment dat a spus:

-Îmi plac copiii.

Am devenit dintr-o dată atentă. Cristina îmi spusese că Răzvan nu vrea copii și eram sigură că știe că eu nu pot să am. Acum, dintr-o dată, îmi spunea că-i plac copiii. L-am întrebat:

- Ai vrea să ai copii?

S-a întors și mi-a zâmbit ghiduș:

-Sigur că vreau! Doi. Dar tu câți vrei?

Am înlemnit. Mi-am tras instinctiv mâna din palma lui. Răzvan m-a privit uimit. Cred că m-am schimbat la față, că s-a aplecat repede spre mine:

-Ce ai? Ești palidă ca varul!

L-am întrebat încet:

-Cristina nu ți-a spus că nu pot să am copii?

Răzvan m-a privit fix:

- Nu.

Am închis ochii, să nu-l mai văd:

- Îmi pare rău, credeam că știi.

În dormitor s-a lăsat tăcerea. Se auzea doar filmul cu copii.

După o vreme Răzvan a murmurat:

- Nu te supăra, nu am bănuit.

M-a prins de mână:

- Cred că mă înţelegi.

Înţelegeam, dar şocul era prea mare şi nu reuşeam să mă adun. Aşa, dintr-o dată, parcă să dărâmase cerul pe mine şi nu puteam să văd mai departe. Nu mă durea nimic, nici măcar sufletul. Eram încremenită.

L-am strâns uşor de mână:

- Trebuie să ies puţin afară. Vreau să mă gândesc.

- La ce? a întrebat nevinovat.

- La tot!

Răzvan a tresărit, ca ieşit din transă. M-a prins de mână speriat:

- Te rog nu pleca!

Mi-am tras încet mâna și m-am ridicat.

- Mă întorc imediat.

- Te rog stai lângă mine şi gândeşte-te aici!

I-am spus blând:

-Răzvan, lasă-mă să ies! Am nevoie să fiu singură. Stai liniştit aici, că vin imediat!

M-am îmbrăcat și m-am dus în camera de zi. M-am încălțat, mi-am luat haina și căciula şi am ieşit afară. Răzvan a rămas întins pe pat.

Afară ningea din nou, dar parcă ningea altfel. Nimic nu mai era la fel. Mergeam ca un om beat și nu știam unde să merg. Parcă intrasem într-un vis grotesc, care nu mai era al meu. M-am scuturat de el și am fugit până la marginea fermei, cât mai departe de cabană. M-am oprit în drumul care mergea spre sat. Stăteam şi mă uitam în zare la dealurile goale și la pomii aplecați de zăpadă. M-am așezat pe o

buturugă. Nu mai simțeam nici frigul, nici nimic, până când, încet, încet, a început să mă doară sufletul. Din ce în ce mai tare, până aproape să-mi pleznească. Atunci m-am scuturat din nou și l-am oprit. Se născuse un gol imens în mine. Toate visele cu Răzvan cădeau unul după altul și le lăsam să cadă.

Nu mai puteam să-mi fac nici un vis, când ce voia el de la mine eu nu puteam să-i dau. Instinctul de apărare îmi spunea să fug, până nu vom ajunge să ne urâm și să ne facem rău unul altuia. Ce nu puteam să dau era atât de important încât ar fi distrus orice iubire.

Am început să mă plimb mărunt prin zăpadă, făcând cercuri apăsate cu bocancii. Trebuia să plec! Sunt locuri în care nu există atâta suferință și lucruri pe care nu le poți face. Nu mai voiam să mă gândesc și nici să mai simt ceva. Voiam să mă lase toată lumea în pace și să mă odihnesc! Iubirea asta mă omora!

M-am întors în cabană și l-am găsit pe Răzvan în dormitor, așa cum îl lăsasem. M-am așezat pe marginea patului lângă el și i-am pus mâna pe braț:

- Hai să nu facem o tragedie din asta. Tu vrei copii și eu nu pot să fac. E clar că nu putem rămâne împreună, că ar fi rău pentru amândoi. O să treacă și asta. Așa e viața, când grea și când ușoară. Nimic nu durează prea mult.

L-am simţit încordându-se sub mâna mea. Am continat:

-Știu că e greu, dar n-are nici un rost să te gândești. Eu hotărăsc acum. Trebuie să ne despărțim și n-are rost s-o mai lungim. Acum e mai ușor. O să ne treacă cu timpul.

A tresărit brusc şi s-a uitat la mine revoltându-se:

- De ce acum? De ce să nu mai rămânem împreună şi să lăsăm să curgă totul de la sine?

-Ce să mai curgă? Aici n-avem nimic de reparat, că n-am greșit niciunul. N-avem ce să schimbăm. Ne chinuim degeaba.

M-a strâns de mână:

- Hai să rămânem împreună o vreme şi să vedem ce-o să mai fie!

M-am încordat ca un arc:

-Ce să mai fie? Va fi din ce în ce mai rău. De ce să trecem prin asta? Avem amintiri frumoase. Să le lăsăm așa!

- Mai putem rămâne puţin împreună. O să vină şi vremea să ne despărțim.

- Cum adică să mai rămânem puțin împreună? Adică să aștept ce? Să-ți găsești tu pe cineva cu care să ai copii?

M-a privit aproape cu ură:

-De ce vorbești așa?

-Cum să vorbesc altfel? Ce înseamnă aia, să mai stăm puțin împreună? Ca să doară după aceea și mai tare?

Am tăcut amândoi. Răzvan stătea în pat cu ochii închiși. Televizorul nu mai mergea.

I-am spus:

-Nu te mai gândi la trecut! A fost frumos, dar nimic nu va mai fi cum a fost. Nu vezi că deja nu mai este?

Răzvan a întrebat încet:

-Și tu ce o să faci?

-Ce-am făcut și până acum. O să plec în Anglia la lucru.

Se lăsă iar tăcerea. L-am luat ușor de mână:

-O să rămânem prieteni. O să mai vorbim la telefon, dar fiecare va fi cu viața lui. E foarte frumos să ai prieteni care să te iubească!

M-a lăsat de mână și și-a încleștat pumnii.

M-am ridicat și am vrut să ies din cameră. L-am auzit:

-Mi se pare că ție ți-e foarte ușor! Parcă abia aștepți!

M-am oprit cu mâna pe clanță. Voiam să mă întorc la el, dar nu m-am întors. În gândul meu începusem deja să plec:

-Tu crezi ce vrei, dar n-are rost să mai vorbim. Am hotărât deja și nu mă mai întorc. E mai bine așa. Mă duc afară să te aștept.

M-a privit:

-Și ce-o să faci când nu lucrezi?

- O să fac ce voiam demult: o să câștig bani și o să mă duc în excursii. Aș vrea să văd Franţa. Tot timpul am vrut să văd Parisul.

A zâmbit trist și și-a încrucișat mâinile peste ochi:

- Ne întâlnim la Luvru.

Am ieșit afară și am început să-mi strâng lucrurile. După o vreme a ieșit și el în sufragerie și l-am întrebat:

- Când plecăm în oraş?

Și-a ferit privirea, de parcă îl dureau ochii:

- Te rog lasă-mă puțin, că nici nu mai ştiu ce trebuie să fac. Mai am ceva de lucru și plecăm.

Apoi s-a oprit în fața mea și m-a întrebat derutat:

- Pot să vin la colindat?

Nu mă așteptam. Deși nu mai voiam să-l văd, i-am răspuns repede:

- Sigur că da! O să fac salată de beuf şi sarmale.

A zâmbit vag:

- Mmm…Salată de beuf! Îmi place și n-am mâncat de mult.

- Atunci poți să vii, dar să mă suni, ca să fiu acasă.

M-a privit lung, dar eu mi-am făcut de lucru cu bagajul. A rămas o vreme în ușă, apoi a ieșit afară. S-a dus la animale, apoi a pregătit mașina. Mi-am dus și eu bagajul în mașină și m-am întors în cabană, să verific dacă mi-am luat tot.

Bradul împodobit stătea lângă fereastră zgribulit. Nimeni nu mai făcuse focul în camera de zi. Am aranjat în dormitor și-n baie. Peste tot începuse să se facă frig.

Am ieșit pe terasă. Omul de zăpadă zâmbea vesel în pragul cabanei. Răzvan a dus pachetele la mașină și a pornit motorul.

Tocmai voiam să urc, când m-am pomenit cu el lângă mine, că mă ia în brațe și mă strânge puternic.

-Știu că ai dreptate, dar oare n-am putea rămâne împreună?

I-am răspuns hotărât:

-În situația asta nu!

M-a lăsat scurt din brațe și s-a dus la volan.

A pornit-o iar pe drumul care nu era drum, peste dealurile pline cu zăpadă, dar acum conducea foarte repede, urcând şi coborând pantele abrupte în viteză şi mi se părea că nu-l mai interesează dacă ne răsturnăm sau nu. Maşina se clătina ca un vapor în derivă şi el învârtea volanul în ultimul moment. Totul zbura în jurul nostru, copacii, zăpada și dealurile, ca într-un carusel nebun şi eu nu mai vedeam decât albul ameţitor ce se învolbura din toate părţile. L-am privit pe furiș, dar se părea că nu mă vede, când, la un moment dat, în timp ce coboram în fugă o pantă înclinată mai mult alunecând, s-a întors spre mine şi a zâmbit ca un fulger:

- Nu închide ochii. Uită-te! Măcar aşa să mă ţii minte!

N-am zis nimic, dar am zâmbit în sinea mea.

Am ajuns în sat, apoi am coborât în oraș. Acasă m-am dat jos și mi-am luat bagajul. Răzvan a coborât şi m-a îmbrăţişat cu forță. S-a urcat apoi în mașină, dar motorul nu a mai pornit. M-a privit zâmbind:

- O fi vreun semn.

A verificat siguranţele, bujiile și motorul și a descoperit că una dintre bornele bateriei nu mai făcea contact.

- La asta nu m-aş fi gândit, a murmurat.

A strâns cablul pe bornă, s-a suit în mașină, mi-a mai zâmbit odată lung, mi-a făcut semn cu mâna și a plecat.

L-am privit din poartă.

Am intrat în curte. Toată durerea din lume era în sufletul meu. Am ascuns-o undeva într-un colț și am lăsat-o acolo, să se chinuiască singură. Nu mai puteam să mă gândesc la ea, că mă dobora.

Era înainte de Crăciun. Mi-am făcut curățenie în casă și m-am dus în oraș să cumpăr un brăduleț. Am intrat pe la două prietene și una dintre ele, Sabina, m-a invitat la ea în ajunul Crăciunului. Am ajuns acasă și am fixat brăduleţul în suport, apoi am căutat podoabele pentru pom şi am început să-l împodobesc. Cumpărasem din Anglia nişte ornamente foarte frumoase, cu tot felul de figurine delicate şi instrumente muzicale în miniatură, fiecare obiect fiind o micuţă operă de artă. Le căutasem prin toate anticariatele pe care le ştiam. Am început să le iau unul câte unul, să le studiez cu amănuntul și să le agăţ în pom. Erau atât de fine şi de strălucitoare! Mi-am amintit de unde le cumpărasem pe fiecare și de prietena mea din Anglia cu care cotrobăiam prin anticariate. Ea căuta bibelouri și cărți rare, eu artizanate și figurine pentru pom. Se distra întotdeauna când mă vedea cu câte un mărunţiş strălucitor:

„-Doamne, tu ai luat-o razna de tot cu jucăriile astea pentru brad!”

Mi s-a făcut dor de ea și am sunat-o. N-o mai sunasem demult. Mi-a răspuns veselă și a ciripit despre tot ce se mai întâmplase prin Anglia. Abia aștepta să ne revedem.

M-am mai înveselit și mi s-a făcut dor și de Anglia. Am agățat figurinele în brăduț, căutându-le cu răbdare locul, am strecurat printre ele o beteală subțire ai am aprins beculețele. Bradul scânteia sclipitor.

Am pus afară pe chenarul geamurilor tuburi roșii cu leduri și le-am programat să se aprindă vesel. Am dat drumul la televizor pe un post cu colinde de Crăciun și mi-am pus toate hainele la spălat, apoi am făcut un duș fierbinte și m-am băgat în pat. Se înserase. Nu pot să zic că am dormit prea bine, dar nici că n-am dormit.

În ziua următoare am continuat cu pregătirile pentru Crăciun. Am cumpărat carne tocată de porc și varză murată și am făcut sarmale. Am mai făcut și două prăjitură cu nucă și mi-am pregătit bani mărunți pentru colindători.

M-a sunat Sabina și i-am confirmat că mă duc la ea, apoi am plecat în piață și-am cumpărat tot ce trebuia pentru o supă de pui și-o salată de beuf. Astea nu trebuiau să lipsească. Am făcut supa și salata, apoi o cremă de pește cu ceapă și unt și ouă umplute. Le-am decorat frumos și le-am pus în frigider. Afară cădea ușor zăpada și-n casă era plăcut și cald. Un Moș Crăciun roșu stătea lângă brăduleț, cu un clopoțel în mână.

A doua zi era ajunul Crăciunului. Mi-am pregătit hainele festive. Îi povestisem Sabinei toată povestea cu Răzvan și mi-a spus că și ea ar fi făcut la fel. M-am culcat relativ mulțumită.

M-am trezit târziu, m-am spălat și am mâncat repede, apoi am deschis poarta. Copiii începuseră să colinde pe la case. Am tăiat în bucăți mici o prăjitură și-am aranjat-o pe tavă. Copiii au început să vină grupuri, grupuri, câte doi sau câte trei, patru.

-Voie la colindat?

-Voie!

Cântau în fața ușii din toate puterile "O, ce veste minunată!", "Steaua sus răsare" și " Florile dalbe". Le-am deschis la toți, i-am servit cu prăjituri și le-am împărțit bani.

Când s-au rărit colindătorii mi-am încălzit supă și sarmale și am mâncat, apoi am făcut un duș și m-am băgat în pat. Am ascultat colinde la televizor și m-am distrat primind și trimițând mesaje de Crăciun.

Pe la ora cinci după-masa m-a sunat Sabina și mi-a spus că vine după mine. Mașina mea era stricată și stătea în garaj. Nu mai lucra nimeni la service.

M-am îmbrăcat și-am așteptat-o. Am auzit telefonul sunând. Era Răzvan. Nu i-am răspuns. Mi-a trimis un mesaj:

"Ai făcut salată de beuf?".

Nu i-am răspuns nimic.

A venit Sabina, am băut câte-o cafea și am plecat. Afară ningea din nou. Orașul era plin de beculețe și la ferestrele caselor licăreau luminițe în pomii de Crăciun. Prin unele curți se mai auzeau colindătorii.

Când am ajuns la Sabina, a sunat iar telefonul. Era Răzvan. L-am băgat în poșetă. Ne-am așezat la masă să mâncăm prăjituri. N-am apucat să gustăm niciuna, că a telefonul a început să țiuie. Răzvan îmi trimisese un mesaj.

Sabina m-a privit întrebătoare.

- E de la el, i-am spus. Mă tot sună de vreo oră, dar n-am răspuns. Acum mi-a trimis un mesaj.

-Citește-l, ce naiba!

L-am citit tare:

“Cobor la tine. Ai spus că pot să vin la colindat!”

M-am uitat la Sabină și ea la mine. M-a întrebat:

-Nu-i spui că ești aici?

Am ridicat din umeri.

-Nu știu!

Sabina m-a privit cu îndoială:

-Ești tare dezorientată! Eu cred că ar trebui să-i răspunzi și să-i spui că nu ești acasă, ca să nu vină degeaba. E totuși Ajunul Crăciunului! și a plecat discret în bucătărie.

L-am sunat:

- Nu am știut că vii și sunt la o prietenă.

- Ți-am spus că vin și sunt deja pe drum.

Am tăcut. A vorbit iar:

-Mi-ai spus că faci salată de beuf.

-Am făcut.

-Mi-e tare poftă și-aș vrea să gust un pic. E voie?

Am rămas încurcată.

-Te rog frumos! Doar pentru salata de beuf.

Am respirat adânc și i-am răspuns:

- Bine, vino! Prietena mea e chiar în drumul tău. Vino până aici şi când ajungi aproape, sună-mă și ies în stradă.

-Și mergem la tine?

-Da.

I-am dat adresa și mi-a mulțumit.

Am închis telefonul şi m-am dus la Sabina. Zâmbea. Ceva se schimbase sigur pe fața mea, că Sabina a zis amuzată:

- Niciodată nu te-am văzut așa de fericită! Ai așa o faţă luminoasă, că parcă eşti un copil! Nici n-am crezut că poţi să fii aşa!

A început să râdă:

- Îmi place să te văd așa!

Am privit-o ca un copil neajutorat:

- Doamne, Sabina, ce mă fac? Ți-am zis că nu e bine!

A dat din mână:

- Nu mai analiza atât! Acum sunt sărbătorile. Lasă-le să treacă! Oricum pleci în ianuarie și ai destul timp să-l uiți. Crede-mă, iubirea e un lucru foarte rar şi e păcat să nu simţi asta niciodată. Nu te mai gândi la nimic și lăsă deocamdată lucrurile așa cum sunt! Cine ştie cât va dura? Important e să treci și prin asta. Eu așa zic. Îmbracă-te și du-te, că altfel e păcat!

- Unde să mă duc în stradă? Trebuie să aştept să mă sune.

Sabina a râs iar:

- Așa e, ai dreptate!

Am rămas amândouă la masă, privindu-ne una pe alta: eu derutată şi ea înduioşată. La un moment dat mi s-a părut caraghios cum stăteam aşa acolo, amândouă și-am început să râd. Râdea și Sabina.

- Vezi că se poate? mi-a zis. Nu lua totul atât de tragic.

În sfârşit, a sunat telefonul:

- Sunt în stradă, unde mi-ai zis. Te aştept.

M-am îmbrăcat, am pupat-o pe Sabina şi am plecat. M-a condus zâmbind la poartă:

- Hai du-te repede!

Când am ajuns, Răzvan mă aştepta afară din maşină. Ne-am îndreptat unul spre altul și, ca în prima seară, nici nu ştiu cum am ajuns unul în braţele celuilalt. Ne-am sărutat de parcă ar fi trecut o veșnicie. S-a uitat în ochii mei cu privirea aceea pe care o ştiam atât de bine şi m-a întrebat în şoaptă:

- Pot să dorm la tine în noaptea asta? Că e prea mare zăpada și nu mă pot întoarce.

- Da, i-am răspuns din braţele lui.

M-a luat de mână şi s-a grăbit spre maşină:

- Hai să plecăm!

Ne-am dus la mine. Era prima dată când dormea acolo. A lăsat maşina în faţa casei, fără să-i pese de vecini şi am intrat.

Ne-am regăsit că după o despărţire lungă. Eram la fel ca înainte, poate puţin mai înţelepţi. Abia aici, la mine acasă, mi-am dat seama ce mult mă iubeşte şi el.

Mi-a spus-o.

- Şi cum rămâne cu copiii?

- Te rog să nu mai zici nimic care să doară! Nu mai vreau să simt nici o durere, a fost deja prea mult. Te rog!

Ne-am uitat până târziu la un film cu Triunghiul Bermudelor. Stăteam liniștiți în pat, de parcă am fi fost căsătoriți de ani de zile. M-am hotărât să nu mă mai gândesc la nimic și să las lucrurile așa cum sunt. Răzvan se uita la televizor de parcă dintotdeauna stătea la mine acasă. Am ațipit un pic și m-am trezit în brațele lui. Se uita în continuare la film. În casă era liniște și cald. Se auzea doar sonorul televizorului. Era plăcut, liniştitor şi casnic. Eram ca oricare familie în casa ei. Am adormit pe nesimțite.

Răzvan a rămas la mine, trei zile de Crăciun. Lăsase un om sus pe deal, să aibă grijă de animale.

Apoi a plecat și s-a întors de Revelion. Nu mă mai gândeam la nimic și nu mai sufeream. Mă simțeam bine cu el, eram fericită, chiar dacă știam că nu va dura. Trăiam fiecare zi și îmi era de ajuns.

În zilele dintre Crăciun și Revelion nu l-am sunat și nici el nu m-a căutat. A venit pur și simplu după-masă, așa cum ne-am înțeles.

Revelionul a fost inedit. Era prima dată când îl vedeam pe Răzvan îmbrăcat la patru ace, în costum și cu cravată. Așa se îmbrăcase și arăta foarte bine. A fost și pentru prima dată când am dansat împreuna.

Înainte de douăsprezece noaptea am adus şampanie şi două pahare. Răzvan mi le-a luat din mână şi le-a aşezat pe masă, apoi, în loc să deschidă şampania, m-a strâns în braţe şi m-a sărutat. Afară se auzea şuieratul artificiilor şi pocnitorile copiilor. Treceam în noul an şi Răzvan nu mă mai lăsa din braţe. Mi-am amintit că românii au o superstiţie: aşa cum te găseşte trecerea dintre ani, aşa va fi tot anul care vine. Răzvan a vrut să ne găsească sărutându-ne.

Peste două zile a plecat iar la fermă și am început să-mi fac bagajele. Mi-am vizitat prietenele ca să-mi iau rămas bun și m-am simțit ciudat. Parcă trăisem de o vreme într-o lume paralelă și mă miram să regăsesc oamenii la locul lor, așa cum îi lăsasem. M-am dus și la Sabina. M-a întrebat cum mai merge și i-am răspuns că sărbătorile au trecut. Am simțit-o că s-a întristat, dar mi-a zis că eu știu mai bine.

Răzvan m-a sunat în fiecare zi, să mă întrebe dacă nu vreau să vină după mine. I-am spus că nu am timp. Într-o seară a insistat:

-Te iubesc mai mult decât orice! Ești sigură că știi ce faci?

I-am spuns că da.

Cu două zile înainte de plecare, m-a rugat să-l las să mă vadă. I-am zis că urc eu la fermă cu mașina mea, pe care între timp o reparasem. M-am dus până la intersecția din sat și el m-a aşteptat acolo, cu mașina lui de teren. M-a luat în brațe și m-a sărutat. Mirosea a zăpadă şi a fân uscat în soare. La fermă toate erau cum le lăsasem. Peste dealuri venea seara.

Răzvan mi-a șoptit:

- Iubirea e un sentiment ciudat! Vine pe neașteptate și nici nu știi când te prinde. Şi când te prinde nu te mai lăsă. Poţi să încerci oricât, că nu mai poți scăpa!. Ești prins.

Nu l-am întrebat dacă încercase, că știam.

A continuat:

- E ciudat şi câtă contradicţie poate fi în ea. Uneori nu-i frumoasă deloc, e numai durere, o durere cumplită! Nimic nu poate fi mai dureros. Alteori e atâta fericire, că nici n-o poţi cuprinde.

Seara la nouă i-am spus că trebuie să plec. Mai aveam o zi și nu erau toate gata. Nu mi-a răspus nimic, dar se vedea că e întors pe dos. Ne-am urcat în mașină. M-a privit lung în ochi:

-Când te întorci?

Mi-am plecat privirea:

-Nu știu.

-Dar te întorci?

-De întors, mă mai întorc.

-Te mai întorci la mine?

L-am privit și eu în ochi:

-Poate ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

A lăsat capul în jos.

-Așa de mult contează ce ți-am zis?

-Nu contează ce ai zis, ci realitatea. Tu ai spus ce ai simțit și ai avut dreptate. Și eu fac ce simt și am și eu dreptate.

Răzvan a porni motorul, oftând adânc:

-Parcă mi se rupe sufletul în două!

I-am spus:

-Așa am simțit și eu!

A apăsat pe accelerație și m-a privit:

-Ciudat ce repede ți-a trecut ție!

-Nu mi-a trecut, tocmai de-aceea vreau să plec. Timpul o să ne vindece.

A spus încet:

-Dacă n-o să ne omoare.

N-am mai vorbit nimic. Pomii încărcați cu zăpadă se frecau de mașină. M-am gândit că fusese o iarnă interminabilă sau că așa mi se păruse mie. L-am auzit pe Răzvan murmurând:

-Asta-i o situație fără ieșire.

Am ajuns la mașina mea și ne-am dat jos. Răzvan m-a luat iar în brațe și m-a ținut îndelung. M-a sărutat și m-a întrebat:

-Pot să te sun și să îți scriu?

I-am spuns:

-Sigur că poți!

M-a strâns încă o dată în brațe, apoi m-am desprins și m-am urcat în mașină.

-Să ai grijă de tine! mi-a strigat din spate.

-Și tu!

Am pornit motorul și am plecat. Îl vedeam prin oglinda retrovizoare cum stătea sprijinit de mașină și se uita după mine. M-am gândit că e mai greu pentru cel care rămâne decât pentru cel care pleacă, dar nu puteam schimba nimic. Era într-adevăr o situație fără ieșire.

Peste încă o zi eram în avion spre Anglia. Departe jos, din ce în ce mai jos, România rămânea undeva în urmă.

Azi am fost pentru ultima dată la fermă. E 1 Mai și am venit în țară doar pentru câteva zile, special ca să lămuresc problema cu Răzvan. M-a sunat tot timpul și mi-a trimis o grămadă de mesaje. N-a vrut să înțeleagă că trebuie să ne despărțim.

De ziua îndrăgostiților mi-a scris că “azi e ziua îndrăgostiților, dar pentru mine nu contează. Eu sunt îndrăgostit în fiecare zi.”

Altă dată mi-a spus:

-Te-am înrebat dacă mă iubești și mi-ai răspus că da, dar cumva așa, în fugă, de parcă voiai să scapi de mine. Ce-i aia „te iubesc”? „Te iubesc” e prea puţin comparativ cu ce simt eu. Toată lumea zice „te iubesc”, repede, repede, ca să scape. Oamenii zic „te iubesc” de parcă ar zice „lasă-mă în pace, nu mă mai plictisi!”.

Intro altă zi mi-a scris un mesaj scurt:

“Te voi iubi mereu, orice s-ar întâmpla!”

Altă dată mi-a spus:

-Încep să visez tot mai mult cu tine și sincer, n-aș mai vrea.

-De ce? l-am întrebat.

-A început să devină incomod.

Odată m-a prins foarte bine dispusă și l-am întrebat dacă mă lasă să mă dau cu tractorul.

A râs:

-Să te dai cu tractorul? Sigur că da! O să te las! Dar când vii acasă?

-Încă nu știu, probabil de 1 Mai.

Mi-a răspuns:

-A început să nu-mi mai placă singurătatea. Nu am crezut niciodată că o să simt așa ceva.

Mă suna sau îmi scria aproape în fiecare zi. Era derutant. Eu mă gândisem că am spus tot ce aveam de spus și m-am trezit că toate se amplifică.

Într-o zi i-am spus exact asta.

Mi-a zis:

-Nu pot să mă abțin, că mă gândesc numai la tine!

L-am întrebat:

-Și cum rămâne cu copiii?

-Putem înfia un copil.

-Dar n-ar mai fi același lucru.

A tăcut un timp, apoi a răspuns:

-Într-adevăr n-ar fi același lucru. Dar asta putem face.

În Anglia am avut timp să mă gândesc la toate. Telefoanele și mesajele lui nu făceau decât să lungească o situație fără ieșire și nu ne lăsau să ne vindecăm. Ne chinuiam amândoi.

I-am spus și asta. I-am zis că ar fi mai bine să nu mă mai sune. Mi-a zis înverșunat:

-Ne iubim amândoi și tu vrei să mă uiți! Nu vreau să te las să mă uiți! Nu vreau să vrei, înțelegi? Nu vreau să vrei să mă uiți!

M-am gândit să nu îi mai răspund, dar nu puteam nici eu să să mă abțin și-i răspundeam mereu. Trebuia să se termine odată! I-am spus să mă aștepte de 1 Mai.

A fost încântat:

-Abia aștept să vii! Aici o să fie deja campania de primăvară. Să vezi ce frumos e primăvara pe dealuri!

Am ajuns în țară ieri, am făcut curățenie prin casă și azi am fost la fermă. L-am sunat de dimineață și i-am spus să mă aștepte înainte de amiază, că urc cu mașina mea. Pământul era zvântat și eu știam drumul.

-Te aștept! O să mă vezi în tractor, lângă cabană. Până ajungi, mai ar puțin și termin.

Pe la unsprezece am plecat. Eram foarte hotărâtă.

Drumul nu mai semăna deloc cu ce fusese astă-iarnă. Era un peisaj de vis. România înflorise. La marginea șoselei se întindea o iarbă proaspătă și verde și în grădini copacii erau împodobiți cu flori albe și roz.

Am ajuns în sat și am luat-o pe drumul de pământ care ducea la fermă. Aceeași minune era peste tot. Zăpada dispăruse și-n iarba grasă sclipeau floricele. Copacii din jurul cabanei se întreceau în

culori. Acoperișul scânteia la fel de roșu și cerul era înalt și senin. Soarele încălzea deja puternic.

Mi-am lăsat mașina aproape de cabană și m-am uitat după Răzvan. Nu era nicăieri, dar auzeam zumzăind un tractor. M-am dus în stânga cabanei și l-am văzut. Răzvan ara concentrat. I-am făcut cu mâna și a venit spre mine, oprind tractorul la marginea ierbii.

A sărit jos și m-a luat în brațe. M-a învârtit ca de obicei, m-a îmbrățișat strâns și m-a sărutat. Nu m-a lăsat să vorbesc. M-a prins de mână și mi-a zis să urc cu el în tractor.

-Mai am doar zece minute și gata!

Am urcat pe scări și m-am așezat în cabină, pe o băncuță mică laterală. Ravan a dus tractorul în fața ultimei brazde și a lăsat jos plugul. A reglat ceva și a pornit-o încet, cu plugul în spate. Pământul se ridica frumos și uniform, scoțând la suprafață creste negre. Răzvan a terminat o brazdă și-a mai făcut încă una, paralelă cu prima.

Din tractor se vedeau dealurile ca-n palmă. Grâul era deja mare și pământul era peticit cu culturi. În vale păștea câteva vaci roșcate și pe coastă era o turmă de oi. Câinii le păzeau leneși, tolăniți în soarele fierbinte. Peste tot străluceau pomii înfloriți.

A terminat repede, a ridicat plugul și a luat-o pe drumul care mergea spre cabană, pe lângă pădurice. La un moment dat s-a ridicat de pe scaun, ținând volanul cu o mână și mi-a spus:

-Hai repede pe scaun!

Am făcut ochii mari:

-Nu, că mi-e frică!

-Hai repede, că scap volanul!

M-am ridicat speriată, am trecut pe sub mâna lui, m-am așezat pe scaun și am luat volanul. El râdea, cu mâna așezată lângă a mea:

-Nu-l scăpam, dar nu te-ai fi urcat. Ai zis că vrei să te dai cu tractorul și ți-am promis că te las!

Am condus tractorul pe drumul care urca spre cabană. Am văzut surprinsă că nu era greu deloc. Era ca oricare mașină, doar că trebuia să-l simți cât e de mare și că are în spate plugul ridicat. Crengile

copacilor frecau ușor cabina și drumul se vedea de sus. A început să-mi placă și învârteam singură volanul, fără să-mi fie frică. Eram de-a dreptul încântată!

În curte, Răzvan mi-a spus să duc tractorul lângă hala cu utilaje și să-l las pe el la volan. M-am ridicat și am trecut din nou pe sub mâna lui, în spate. A oprit tractorul și ne-am dat jos.

M-a luat iar în brațe, vesel:

-Am crezut că nu te mai văd niciodată!

M-a prins de mână și ne-am dus la cabană. Eram îmbujorată și nu mă mai gândeam la nimic. Știam că venisem să ne despărțim, dar mai aveam puțin timp.

Lângă cabană ceapa verde crescuse deja mare, lângă usturoi și ridichi roșii și salata își înfoia frunzele.

Am intrat în cabană. Totul era curat și mirosea frumos. Focul încălzea ușor și în camera de zi și în dormitor erau crenguțe înflorite de măr. N-am mai vorbit nici unul nici altul, ci doar ne-am strâns în brațe.

Târziu, după-masă, am făcut o cafea și ne-am așezat tăcuți unul în fața altuia. După o vreme i-am spus:

-Știi că mâine plec înapoi.

S-a întunecat deodată și a privit fix în cafea.

-Da, știu.

-Știai și de ce vin. Ți-am zis de-atâtea ori că trebuie să ne despărțim. Pur și simplu nu avem nici o șansă. Dacă ne despărțim, poți să te căsătorești și să ai copii.

S-a uitat la mine și i-am văzut în ochi, amestecate, sclipiri de mânie, resemnare și ură. I-am spus repede:

-Eu n-am nici o vină. Știi asta.

M-a privit din nou, cu ochii limpezi:

-Știu.

-Ne chinuim amândoi și nu e bine. Trebuie să terminăm și gata.

S-a uitat din nou în cafea.

-Ai zis că putem înfia un copil, dar tot tu ai spus că nu ar fi același lucru.

Și-a întors privirea și s-a uitat pe geam, undeva departe.

-Da, nu ar fi.

-Atunci asta e! Nu are nici un rost să mai vorbim, că am vorbit destul. O să treacă și asta și o să vină altele, sper că mai bune.

S-a uitat la mine zâmbind ușor, cumva ironic, apoi iar în cafea.

M-am ridicat:

-Acum trebuie să plec.

M-a privit speriat:

-Deja?

-Am stat destul. Am stat oricum prea mult! Totul a fost destul!

Mi-am luat haina și el s-a ridicat repede:

-Chiar pleci?

-Da, plec! E mai bine pentru amândoi. Nu mă mai face să repet. Știai de mult!

Și-a plecat privirea, disperat:

-Știam că o să vină și asta!

Am ieșit afară și m-am dus la mașină, lăsând cafeaua nebăută pe masă. A venit și Răzvan. M-a îmbrățișat lung, lung, încercând să mă oprească. I-am spus, abia vorbind:

-Te rog nu mă mai suna și nu îmi mai scrie mesaje! Oricum n-o să mă mai găsești.

S-a aplecat să mă sărute și i-am simțit lacrimile pe buze. N-am mai suportat și m-am desprins. Am urcat repede în mașină. Peste dealurile înflorite soarele apunea încet, lăsând cerul sângeriu.

-Așteaptă puțin, te rog! a zis Răzvan și s-a dus repede în livadă.

A venit cu un braț plin cu crenguțe înflorite și mi le-a pus pe scaunul din stânga al mașinii.

-Te iubesc, Mirela! Ai grijă de tine!

-Și tu! i-am spuns și am plecat.

Când am ajuns acasă, soarele apusese deja. Am vrut să iau crenguțele din mașină, dar floricelele se scuturaseră pe jos.

Mâine pun casa în vânzare și plec în Anglia. Nu știu dacă mă mai întorc vreodată. O să-mi schimb și numărăul de telefon, ca să nu mă mai sune. Caietul o să-l las undeva în pod. I-am găsit deja o cutie de pantofi. N-am de ce să mă plâng. A fost frumos. Tragic, foarte tragic, dar foarte frumos. Incredibil de frumos! Sabina a avut dreptate, trebuia să trec și prin asta."

Daniela a închis caietul și l-a așezat în poală, mângâindu-l ușor. A rămas o vreme așa, apoi s-a ridicat și și-a turnat încă un pahar cu apă minerală. Cafeaua se răcise în ceșcuță. Citise jurnalul pe nerăsuflate și acum i se făcuse sete. A lăsat paharul gol pe masă și a luat iar jurnalul. L-a pus în cutia de pantofi și l-a dus în dormitor.

"Trebuie să i-l arăt și lui Ștefan", s-a gândit.

Apoi s-a așezat afară pe terasă și-a așteptat să vină Ștefan cu copiii de la școală. Soarele era din ce în ce mai puternic, dar terasa se învăluise într-o umbră liniștită.

În seara aceea Daniela i-a povestit lui Ștefan despre jurnal, dar el nu a avut chef să-l citească. Abia peste câteva zile și după multe insistențe, l-a citit și Ștefan.

-Interesant! a spus. Deci casa asta a fost a ei.

-Da, a zis Daniela.

O cumpăraseră printr-o agenție imobiliară, care avusese procură să o vândă.

-Tare aș vrea să știu ce s-a mai întâmplat cu Mirela! a zis Daniela, privindu-l gânditoare pe Ștefan.

-Sună la agenție și întreabă, poate că știu ei!. Spune-le că a uitat în casă ceva important.

Daniela zâmbi. Nu a sunat la agenție, dar s-a dus personal, a doua zi. Domnișoara care se ocupase cu vânzarea o recunoscu imediat și o primi foarte amabil:

-Bună ziua! Mă bucur să vă văd! Sper că vă simțiți bine în casă!

-Da ,mulțumesc, a răspuns Daniela. E o casă foarte sănătoasă. Am mai renovat câte ceva și e perfect!

Domnișoara se bucură și o invită să ia loc:

-Cu ce vă pot ajuta?

Daniela o privi, zâmbind cuceritor:

-Am o rugăminte mare: am găsit în casă ceva important și aș vrea să vorbesc cu fosta proprietară. Aș vrea să-i restitui obiectul. Dacă puteți să mă ajutați, am nevoie de adresa ei.

-Ce ați găsit? întrebă domnișoara, curioasă. Putem să-i restituim noi obiectul, dacă doriți.

Daniela o privi încurcată:

-O carte. E mai mult o amintire de familie. Mi-ar place să i-o dau eu, dacă se poate.

Domnișoara zâmbi:

-Sigur că da! Nu avem nici o restricție în acest sens. Doamna era atunci în Anglia, dar am adresa ei și numărul de telefon. O să o sun și vă anunț. Trebuie întâi să vorbesc cu ea, mă înțelegeți!

-Bine, aprobă Daniela. Vă rog frumos! Aș vrea tare mult să-i dau cartea înapoi.

-Cu toată plăcerea, ciripi domnișoara. Aveți același număr de telefon?

-Da.

-Atunci încerc să o găsesc și vă sun.

Daniela mulțumi și plecă nu prea încântată. Nu avea nici un număr de telefon și nici o adresă, doar o promisiune. Se gândi să mai aștepte, apoi să vină din nou.

Peste două săptămâni trecu iar pe la agenție. Domnișoara o primi la fel de volubilă:

-Bună ziua, doamna Daniela! Să știți că nu v-am uitat. Am sunat în Anglia, dar doamna s-a mutat. Domnul care a preluat locuința a spus că dânsa a venit înapoi în țară. Noroc că mi-a dat un număr de telefon. Adresa nu o știm. Am sunat de două ori, dar n-a răspuns nimeni.

O privi pe Daniela, sincer dezolată:

-Sper că numărul mai e valabil.

-Vă rog frumos, puteți să mi-l dați și mie? a întrebat Daniela.

Domnișoara îi explică amabilă:

-Vă rog să nu vă supărați, dar nu pot. Am avut cu dânsa o procură pentru casă și va trebui întâi să o informăm noi despre ce e vorba. Nu putem să dăm relații despre clienți, fără consimțământul lor.

Daniela se întristă.

Domnișoara o încurajă:

-Aveți răbdare, că mai sun! Numărul nu a fost alocat altcuiva, că ar fi răspuns altcineva. O să mai sun! E adevărat că nici eu n-am prea avut timp, dar aveți un picuț de răbdare! Vă caut imediat cum o găsesc și încerc să aflu și dacă numărul ăsta de telefon mai e valabil sau nu.

Daniela mulțumi și plecă tristă. Poate că nu o s-o mai găsească niciodată.

Peste două săptămâni sună telefonul. Auzi vocea veselă a domnișoarei de la agenție:

-Alo, doamna Daniela?

-În legătură cu rugămintea dumneavoastră: am avut noroc! Am găsit-o pe doamna cu casa și am vorbit cu ea.

-Și? o întrebă Daniela cu sufletul la gură.

-I-am spus despre carte și a zis că va veni vineri la ora unsprezece la dumneavoastră. V-am sunat ca să îmi confirmați dacă vineri la ora unsprezece sunteți acasă.

Daniela avea alte planuri pentru vineri, dar le anulă în gând pe toate și răspunse:

-Sigur că voi fi! Vinerea asta la ora unsprezece. Va veni sigur?

Domnișoara râse amabil:

-Mie așa mi-a spus. O resun ca să confirm întâlnirea și dacă totul e în regulă, nu vă mai caut. Rămâne să vină vineri. E bine așa?

-Da, da, e foarte bine! Vă mulțumesc din suflet pentru efort!

-Cu toată plăcerea, zise vesela domnișoară. Vă doresc o zi bună!

-Mulțumesc, la fel!

Până vineri mai erau două zile. Miercuri Daniela luă jurnalul, se duse cu el în oraș și-i făcu o copie xerox. Nu avea nici aprobarea agenției și nici pe a proprietarei, dar îi plăcuse foarte mult jurnalul și voia să îl păstreze, măcar așa, în copie. Oricum nu va ști nimeni. Joi făcu ordine peste tot și seara puse un buchet mare de trandafiri pe masa din sufragerie. Îi spuse și lui Ștefan despre vizită și el râse amuzat:

-Nu te-ai lăsat!

Vineri înainte de ora unsprezece, privea nerăbdătoare pe geam. Era emoționată. Jurnalul era în cutia lui de carton, pe masă. La unsprezece fără câteva minute în fața porții opri o mașină de teren neagră și din ea coborâ o femeie încă tânără și subțire, cu părul castaniu și scurt tuns modern, îmbrăcată în blugi și cu un tricou galben ca paiul. Deschise ușa din spate a mașinii și luă de mână un băiețel blond de vreo patru anișori, ajutându-l să coboare.

Daniela se trase repede de la geam. Femeia sună la poartă și Daniela ieși în curte.

Femeia aștepta zâmbitoare, cu copilul de mână. Avea ochii căprui strălucitori și un zâmbet liniștit și senin. Băiețelul privea curios, ținând-o strâns de mână.

-Bună ziua! spuse Daniela și îi întinse mâna. Eu sunt Daniela.

Femeia lăsă copilul și strânse mâna Danielei:

-Mirela. Bună ziua. Mi-au spus de la agenția imobiliară că am uitat aici o carte de valoare.

O privi mirată pe Daniela:

-Nu-mi amintesc să fi avut așa ceva.

Copilul o luă iar repede de mână.

-Poftiți în casă, o invită Daniela.

-Mulțumesc, dar suntem grăbiți! spuse Mirela.

Apoi adăugă încet:

-Și nici n-aș vrea să intru. Am uitat ceva important?

Daniela o privi încurcată:

-Eu m-am gândit că-i important. E un jurnal scris de mână. L-am găsit în pod.

Mirela făcu ochii mari, apoi se îmbujoră:

-A, în pod!

-Da, răspuse repede Daniela și zâmbi prietenos. Ne-am mutat demult, dar l-am găsit abia acum, într-o cutie de carton.

Mirela lăsă privirea în jos câteva momente, apoi o privi fix pe Daniela, cu ochii puțin îngustați:

-Și l-ați citit?

Daniela răspunse jenată, dar cu sinceră simpatie:

-Vă rog să nu vă supărați! Am fost curioasă și l-am citit. Dar să știți că mi-a plăcut foarte mult!

Mirela o privi din nou lung, apoi îi zâmbi și se aplecă spre copil:

-Alexandru, eu mai am ceva de vorbit cu tanti și-apoi plecam acasă.

L-a luat în brațe și l-a sărutat pe obrăjorii trandafirii.

- Te duce mama în mașină și tu stai cuminte acolo și mă aștepți. Nu plec nicăieri, stau aici la poartă. Poți să mă vezi. Joacă-te cu mașinuța aia nouă!

Băiețelul și-a ascuns îmbufnat năsucul în părul ei și Mirela l-a urcat în mașină. A despachetat o jucărie și i-a dat-o, apoi a lăsat geamul în jos și s-a întors la poartă. Între timp Daniela a intrat în casă și a ieșit cu cutia de carton.

-Îmi pare rău că nu vreți să intrați! Sunt singură acum, nu deranjați pe nimeni.

-Mulțumesc! a zâmbit Mirela și a luat cutia. A deschis-o și s-a uitat la caiet. A zâmbit din nou, a închis cutia și a privit-o pe Daniela cu ochii ei calzi:

-Mulțumesc frumos! L-am uitat în pod. Am plecat în fugă și cu tot tămbălăul, am uitat de el. N-am stat atunci decât vreo patru zile, ca să fac contractul cu agenția. Vă mulțumesc încă o dată!

Simțind că vrea să plece, Daniela îi spuse repede:

-Mă bucur pentru copil. Până la urmă ați reușit! Mă bucur sincer! Mirela o privi cu un amestec de tristețe și bucurie:

-Copilul e al soțului meu. Eu l-am înfiat.

Daniela o privi mirată. Mirela se uită la mașină. Copilul se juca liniștit. Se întoarse spre Daniela, o privi lung zâmbind, apoi se hotărâ și îi povesti repede:

-De când am scris caietul ăsta, au trecut vreo opt ani. Casa nu s-a vândut imediat. Cu Răzvan n-am mai ținut legătura. Am pus casa în vânzare și am plecat. După doi ani, Răzvan s-a căsătorit cu o tânără din sat, dar soția i-a murit după un an, la nașterea copilului. Răzvan l-a crescut singur pe Alexandru, ajutat de mama lui. Din păcate, a murit și ea.

Daniela a privit-o, așteptând.

Mirela a continuat:

-Eu am venit acasă acum doi ani, în vizită la Sabina. M-am întâlnit cu Răzvan în oraș, din întâmplare. Era cu copilul.

Apoi a tăcut, cu privirea dusă, ca și când nu ar mai fi avut nimic de spus.

Daniela a așteptat răbdătoare, apoi a întrebat:

-Și?

Mirela a privit-o mirată, ca și când nu ar mai fi fost nimic de spus:

-Și ne-am căsătorit. Eu am înfiat copilul. Suntem împreună de doi ani. Noi doi și Alexandru.

Stăteau amândouă față în față și se priveau în ochi. Apoi au zâmbit amândouă deodată. Mirela a ridicat din umeri și ochii i s-au înseninat.

-Asta-i tot! Vă mulțumesc încă o dată pentru caiet! O să-l citesc împreună cu Răzvan.

Mirela i-a întins mâna și Daniela i-a strâns-o cu căldură, apoi nu s-a abținut și a îmbrățișat-o. Mirela a strâns-o și ea tare în brațe, apoi s-a desprins cu ochii umezi și s-a uitat înapoi la mașină:

-Acum trebuie să plec. Mă așteaptă copilul. Mulțumesc și la revedere!

S-a întors și s-a dus la mașină. A făcut un semn cu mâna, s-a urcat la volan, a vorbit ceva cu copilul și a pornit motorul. S-a mai uitat o dată la casă și la Daniela, apoi a plecat.

Daniela a fugit în stradă și a strigat cât a putut de tare:

-Să mai veniți pe aici! Vă aștept!

Mirela a scos mâna pe geam și a fluturat-o îndelung, apoi mașina a dispărut în intersecție. Daniela a rămas o vreme pe loc, privind cu ochii împăienjeniți strada pustie, apoi s-a întors pe terasă și s-a așezat pe leagăn.

Zăpușeala verii înconjurase umbrarul. Se apropia de amiază.

SUFLETUL PERECHE

ÎNTÂLNIRE CU UN ÎNGER

Cu o căsnicie ratată la activ şi o relaţie de concubinaj cu o persoană total nepotrivită în afară de sex, Maria nu putea totuşi să spună că la cei 32 de ani ai ei era o persoană nefericită. Serviciul era bun și îi plăcea, restul familiei nu avea probleme iar Adrian amantul, era satisfăcător. Uneori chiar părea că o iubeşte, deşi efuziunile lui sentimentale puțin cam false nu o impresionau deloc, ba uneori chiar o iritau, simțind că sunt din interes.

Viaţa i-ar fi mers mai departe liniştită, dacă într-o bună zi la ea în birou nu ar fi intrat secretara să-i spună:

- Vă căută un client cu un Plan de afaceri. Are nevoie de el pentru un credit.

- Ce profil are?

- Firmă de transport. Vrea să-şi mai ia câteva camioane.

Maria îşi lăsă actele deoparte şi îi făcu semn să îl cheme.

În birou intră un bărbat tânăr şi subţire, cu un chip foarte de atrăgător, deşi nu ai fi putut spune că era frumos. Era pur şi simplu atrăgător. Poate ochii, poate zâmbetul, poate sclipirea de pe faţă îi dădeau un aspect luminos. Sau poate doar aşa i s-a părut Mariei, încă din prima clipă în care l-a văzut.

Tânărul s-a aşezat pe fotoliul din faţa ei şi-au început discuţiile. Se numea Tudor, avea o firmă de transport şi voia să-şi mărească parcul de camioane. Transportul internaţional era la mare căutare şi dacă mai aveai şi rude în străinătate care lucrau în acelaşi domeniu, aşa cum avea el, nu era practic nici un risc. Trebuia doar să fii serios şi să-ţi programezi cu grijă cheltuielile şi strategia întregii afaceri şi nu puteai să nu câştigi.

Tânărul avea ochi pătrunzători, dar nu cu aroganţă sau încăpăţânare, ci pur simplu convingători. Izvora din ei un entuziasm

sincer legat de afacerea lui şi, deşi blând şi politicos, părea foarte hotărât să reuşească. Orice întrebări i-a pus Maria, avea răspunsuri potrivite pentru fiecare: de la cheltuielile cu combustibilul pe rutele internaţionale până la veniturile pe cursă şi la periodicitatea încasărior, răspundea liniştit la toate, cu o precizie şi un profesionalism desăvârşit. Pământean şi nepământean totodată, îngerul din fotoliu ştia foarte bine ce vrea.

După o oră de discuţii i-a scris ce acte trebuiesc aduse şi tânărul, cu un zâmbet angelic pe faţă, plecă luându-şi politicos la revedere.

Pe moment, Maria nu şi-a dat seama ce simte. A rămas doar gânditoare, cu un nelămurit sentiment de linişte senină, de candoare şi cu o ciudată nostalgie a frumuseţii şi sincerităţii care trecuse pe lângă ea. Parcă adia în biroul ei un aer proaspăt și plin de optimism, un fel de siguranţă liniştită şi de putere protectoare.

Geamul era întredeschis și-afară se vedeau salcâmii.

CALCULE, DOCUMENTE ŞI TANDREŢE

Peste câteva zile, Tudor veni neaşteptat de prompt şi de bine documentat, cu toate actele cerute. Şi începură să lucreze.

Maria ar fi putut lucra şi singură, cerându-i doar la telefon vreo informaţie care scăpase printre acte sau anumite amănunte, dar simţea cumva nedefinit că îi face plăcere ca el să fie acolo şi că sentimentul era reciproc, aşa că îl lăsă să stea pe fotoliul din faţă, explicându-i pas cu pas ce analizează, cerându-i informaţii şi făcând calcule împreună.

La început a fost ca o joacă, apoi şi-a dat seama că devenea din ce în ce mai mult. Se înţelegeau din priviri, se ajutau unul pe altul şi, în afară de interesul comun ca să iasă o lucrare bună, se simţeau tot mai bine împreună. Parcă se completau reciproc, zâmbeau amândoi şi se încruntau deodată când ceva părea de nerezolvat şi li se părea interesant să calculeze și să rezolve problema. Îşi treceau actele de la unul la altul verificând estimările şi se priveau bucuroși în ochi când toate ieșeau cu profit.

Să faci un Plan de afaceri nu e tocmai uşor, dar Maria era specialistă în asta şi ajutorul lui era de folos, făcând ca lucrul să pară un joc interesant de puzzle.

Totuşi, o documentaţie bine fundamentată se face în câteva zile, oricât de specialist ai fi, aşa că ei se întâlniră zilnic, vreme de-o săptămână. Şi ședințele începură să fie ciudat de dulci şi tandre, calculele se transformară în poezie și mâinile lor se întâlneau pe neașteptate și mângâietor pe câte-o foaie de hârtie, când îşi aplecau împreună capetele ca să vadă mai bine. Şi parcă din ce în ce mai des simţeau nevoia să întoarcă amândoi aceeași foaie din dosar, să o privească împreună, să o citească şi să-şi apropie capetele.

Nici nu mai ştiau de ce se întâlnesc: să termine un Plan de afaceri sau ca să fie împreună, să stea unul lângă altul, să se privească în ochi şi să-și zâmbească. Şi trupul lui mirosea întoteauna proaspăt, nu a deodorante sau a parfumuri, ci într-un fel aparte, care părea doar mireasma frumuseţii lui.

Dar cum toate proiectele au un sfârşit, îl terminară şi ei pe-al lor şi Tudor îşi luă încântat Planul de afaceri, declarându-l foarte bun.

Înainte de a pleca, o rugă pe Maria să îl aştepte a doua zi la sfârşitul programului, ca să bea o cafea împreună.

Dar a doua zi Maria simţi o tensiune sfâşietoare şi, obosită de ședințele cu Tudor, de căsnicia ei dezastruoasă şi de traiul cu Adrian, îi spuse secretarei că au apărut probleme neașteptate şi că trebuie urgent să-şi ia concediu, aşa că îşi luă lucrurile şi fugi acasă. N-a mai ştiut nici ea de ce anume fuge, dar pur şi simplu a fugit.

ÎNTRE DRAGOSTE ŞI DATORIE

Trecu o săptămână de concediu, în care Maria încercă să-şi facă ordine în lucruri şi în viaţă, dar mintea nu-i era acolo. Toate gândurile îi fugeau către Tudor, ca nişte hoţi prea iuți ca sa-i poată urmări.

Vineri spre seară o sună secretara şi-i spuse că Tudor a căutat-o de câteva ori şi-a întrebat insistent de ea. Ce să facă: să-i dea numărul privat de telefon sau nu?

Maria n-a mai avut timp să-şi facă planuri în mintea ei analitică şi i-a răspuns din reflex:

- Dă-l, dacă-l mai cere!

Nu trecură nici două ore şi o sună Tudor:

- Ce mai faci? Te-am căutat atunci să mergem la o cafea, dar secretara mi-a spus că a intervenit ceva important şi-a trebuit să pleci. Sper că nu ţi s-a întâmplat nimic rău!

- Nu, dar am avut probleme cu maşina şi-a trebuit să mă ocup de ea.

Asta nu era chiar o minciună, că într-adevăr avusese probleme și cu mașina.

- Şi-ai rezolvat? Dacă vrei vin să te-ajut. Mă pricep foarte bine la maşini.

- Nu mai e nevoie, mulţumesc frumos! Am fost la Service şi-am reparat-o. Nu mai trebuie decât să-mi iau alte numere de înmatriculare.

- Şi când mergi după ele?

- M-am gândit să merg luni şi apoi totu-i în regulă!

- Pot să te rog ceva?

- Bineînţeles!

- Dar mult, mult de tot! Te rog lasă-mă să vin cu tine după numere! Mergem amândoi, rezolv eu toate actele şi tu nu trebuie decât să stai lângă mine şi să semnezi. Să ştii că nu prea-i treabă de femeie să te înghesui printre toţi bărbaţii, acolo la Poliţie.

- Păi...

- Te rog mult, mult de tot, nu mă refuza! Lasă-mă să fac şi eu ceva pentru tine!

Maria a amuțit. Era vorba să meargă cu Adrian, dar nu avea putere să-l refuze pe Tudor. S-a gândit repede: ce-ar fi fost rău dacă mergea cu Tudor? Şi, fără să recunoască, ar fi vrut tare mult să-l vadă. Îi era foarte, foarte dor de el! Și merita și ea atâta de la viață!

Cu glas dulce, fără să accepte un refuz, Tudor îi spuse hotărât:

- Deci mergem luni! De unde să te iau?

Maria i-a răspuns automat:

- Vin eu la tine cu maşina.

- Atunci, te-aştept! Pe luni!

- Pe luni!

Toată liniştea impusă până atunci a dispărut ca prin farmec. Sufletul îi tânjea dureros după blândeţea fiinţei lui Tudor, dar raţiunea urla că nu-i bine ce face! Era împreună cu Adrian, iubirea nu exista şi toate câte i se întâmplaseră nu făceau decât să confirme că speranţele noi nu fac decât să aducă noi dezamăgiri. Aşa fusese până atunci şi-aşa va fi mereu.

Îi promisese lui Tudor că merge luni cu el și-acum nu mai ştia ce să-i spună lui Adrian. Sâmbătă seara îşi luă inima-n dinţi:

- Ştii, nu mai e nevoie să te deranjezi cu numerele de înmatriculare, că oricum eşti ocupat. Mă duc cu un client de la serviciu, că are drum încolo. O să m-ajute să rezolv şi tu te poţi ocupa de ale tale. Nu stau mult, doar iau numerele şi vin acasă. Cred că tu nici nu ajungi până la ora aia.

Adrian n-a spus nimic câteva clipe, părând că se gândeşte: cum, aşa dintr-o dată a hotărât Maria că merge cu un client? De obicei ea evita străinii şi îl ruga pe el să o ajute, chiar dacă asta îl scotea din sărite. A întrebat liniştit, nevoind să pară suspicios:

- Eşti sigură că n-ai nevoie de mine? Te descurci cu acel...client?

Maria a răspuns calmă:

- Stai liniştit că mă descurc! Nu-ţi face nici o grijă!

Adrian nu a mai zis nimic în ziua aceea, dar îl frământa gândul plecării ei cu un bărbat străin. Ca să vadă despre cine-i vorba, a întrebat duminică:

- Nu pot să vin și eu cu voi doar până la ieşirea din oraş, că am ceva treburi de rezolvat acolo?

Maria ştia că nu are nici o treabă de rezolvat, ci doar voia s-o controleze, așa cum făcea tot timpul, așa că îi răspunse:

- N-am ştiut că ai treburi pe-acolo luni, că nu erai prea încântat să vii cu mine. Oricum nu mergem singuri. Mai vin încă trei persoane, așa că nu mai este loc. Dacă ai ceva de rezolvat îţi las maşina când mă întorc.

Adrian a rămas pe gânduri, neştiind ce să creadă: merg doar ei doi sau merg mai mulţi şi-atunci nu are de ce să-şi facă griji. Nu că i-ar fi păsat lui prea mult de Maria, că avea el micile lui aranjamente, dar banii erau bani, casa era casă și Maria era fată bună. Stăteau de patru ani împreună și el nu se spetea cu nimic, trăind împărăteşte din banii ei și în gospodăria ei. De data asta însă, Maria s-a dovedit îndărătnică şi Adrian s-a gândit să nu mai insiste, iscând discuţii fără rost. În fond, venea tot acasă și niciodată n-a avut motive să se îndoiască de ea.

Pe de altă parte, Maria se simțea încolțită. Îi era dor de Tudor și nu voia asta. De ani de zile era cu Adrian și nu ar fi schimbat nimic, deși știa că nu-i merge bine. Se încinsese acum în sufletul ei o luptă ciudată între obișnuință și chemarea unui sentiment pe care nu-l mai simțise niciodată și care îi părea mult prea obositor și obsedant. Şi nu mai ştia ce să facă și să simtă.

S-a frământat toată noaptea de sâmbătă şi duminică toată ziua, oscilând între ce-ar vrea să facă şi ce s-ar cuveni, în capul ei iscându-se un haos dureros. O vâltoare de sentimente și gânduri îi invadară inima și mintea, nemaiștiind ce să aleagă dintre ele.

Şi toate o frământară şi-o măcinară, încât duminică seara a început să se simtă cu adevărat rău. A cuprins-o o slăbiciune şi o sfârşeală epuizantă, așa că a hotărât să pună capăt întregii povești și l-a sunat pe Tudor să anuleze întâlnirea. Dar Tudor n-a răspuns, așa că rămas ca înainte: să se întâlnească luni cu el.

În dimineaţa de luni s-a trezit la şase, sfârşită şi bolnavă şi la ora şapte a fost la Tudor.

El o aştepta vesel în poartă, cu ochii iradiind de bucurie. Ea a zâmbint la rândul ei, dar înreaga tensiune psihică i-a înmuiat picioarele. I-a spus incet:

- Nu te supăra, nu ştiu ce am, dar nu mă simt bine deloc!

El a privit-o îngrijorat:

- Mai vrei să mergem?

- Da.

Odată urcaţi în maşină, i-a cuprins pe amândoi aceeași vrajă deja cunoscută, de parcă simpla apropiere dintre ei ar fi creat o tensiune dulce, dar greu de suportat. Era în mașină o forță magnetică, ce îi ținea și delicat dar și încătușați într-o îmbrățișare strânsă.

Nici un cuvânt nu-şi avea rostul în simțămintele acela. Dar încet, încet, tensiunea s-a transformat întro liniște profundă și încătușarea într-un sentiment de siguranță și împăcare, de parcă așa ar fi trebuit să fie de când lumea: ei doi, acolo împreună. Tudor conducea lin şi atent și ea plutea în lumea lor, simțindu-l doar cum o privea din când în când îngrijorat, cu ochi de părinte neliniștit.

În zilele care trecuseră, Tudor aflase totul despre ea. A căutat-o pe Maria zile în șir, apoi s-a interesat și a aflat că nu e singură. A încercat s-o uite, dar nu și-a putut lua gândul de la ea, nici ziua și nici noaptea. Dacă ea nu se căsătorise cu bărbatul acela de-atâta vreme, însemna că existau motive. Era dreptul lui să spere și să lupte, mai ales că simțea în sufletul lui că și Maria îl iubea. Doar dorul l-a făcut să sune.

Era prima dată când stăteau atât de aproape unul de altul și fiecare simţea căldura celuilalt prin haine şi sentimentele crescură și mai intense şi mai dureroase, invadând fără milă spaţiul îngust din maşină.

Ajunși în municipiu, Tudor o lăsă grijuliu în mașină și plecă să rezolve problemele.

După o vreme se întoarse şi-o întrebă cum se simte.

- Destul de rău, răspunse ea.

El îi zâmbi liniştitor:

-Am rezolvat cu actele, dar trebuie să vii și tu acolo, ca să semnezi.

Intrară amândoi în biroul de înmatriculări, unde era plin de bărbaţi ce se înghesuiau, pe putere, s-ajungă la ghișeu.

Maria se aşează pe o bancă şi Tudor intră înapoi în rând. Prin toată mulţimea aceea, se simţeau de parcă ar fi fost doar ei singuri în încăperea plină. Se priveau din când în când şi ochii li se luminau, învăluindu-i blând în lumea lor.

Când a trebuit să semneze, a intrat şi Maria în rând lângă el, înghesuiți fiind din toate părțile. Tudor a îmbrăţişat-o protector, ferind-o de îmbrâncelile bărbaților din jur și au simțit cum trece puternic un scurt-circuit prin ei, lipindu-i cu totul unul de altul, ca și cum ăsta era cel mai firesc lucru ce trebuia să se întâmple.

După ce au rezolvat tot și au ieşit afară, Tudor a întrebat:

- Şi-acum ce facem? Hai să mâncăm ceva şi-o să te simţi mai bine! Și putem să ne plimbăm toată ziua, că azi mi-am luat liber.

Abia aşteptase momentul să rămână numai cu ea.

Maria știa că aşa ar fi trebuit să fie, dar nu putea să facă asta, atâta timp cât Adrian o aştepta acasă. Voia din tot sufletul să rămână, dar simțea ca nu putea să-i facă rău celuilalt și-a răspuns:

- Nu, mai bine ne întoarcem acasă, că nu mă simt prea bine.

Tudor a zâmbit trist şi i-a răspuns încet:

- Bine, dacă aşa vrei tu...

Pe drumul de întoarcere, apropierea şi dorinţa dintre ei era atât de mare, încât aerul clocotea fierbinte, în valuri de căldură şi durere.

Opriră la o benzinărie, să alimenteze maşina. Şi în timp ce stătea acolo sprijinit de capotă, Tudor o privi lung pe Maria, cu cea mai arzătoare şi mai înflăcărată rugăminte mută. Ea a plecat însă capul. I se sfâșia inima de iubire şi neputință, între dragoste și datorie.

Până acasă a mai fost drum puţin și ajunşi la poarta lui, Tudor a mai încercat o dată:

- Dacă vrei, îţi pun eu numerele pe maşină. Pot să te ajut oricând cu orice, pot să fac ce vrei tu, numai să-mi spui!

Ea i-a răspuns trist:

- Lasă că mă descurc acum. Îţi mulţumesc din suflet pentru tot!

Acasă, Adrian îi calca o cămașă.

Maria a rămas stupefiată, că Adrian nu mai făcuse niciodată așa ceva. O privi întrebător şi îi văzu tristeţea din ochi, așa că nu mai ştiu nici el dacă trebuie să se bucure că a venit atât de repede sau să se întristeze.

Și când Maria, înfrigurată şi palidă s-a ghemuit în pat cu dinţii încleștați, Adrian s-a apropiat și s-a aplecat peste ea întrebând:

-A venit clientul ăla? Ai rezolvat cu numerele?

-Da, a venit.

-Și ce-i cu tine?

Ea i-a răspunse stins, nemaisuportând să se-ascundă:

-Îl iubesc!

MEREU ÎMPREUNĂ

Despărţirea de Adrian a fost rapidă și nici pe departe așa de grea cum a crezut. În seara aceea, după ce a încercat cu urlete şi circ să își păstreze teritoriul, văzând că nu mai are șanse, Adrian a plecat la el acasă, spunându-i că niciodată nu l-au interesat sentimentele ei, ci doar banii și confortul. Până și telefonul lui avea parolă secretă, ca să nu știe Maria cu cine se întâlnește.

Nici măcar nu şi-a rămas bun, ci a plecat așa, pur şi simplu, trântind ușa după el și lăsându-și lucrurile acolo, în ideea că va veni odată după ele. Mult mai târziu, când Maria s-a gândit să-i pună hainele în cutii, a văzut că nu era nimic de valoare. Cine ştie când și cu ce scop, îşi luase tot ce era important, rând pe rând și pe ascuns, așa cum le făcea el pe toate.

După câteva zile, Maria şi-a facut curaj şi l-a sunat pe Tudor:

- Servus, Tudor! Maria sunt. Ce mai faci?

Vocea lui se auzi dulce şi melodioasă:

- Ce surpriză! Speram să te mai aud! Sunt cu treburi prin Austria. Tu ce mai faci?

- Păi... eu m-am gândit să te sun să văd ce faci!

- Nu prea bine. Sunt obosit și abia aștept să ajung acasă. Tu ești bine?

- Destul de bine.

- Și-n rest?...

- În rest... nimic. Totul e bine.

După o tăcere scurtă, el întrebă stânjenit:

-Cum de mă suni? Eşti singură acasă?

- Da.

-În seara asta?

-Nu. De tot.

Se auzi respirația lui Tudor.

- Și el?

- El a plecat.

Tăcere.

- Tu ai vrut asta?

- Amândoi.

Și iar tăcere. Apoi Tudor:

-Și tu ești bine?

Maria râse:

-Da, acum sunt bine. Acum sunt foarte bine!

Urmă o lungă tăcere. Apoi se auzi vocea lui, încet, abia şoptită:

- Am avut și eu vreun rol?

Maria îi răspunse, la fel de încet:

-Tu ce crezi, ai avut?

Se auzi iar Tudor:

-Nici măcar n-am mai îndrăznit să sper. Te-am lăsat să alegi singură. M-am gândit că dacă ții la mine mă cauți tu.

-Și vezi că te-am sunat.

Vocea lui deveni o șoaptă rugătoare:

-Înseamnă că te gândești la mine?

Maria izbucni exploziv, cu voce înceată și întretăiată:

-De-o vreme nu mă mai gândesc decât la tine! Te rog să nu fi supărat că n-am rămas atunci! N-am putut să fac altfel. N-am vrut să-ți fac nici ție rău, nici lui. Dar întâi trebuia să-i spun. Așa era corect.

Tudor parcă surâse în telefon și vorbi iar, încet, mângâietor, de parcă şoaptele lui nu ar fi fost cuvinte, ci sărutări şi alintări:

-Ai făcut foarte bine, Maria. Nu ne putem clădi viața pe minciuni. De-aceea nu te-am mai sunat. Dar acum sper că știi ce vrei și totu-i lămurit. Știai că te iubesc?!

-Știam. Și te iubesc și eu!

-Eu te iubesc mai mult! Te iubesc de când te-am văzut prima dată. Aş vrea acum să fiu acolo! Aș vrea din tot sufletul meu, dar încă sunt pe drum. Dacă aș fi știut, n-aș fi plecat din țară. Mâine ajung acasă. Nu fi tristă și nu te mai gândi la nimic, că mâine sunt în România şi vin direct la tine și totul o să fie bine! Cum ajung acasă, vin direct la tine. Maria, mai spune-mi te rog încă o dată: mă iubești?

-Da, Tudor, te iubesc!

-Dragostea mea! Nu te mai supăra pentru nimic, că mâine sunt acolo! Gândește-te numai la mine şi aşteaptă-mă, că vin! Promiţi?

- Promit, Tudor!

- Mâine la prânz, ajung la tine și o să fie bine. Te iubesc din tot sufletul meu!

-Și eu!

-Acum dormi linişită! Sunt cel mai fericit om din lume! Pe mâine!

-Și eu sunt fericită, Tudor! Abia aștept să vii! Pe mâine!

Maria închise telefonul. Iradia de fericire. Era din nou în lumea lor vrăjită în care amândoi erau uniți, oriunde ar fi fost. A adormit târziu și dulce, cu vocea lui în amintire, voce care nu vorbea ci săruta şi respiraţia lui o învălui liniştitor în somn, așa cum o auzise la telefon, ușor, încet, lângă urechea ei.

A doua zi de dimineaţă, o trezi brutal telefonul.

Secretara:

- Bună dimineaţa! Aţi auzit ce nenorocire s-a întâmplat?

Maria întrebă buimacă:

- Nu. Ce s-a întâmplat?

- A murit Tudor!

Maria înlemni. Secretara continuă:

- A avut un accident azi-dimineaţă pe la cinci, lângă Arad şi a murit! A intrat în el un tir mare şi l-a făcut praf! Maşina-i ruptă în două şi el, săracul, n-a mai avut nici o şansă. L-a zdrobit de tot! Când l-au scos din maşină era în comă şi nu şi-a mai revenit. A murit în Arad la spital.

Maria nu înţelegea:

- Cum?! Nu se poate! Cum să moară Tudor? Ce tot vorbești?

- Da, a murit e absolut sigur! S-a dus mama lui să îl aducă acasă. Maşina au adus-o deja, e la Service în curte. Cineva i-a făcut o poză şi mi-a trimis-o pe mail. Dacă vreţi v-o trimit!

Maria începu să înţeleagă că totul e real şi se ridică din pat îngrozită:

- Nu, nu, te rog nu mi-o trimite, nu vreau s-o văd!

Cum să vadă maşina? Nu voia să știe că Tudor a murit, nu voia să mai audă nimic, nu voia să vadă nici o mașină și nici să-și închipuie cum a fost, nu putea trăi toată viața cu imaginea aceea de coşmar.

Secretara îi spuse, tristă:

-V-am sunat că ştiam că vă-nţelegeţi bine. Nici mie nu mi-a venit să cred! Toată lumea-i şocată!

Maria a întrebat încet:

- Şi nu a suferit?

- Nu cred. A fost în comă până a murit. L-a făcut pur şi simplu praf!

Maria îi răspunse:

- Bine, îți mulţumesc că m-ai sunat! Acum te las şi mai vorbim!

- Ok! Îmi pare aşa de rău!

- Şi mie!

O vreme rămase împietrită, fără să mai gândească. Încercă să realizeze că tot ce-a auzit era adevărat. Contactul cu realitatea se făcea greu şi întrerupt. Ba simţea că îl aşteaptă, aşa cum promisese, ba își dădea brusc seama că nu va mai veni niciodată! Adevărul nu încăpea în mintea ei. Apoi începu să se revolte: era de-a dreptul de inuman că nu-l va mai vedea vreodată, că nu-i va mai auzi vocea, că nu va mai privi în ochii lui blânzi, adânci şi calzi, că dragostea ei nu mai este, că s-a dus! Nu e de conceput!

Nu mai ştia dacă au trecut minute sau ore întregi sau timpul infinit de când stătea aşa privind în gol, ba amintindu-şi tot, ba pierzând orice contact cu realitatea, împietrită în sine, ruptă de orice sentiment, când deodată auzi un hohot puternic de plâns şi mirată, se uită în jur și îşi dădu seama că plânsul acela izbucnise din străfundurile ei. Şi plânse aşa în hohote timp îndelung, până când nu mai avu nici putere să plângă şi apoi scânci întretăiat ca un copil neputincios şi apoi plânse din nou, pierdută, cu pumnii la gură, cu mâinile în păr, strângându-l cu putere din rădăcini ca să-l simtă şi apoi scâncind din nou, până când trecu mult timp în care nici măcar nu mai ştia dacă plângea sau nu, ba simţind tot, ba neștiind nimic.

Şi nu ştiu cum din zi se făcu noapte şi din starea aceea incertă dintre realitate şi nedefinit, trecu încet şi pe tăcute într-un vis ca într-o transă, un vis în care totul se linişti, ca prin farmec.

Şi Tudor era lângă ea, zâmbindu-i îngereşte şi privind-o frumos cu ochii lui mângâietori, intrându-i în suflet şi îmbrăţişând-o:

- Am venit, ţi-am spus că vin! Chiar dacă nu am putut să vin altfel, sunt aici pentru totdeauna. N-o să fi niciodată singură, că eu voi fi mereu cu tine. Nu trebuie decât să te gândeşti la mine. O să trecem împreună prin toate. Şi dacă n-o să mai ai o mare iubire, tu ştii că m-ai avut pe mine şi eu te-aştept oricât ar trebui, şi-o să rămânem amândoi mereu.

Maria nu mai auzea nimic, de parcă nici nu mai conta. Nu mai simţea nici timpul, nici spaţiul, nici durerea, ci doar fericirea şi liniştea de-a fi cu el.

Şi când se trezi încet din strania transă, înţelese că tristeţea nu are rost, că nu mai contează dacă se mai văd în viaţa asta şi pe pământul ăsta. Îşi regăsise iubirea. Ei doi erau împreună demult, de la începuturile lumii şi se întâlniseră din nou aici, în viaţa asta şi pe pământul ăsta, unde nu au putut rămâne unul lângă altul, ci doar s-au revăzut şi s-au iubit, ca întotdeauna. Şi chiar dacă întâlnirea a fost scurtă, acum ştia sigur că el o va aşteapta mereu, orice ar fi şi orice drum va alege. Nu-i trebuia decât curaj să meargă mai departe.

Şi întotdeauna, pe orice cale va merge, undeva la capătul drumului el o va aştepta la infinit, zâmbindu-i blând şi protector, ca să rămână veşnic împreună, chiar dacă dincolo de moarte.

POEZII

LICEU DE MUZICĂ DIN CLUJ

Mi-e dor de tinereţea mea
ramasă printre-a tale uşi
sculptate-n piatră şi în lemn,
Liceu de muzică din Cluj!

Mi-e dor de viaţa ce-o simţeam
plină de cântec şi iubiri,
de vise mari şi studiu mult
în mici chilii de mănastiri!

De partituri ce răsunau
amestecate în noian
pe coridoarele pustii,
cu sunet de viori şi pian.

Şi întorcându-mă-n trecut
mirosul tău îl simt şi-acum,
ciudat de vechi şi-atrăgător,
de mănăstire şi parfum.

Mi-e dor de foştii mei colegi,

când ne doream, plini de avânt,
să prindem vocile din cer
şi să le-aducem pe pământ!

Mi-e dor de muzica ce-a fost
iubirea mea de la-nceput,
de fericirea ce-o aveam
şi-n timpu-acela n-am ştiut!

CONSTELAŢII DE VISE

Pe plaja goală adie un vânt uşor de toamnă.
Tristeţea-mi umple inima
cu amintiri uitate
iar paşii mei pierduţi în noapte
îi spulberă pustiul.
În urma lor se-nşiră
doar lacrimi de nisip.

Strâng în pumni un lanţ de vise ce s-a rupt.
Din cer nu mai cad decat stele.

CLIPE DE FILOZOFIE

Ce sentiment nedefinit
îmi umple sufletul acum:
fără-nceput, fără sfârşit,
îmi pare viaţa ca un fum!

Răpită dintr-un rai uitat
şi suspendată în abis,
în timpul care-a îngheţat,
lumina vieţii-i doar un vis.

Trecut, prezent şi viitor
întrepătrunse-n infinit,
cu timpii lor şi lumea lor,
în universul nesfârşit.

Momente fixe de trăiri
coexistând în mii de vieţi;
trecând prin ele, suflet viu,
încremenirea le-o dezgheţi.

Şi poate, prinşi într-un fragment

al lumilor fără sfârşit,

iubirea noastră-i un accent,

ce se repetă-n infinit.

LIRICĂ

Mi-a adus toamna-n prag

zvon de şoapte

ca să-mi lumineze durerea.

.

Dacă n-aş simţi trecerea timpului,

mi s-ar părea

că viaţa mi s-a oprit...

în asfinţit.

LUMEA MĂŞTILOR

(Dedicata cu mult drag prietenei mele Maria Faur, deoarece este poezia ei preferată)

Am început cu un cuvânt rostit de nemurire
şi conştiinţa că suntem, a căpătat simţire.

Neprihăniţi şi goi şi puri şi fără de păcate,
Eram cei mai frumoşi copii creaţi de zeitate.

Dar, aşteptând viclean, în cer, ca lumea să se nască,
s-a furişat adânc în noi, stăpânitoarea Mască.

Cu chip ascuns ne-a păcălit şi ne-a oprit avântul,
lăsând ca masca de minciuni să ne preia cuvântul.

O boală grea a izbucnit şi-a început să crească,
de nu putem să mai ieşim în lume fără mască.

Bizare jocuri s-au creat si măşti sofisticate
şi-n locul inimii, s-a pus neadevăr în toate.

Nebănuite entităţi şi vanităţi deşarte,
strigând în lume că sunt vii, dar stăpânind în moarte.

Și ascunzându-ne în măşti, nu mai avem o faţă,
că şi minciuna-i un cuvânt, atât că fără viaţă.

Și ne-am trezit nefericiţi şi goi şi fără nume,
cedându-i măştii strop cu strop din sufletul ce-o pune.

Aproape morţi, cerşim plângând ca lumea sa se nască
din nou, cu-acelaşi sfânt cuvânt, dar fără nici o mască.

DOINĂ

Demult, peste pământ

un profet a aruncat

sămânţa omului.

Şi văzându-l atât de singur,

i-a dăruit un fluier de soc

să-şi reverse jalea

în sufletul codrului.

„ DRAGĂ MOŞ CRĂCIUN!”

„N-aş vrea-n scrisoare să te mint,

şi să îţi scriu că-s bine;

nu ştiu nici eu exact ce simt,

dar e un gol în mine!

Nu vreau cadouri să-mi aduni,

nici glorie, nici putere,

nici slujbe bune, nici minuni,

nici vise, nici avere.

O, Moşule, de-ai întreba

ce mi-aş dori, ştiu bine:

un suflet de artist aş vrea,

nebun şi viu ca mine!”

ARTISTUL

Oare ştie omenirea cât a trebuit să treacă
să apară-n ea talentul, din ţărână şi din apă?

Câte-ncrucişari de gene a făcut în timp natura
ca, uşor şi cu fineţe, să-i creeze lui faptura!

Totu-n lumea lui e vrajă, e minune şi mister,
de la micul fir de iarbă pân' la stelele din cer.

Ochii lui văd lumea altfel şi visează în culori
iar în loc de bani şi ură vede dragoste şi flori.

Şi nimic nu mai contează lângă muzica lui sfântă,
când arpegiile lumii le aude şi le cântă.

Când dorind s-oprească clipa, universului ii fură
un moment de nemişcare şi îl pune în pictură.

Lumea-ntreagă-i intră-n suflet printr-o poartă de cleştar,
ce transformă tot ce intră şi-o trimite-n lume iar.

Şi în opera ce-o scrie sau ce-o cânta-aşa oricui,
numai el ştie ce trudă a lăsat în urma lui.

Câtă muncă şi emoţii ca s-arate tuturor
tot ce vede el şi alţii, n-au văzut cu ochii lor!

Doar natura înţelege ce trăieşte al ei fiu,
că el simte tot ce este şi ce alţii nici nu ştiu.

CRITICUL LITERAR

Două versuri aş fi vrut să-ţi spun,
ca să-mi zici ce crezi şi dacă-i bine.
Dar un critic le-a oprit din drum
şi nu mai ajung curând la tine.

Le-a citit cu-atenţie şi-n pace
şi-napoi la mine le-a trimis,
doar scriind că lui ceva nu-i place
şi că eu să corectez ce-am scris.

Încercând să văd ce nu-i convine
mă gândesc şi-n sinea mea îmi zic:
ce-o vrea dânsul, oare, de la mine,
când nu vreau să corectez nimic?

EPITAF

Plumbul norilor mi-a căzut pe pleoape
şi-mi văd chipul legănându-mi-se-n vânt.
De-aş ştii că-n urma mea vor ramane stele,
nu mi-ar mai părea seninul pierdut.

DESCĂTUŞEAZĂ-TE SUFLET!

De ce-ţi plutesc sub gene nori
şi duci pe frunte umbre
ce-ţi întunecă chipul?
Copile blond cu buze roşii,
lasă-mă să-mi vâr mâinile
în părul tau de aur
şi să-l răsfir în soare!
Să mă afund în ochii tăi fierbinţi
Şi să mă înec in tine!
Şi să cântăm amândoi,
râzând în lumina frumuseţii noastre

DACĂ...DAR...

Dac-am putea să fim o singură fiinţă!

Dar vezi, este ceva între noi,

ceva aşa, ca o linie

sau ca un cerc

sau ca orice,

este neputinţa asta a noastră

de-a ne uni cu totul,

oricât am vrea,

oricât am încerca!

Şi pentru că nu pot sa trec peste linia asta

o trag eu şi mai adânc intre noi

şi fug!

Şi-un dor inevitabil mă întoarce,

dar mă izbesc din nou de-acel ceva.

Şi totul devine-o nebunie,

o durere şi un haos!

Dac-am putea să fim o singură fiinţă...

DOCTORE

Ştiam ca sufletul e nemuritor, dar
cuvintele pot ucide sufletul,
faptele pot ucide sufletul,
iubirea poate ucide sufletul,
eu însumi îmi pot ucide sufletul.
Doctore, ai putea să-mi dai ceva,
aşa încăt nimeni, niciodată
să nu mai poată să-mi ucidă sufletul?

GERMINAŢIE

Din ogorul reavăn
se ridică
aburul cald al pâinii.
Simt pulsul pământului
bătându-mi în sânge
și-n tâmple
și-n urma paşilor mei
încolţește sămânţa vieţii.

BISTRIŢA

(dedicată prietenilor mei,

Vali şi Călin Magda)

Bistriţa, oraş medieval,

cu arcade gotice pe umeri,

anii mei de tinereţe-i numeri,

printr-al Sugăletelui portal!

Prima noapte, petrecută-n geam,

cu speranţe despre noua viaţă,

forţa viitorului din faţă

şi încrederea în mine ce-o simțeam!

Paşii mei pe strada ta cu tei,

îmbătată-n dulcele miros,

parcul liniştit şi maiestuos

Și plimbările de seară pe alei.

Ziduri vii, cu taine din trecut,

îmbrăcate-n iederă şi soare,

blocurile noi, impunatoare,

împletite-n vechi și început.

Prieteni dragi, îmi amintesc şi-acum

când mergeam cu-n strop de vin pe deal

şi cântam folclorul din Ardeal,

tolăniţi la umbra unui prun.

De Ajun n-am mai avut un ban,

dar râzând și plini de voioșie,

vârful bradului de lângă Primărie

ne-a fost pomul de Crăciun din acel an!

Bistriţă, pierdutul colţ de rai,

sufletul de-aş vrea să mi-l ascult,

nici n-aş ştii ce să iubesc mai mult,

oamenii sau vraja ce o ai!

NE-A ÎNGHIŢIT PĂMÂNTUL

(Ocna Mureş 22.12.2010-când s-a surpat o parte din centrul oraşului)

Sub neaua albă geme pământul greu şi mut;

în liniştea sinistră sirenele se-aud.

Vechi mine-şi cer martirii şi gropi se cască-adânc
şi oamenii pe stradă imploră mut şi plâng!

S-a scufundat pământul sub case şi sub noi,
privind cu neputinţă, încremeniţi şi goi.

Ce condamnare oare ne-înghite iar şi când,
tot aşteptând cu groază s-ajungem sub pământ?!

REVOLUŢIE DE CRĂCIUN

(dedicată copilului meu)

Începe vremea de Crăciun
şi-mi zboară gândul spre trecut,
să-mi amintească iar şi iar
de anu-n care te-ai născut.

Voiam să vin de sarbători,
să stau acolo, lângă voi,
dar totul s-a încrâncenat
şi-n ţară a pornit război!

De-atunci, prin timpuri parc-aud
ecou de bubuit prelung:

trăgeau cu tunurile-n Cluj
și-acasă n-am putut s-ajung.

Și tresărind mă ghemuiam,
rafale lungi mă asurzeau
și mitraliere-înnebunite
în groaza nopții clănțăneau!

Printre români a fost măcel
și morți și tineri împușcați
și groază multă și coșmar
și-asasinate între frați!

În România se murea,
atunci, în noaptea de ajun
și mulți prin gloanțe au trecut
să fie-acasă de Crăciun!

A fost o mare mascaradă
să vină alții la putere
și ne-au ucis pe noi în stradă
pentru onoruri și avere.

Din țară s-a ales doar praful,

hoție, vrajbă și minciuni.
Parcă ne-a blestemat destinul
în anu-acela, de Crăciun!

BANII SAU VIAȚA!

O lume ciudat de nebună am prins:
doar sex, bani, mizerie, hoţii şi minciuni!
Ori poate-am ajuns într-un loc pedepsit,
în care valoarea o ai dac-o furi!

Sătulă-s de toate, de tot ce-am văzut,
politică, glorie, avere, prostii,
de mici idealuri de-a fi cât mai sus,
călare pe-un maldăr uriaş de hârtii!

Însemne stupide pe banii murdari
ce-au prins, ca prin farmec, valori de destin,
o viaţă obtuză-ntre oamenii ciudaţi,
ce fură, înjură şi scuipă venin!

Colegi mizerabili şi şefi parveniţi,
patroni îmbuibaţi sărăcindu-i pe toţi,
relaţii ciudate de nou sclavagism

în care domneşte o clică de hoţi!

Te fac fără jenă să lupţi pentru bani,
dar culmea, că banii acolo rămân
iar ei se distrează pe umerii tăi,
iar tu vei ajunge bolnav și bătrân.

Un hoţ de pe stradă îţi spune milos:
„-Dă-mi banii sau viaţa!” şi poți să alegi.
Dar restul nu-ntreabă şi-ţi fură cu stil
şi banii şi viaţa, dar tu nu-nţelegi!

BILANŢUL

De un timp încoace mi-a venit un gând,
să-mi fac un bilanţ al viselor, pe rând.
Vise avute, minus:
vise pierdute plus vise uitate.
(Va-(Vp+Va))=?
Dacă ce mi-a rămas mai e totuşi ceva,
ca să scap de trecut, aş putea încerca:
-Să le scad şi pe-acestea
undeva, pe parcurs,
-Sau să pun lângă ele

alte vise în plus,

Astfel ca, la noul bilanț care vine:

din numărul viselor avute,

să scad numărul viselor pierdute

plus numărul viselor uitate

și sa văd dacă mai rămane ceva.

Și totuși mi-e frică de calcul!

Eu știu?!

O fi prea devreme?

Sau e prea târziu?

ÎNĂLȚARE

Privesc încremenit spre piscul înalt

De pe care-am căzut în prăpastia- adâncă.

Mi-e sufletul greu că plumbul

Și trupul mi-e plin de răni.

Aici e-ntuneric și pace.

Aș putea să mai stau liniștit,

Dar acolo, în sus, e lumina,

Lumina din care-am venit.

Balanța din suflet se-nclină.

Lumina vibrează mai grea

Și urc curajos prima treaptă

Ce lin mă va-ntoarce la ea.

ÎNDRĂGOSTIȚI DE NEMURIREÎ

Dacă cerul m-ar întreba,

piatră pe piatră nu ar mai rămâne

din pământul ăsta fără milă,

care mi-a înghiţit cei mai buni tovarăşi,

fără să mă-ntrebe dacă-mi pasă

şi fără măcar să îmi lase-aşa, din milă,

o mică vrajă din iubirea lor.

Nu m-a întrebat nimeni ce vreau

şi am rămas să-i caut în adâncuri,

scormonind pământul cu mâinile triste şi goale,

încercând să văd unde i-a ascuns eternitatea.

Mă-ntorc în mine tremurând cu jale.

Pământul nu se-ndură să mă creadă,

dar îi descopăr iar suav în vise,

înţelegându-mă mângâietor şi tandru,

apropiaţi şi plini de sentimente,

mereu în gânduri si trăind nemuritor în mine.

PLOAIA DE STELE

Ploua în lume peste noi,
amestecându-se-n şiroaie
o apă dulce cu parfum,
în părul tău cu iz de ploaie.

Mirosul crud se-mpăştia
în lumea ce zăcea inertă
şi ploaia caldă îţi lăsa
pe pielea ta, miros de mentă.

Şi ochii-ţi scânteiau căprui,
cu umbre-adânci de vagi mistere
şi tot pământul se-oglindea
în apa lor ca două stele.

Ploua din nou şi iar ploua,
Peste iubirile nestinse,
plângeai şi tu, plângeam şi eu,

calcând cu grijă printre vise.

PORŢILE SUFLETULUI

Mi-s ochii o poartă prin care iese
cenuşa focului din mine.
Poate de-aceea, uneori,
praful fin al gândului ascuns
mi se revarsă-n lacrimi.

REVELAŢIE

Întreaga mea conştiiţă
a fost un ţipăt de revoltă.
Azi contemplu un soare sfarâmat
şi-mi zic:
în adâncul liniştii mele
am simţit mereu inutilul.

ROMANŢA FIRULUI DE VIAŢĂ

Fir de iarbă, fir de viaţă,
eşti subţire ca o aţă,
te bat vânturile-n faţă.

Rază mică, fir de viaţă
norii grei îţi stau în cale
şi te-nvăluie în ceaţă.

Roata timpului te-nhaţă,
Și te schimbă-n fir de iarbă,
Fir de vise, fir de viaţă.

SEPTEMBRIE

(Dedicată sorei mele Sonia şi soţului ei,
născuţi în mijlocul lui septembrie)

Mă voi îndragosti în septembrie,
odată cu toamna,
după ce te-am căutat doar pe tine,
jumătate în oameni, jumătate în vise.
Voi simţi stelele de dincolo de cer
şi sufletul tău intrând adânc în mine.
Frunzele roşii o să cadă peste noi
şi simţirea toată ne va sta-n privire,
împietrită-n uimire.
Nu ne ştim chipul,
Că încă nu-i vremea

şi nu s-au întâmplat acelea
ce-au fost sortite-n stele, dinainte.
Abia-ntr-o seară de septembrie,
când voi simţi inima frunzelor,
voi ridica privirea şi tu vei fi acolo.
Ne vom topi-n aceeaşi cruntă
şi dulce-nfiorare
şi tot ce ne-a fost dat,
aunci se va-mplini.
Ne vom îndrăgosti în septembrie,
în amurgul anotimpurilor,
în blânda, dulcea şi înţeleapta toamnă
a sufletelor noastre regăsite.

SFÂRŞIT...DE BASM

(Harap Alb varianta Hip-Hop)

Când Harap Alb,bătrân de tot,
întins pe pat de moarte sta,
chemă la el un scump nepot:

„Acum ca moartea a venit,
mă spovedesc, scumpe nepoate,
să mor curat şi pocăit!

Când, viu, cu fata de-mpărat
Harapul Alb s-a-ntors din lume,
cu spada capul i-am tăiat!

Ea a ramas cu mine, dragă,
scena din urmă n-are martori
şi-a inventat-o Ion Creangă!”

„-Ce vrei sa spui? Vorbeşti în şagă!
Nu Spânul a murit în basm?!
Sunt fanteziile lui Creangă?”

Bătranu-şi smulse bucla mare
şi sub perucă se ivi...
chelia lui strălucitoare!

„-E un trucaj, iubitul meu!
Nu Spânul a murit atunci,
ci Harap Alb! Spânul ...sunt eu!!”

STRĂIN ÎN LUMEA MEA

Mă simt ciudat, parcă-s un joc
lăsat în mâna sorții,
și m-am născut de nicăieri
să caut cheia porții.

E ca și când aș fi venit
de undeva departe
și nu pot înapoi să plec
decât trecând prin moarte.

Mă uit în jur, nu-i casa mea
și toate sunt departe,
tot ce eram și viața mea,
s-au risipit în noapte.

E-o lume-n care am venit
și n-o cunosc prea bine
și universul nesfârșit
s-a-ndepărtat de mine.

Aș vrea să plec, aș vrea să zbor,

să mă întorc la stele,
dar lutul greu mă ține strâns
și nu ajung la ele.

VRAJA MUNCII

Mă plimb printre lucruri ce stau despletite,
dormind inutile, uitate şi seci,
şi timpu-şi aşterne pe ele cenuşa
lăsându-le triste, pierdute şi reci.

Învârt o baghetă şi suflu steluţe
şi pulberea muncii le-atinge uşor
şi-o parte din forţa divină din mine
începe să-nvie în inima lor.

Şi toate prind viaţă şi-ncep să sclipească
şi-mi văd adapostul un mic colţ de rai.
Ce mare minune, în mâinile tale
atâta putere şi vrajă să ai!

LA RĂSCRUCE DE VISE

Stai năucit şi te gândeşti
la tot ce simţi,
la tot ce eşti
şi gânduri vechi te-opresc din drum,
din tot ce-ai vrea
să fii acum.
Nu ştii de cerul îţi va da
puterea lui,
lumina ta,
ştiu doar că vei privi cu dor
în calea ta,
spre drumul lor.
Dar toate visele vor fi
comori găsite
într-o zi.

RĂPUŞI DE IUBIRE

În miezul de noapte, când lumea se-mparte
în negre fantasme şi-adâncuri de-abis,
pleca-voi cu tine-ntr-o lume departe
să caut lumina doritului vis.

Şi buzele tale, ca doua petale,
pe buzele mele uşor s-or lăsa
şi plini de simţire şi fără suflare,
răpuşi de iubire, ne vom săruta.

În braţe ne-om strânge, durerea ne-om frânge
şi dorul năprasnic ce-a fost între noi
şi plini de uimire-mpreună vom plânge,
pierduţi în minunea de-a fi amândoi.

Şi focul din tine va arde in mine,
lăsându-ne-n suflet fiori de nescris
şi noi vom fi una cu vraja ce vine
în negre fantasme şi-adâncuri de-abis.

SUFLETUL PERECHE

În tine, chip necunoscut,
m-am regăsit pe mine
şi-n toţi bărbaţii ce-am văzut
te-am căutat pe tine!

Nu ştiu de ce ne-am despărţit

şi care ni-e menirea?
Poate-am făcut ceva greşit
şi asta-i ispaşirea!

Ştiu doar c-aşa ne-a fost sortit
şi numai tu îmi semeni,
cu trup opus şi diferit,
suntem în suflet gemeni.

Şi chiar de ochii mei sunt trişti,
durerea-mi voi învinge,
că simt în mine că exişti,
doar nu te pot atinge.

Un corp de lut e prea mărunt
iubirea s-o cuprindă
şi poate-ar fi murit de mult
de-ar fi putut s-o simtă!

De-aceea Dumnezeu ne-a dat
iubirea în fărâme,
ca trupul, slab şi limitat,
să poată-ntreg ramâne.

De ne-ar lasa să-mpărtăşim
o clipă de iubire,
nici n-am putea să stăpânim
atâta fericire!

Un trup unit ne-am fi dorit,
ca-n visurile mele,
dar cum din stele am venit,
ne-am face praf de stele.

Şi ar fi fost nimicitor
şi mai presus de fire,
pentru un suflet muritor
să simtă-aşa iubire!

Un singur gând îl simt, uşor,
în inimă că-mi vine:
că trupu-acesta-i trecător
şi-o să mă-ntorc la tine.

Şi, până când ne regăsim
În lumea ta, departe,
o să aştept să ne-ntâlnim
iar, dincolo de moarte.

MOARTEA LUI EMINESCU

Simt sufletul strângându-mi-se ghem,
înfricoşat între coşmar şi vis,
când văd cu ochii minţii-acel blestem
în care Eminescu-a fost închis!

În visul meu îl văd cum, îngrozit,
încearcă să se-ascundă şi se zbate,
în timp ce ei, vicleni, l-au încolţit
şi-i leagă bine mâinile la spate.

Îi pun un diagnostic foarte dur
şi îl închid într-un salon pustiu,
apoi îi fac injecţii cu mercur,
ştiind sigur că n-o să iasă viu.

Fac tot, ca restul să il dea uitării
la sfaturile unui "prieten bun"
şi ca să-l scoată-n veci din viaţa ţării
l-au declarat oficial nebun.

Ba e lucid, ba nu ştie ce scrie,
politică nici vorbă să mai facă!
De-o vrea, să scrie numai poezie!
De nu, atunci mai bine-ar fi să tacă!

Şi iese şi-l închid o vreme iară
şi iese iar şi iară îl închid!
De n-ar fi pomenit din nou de ţară
l-ar fi lăsat în pace, liniştit.

Ce groază-n suflet a putut să poarte!
În mine simt ce-o fi putut simți,
stând singur, trist şi-mbolnăvit de moarte,
nici printre morţi, dar nici printre cei vii!

Simt sufletul strângându-mi-se ghem,
înfricoşat între coşmar şi vis,
când văd cu ochii minţii-acel blestem
în care Eminescu-a fost ucis!

CARANTINĂ

Pană ieri munceam ca proștii agitându-ne de zor.
Azi suntem doar niște cifre scrise pe televizor:

decedați, scăpați cu viață, infectați, în izolare.
Am ajuns să fim procente întro lume care moare.

Îți iei masca, ieși pe stradă, nu știi cine-i infectat
poate strada, poate viața, poate lumea de rahat.
Când știința face viruși nu condiții pentru toți,
am ajuns sa fim cobaii criminalilor de hoți.

Pană ieri lucram ca proștii ca s-o ducă alții bine,
azi te bucuri dacă moartea nu te duce și pe tine.
Te ascunzi și-ți încui ușa încercând să scapi de soartă,
În speranța ca destinul se oprește lângă poartă,

Moare lumea în spitale, nimeni nu e pregătit.
Am plătit din greu impozit. De ce dracu l-am plătit?
Când știința face viruși, nu condiții pentru toți,
am ajuns să ne ascundem după uși și după porți.

Pană ieri iubeam ca omul și-i îmbrățișam pe-ai mei,
Azi îmi manifest iubirea când nu mă mai duc la ei.
Disperare și durere! Oare cine-i vinovat?
Vom afla la bătrânețe tot ce azi s-a întâmplat!

SCLIPIREA IERNII

Ești atât de frumoasă
mireasă,
încât nici un cântec descris în cuvinte,
nimic nu te poate cuprinde!

Ești atat de frumoasă
și pură,
încât orice mire
s-ar pierde-n lumină,
vrăjit de sclipirea-ți senină.

PUTEREA OMENIRII

(dedicată fiului meu, Mihai)

E-atâta durere în lume, de-ţi pare
că totul se frânge în lacrimi de jar!
Ai stinge durerea şi-ai vrea alinare,
dar clocotul inimii urlă-n zadar!

Te uiţi către ceruri şi cauţi iertare,
pe rănile lumii să plângă puţin,

să-şi plece privirea cu-n strop de-ndurare,
să rupă din lanţuri, să taie din chin!

Dar cerul se-ntoarce şi nu vrea s-asculte:
„Prea multe păcate s-au strâns între voi,
şi vrajbă şi ură şi crime prea multe,
iertarea s-o cereţi în viaţa de-apoi!

Eu nu am putere sa vindec pământul
decât dupa moarte, când lumea-i a mea!
În viaţa ce-o plângeţi în voi e cuvântul
şi-n voi stă puterea de-a face ceva!”

DESTIN MISTERIOS

Cineva m-a trimis în lume
după ceva,
ce numai eu
ştiam unde se află.
Dar odată ce-am văzut
lumina zilei,
mi-am pierdut memoria.
Și acum caut,
caut mereu

locul acela necunoscut

şi printre oameni,

şi-n gândul meu,

lucrul de taină ce l-am ştiut.

Şi tare mi-e teamă că viaţa va trece

şi caut degeaba şi nu voi gasi

nici locul acela, nici lucrul acela

ce poate doar mie mi-e dat a le ştii.